

ДЖЕНИФЪР ДОНЪЛИ ТЪМЕН ПРИЛИВ

Част 3 от „Сага за вода и огън“

Превод от английски: Ирина Денева, 2016

chitanka.info

На Л. А. М.

*„За мен вече няма път назад. Ще ви отведе
на пътешествия, каквито не сте и сънували.“*

*Алегзандър
Маккуин*

ПРОЛОГ

Мечът на русалката проблесна в подводния здрач на Танъров дол. Тя го държеше пред себе си, стиснала дръжката с две ръце, докато плуваше из притихналото село.

Танър, който и да е бил той, отдавна го нямаше. Нямаше ги и сегашните жители на селото. Въпреки това русалката не свали меча. Знайно бе, че черноперите акули обичат да ловуват из самотните течения, които минават през изоставени села. От тях се интересуваха и друг вид хищници — разбойници, които тършуваха из празните къщи, търсейки ценности.

Русалката плуваше обратно към Ондалина, арктическият ѝ дом, и вече се бе нагледала на изоставени села. В Пресноводието. В Миромара. И сега тук, в Атлантика. Всички те бяха напълно лишени от живот. Жителите им бяха отвлечени. Малцината, успели да избегнат отвличането, разказваха за войници в черно, които дошли в селото с клетки и оръжия. Никой не знаеше къде отвеждат пленниците.

Доволна, че наблизо няма разбойници, русалката прибра меч в ножницата му. Беше изморена, а нощта приближаваше с всички опасности, които дебнеха в мрака. Точно пред себе си видя къщурка с откъсната от пантите врата. Влезе предпазливо и стресна няколко скумрии. Стаите на първия етаж свидетелстваха, че е имало схватка — преобърнатата маса, няколко строшени чинии, играчки, разхвърляни по пода. Заплува към горния етаж и там намери стая, която ѝ предложи меко легло, покрито с анемони.

Лицето ѝ носеше белега на изтощението. Тя копнееше за сън, но и се страхуваше от него до смърт. Преследваха я кошмари. Всеки път, щом затвореше очи, го виждаше — Абадон, чудовището. Виждаше го как приближава останалите — Линг, Ава, Нийла, Бека и Сера, и ги разкъсва на парчета.

Трябваше да остана с тях, помисли си тя. Трябваше да им помогна.

Ала те нямаше да искат помощта ѝ. Не и щом научеха истината.

Когато заплува към леглото, нещо мръдна зад нея. Тя мерна петно мрак и бледо лице.

Не беше сама в стаята.

Русалката се завъртя със скоростта на нападаща акула, с ръка на дръжката на меча, с разтуптяно сърце.

Наистина имаше нещо, но то не бе в стаята. Човекът стоеше в огледалото, закачено на стената.

— Не се страхувай, Астрид Колфинсдотир. Никога не бих те наранил — каза той. — Зная тайната ти. Зная колко си страдала. Подиграват ти се и казват, че си слаба, но в твоите вени тече кръвта на най-великия маг живял някога. Ела с мен. Аз ще сложа край на жестоките думи и на смеха. Ще те направя силна, по-силна от всички на света.

Русалката го изгледа внимателно. Беше човек. Сенки скриваха лицето му. Но на врата му тя видя една прекрасна черна перла, закачена на верижка.

— Откъде знаеш името ми? Кой си ти? — пожела да узнае тя.

Вместо отговор, мъжът протегна ръка, която премина през сребристата повърхност на огледалото и се протегна към нея във водата. По-скоро въпрос, отколкото отговор.

Перките на русалката настръхнаха, но тя пренебрегна страха си. Имаше нещо в него, което я привличаше, нещо могъщо като приливите.

Протегна собствената си ръка към неговата. В същия момент зърна отражението си в огледалото. А по-навътре видя лицето на мъжа, излязло от сенките. За момент неговите очи, черни и бездънни като Великата бездна, се превърнаха в нейните.

Ужасена, тя плесна с опашка по огледалото и го пръсна на парченца. Те се посипаха по пода, а русалката се изстреля от стаята.

Плуваше с всички сили. По-далеч от къщата, по-далеч от селото. Напред, към студените, мрачни води под нощното небе.

ЕДНО

Серафина ди Меровингия, законна кралица на Миромара, зареди арбалета си.

— Стреляйте на месо — заповяда тя.

Двайсет и петима бойци на Черните перки кимнаха едновременно, после се разпръснаха във формата на ветрило, а камуфлажът ги сля с обраслите с водорасли скали пред основите на двореца в Миромара. След един последен поглед нагоре към тъмните води над главите им, Сера се обърна и заплува към един тунел, прокопан в скалата. Войниците на чичо ѝ рядко патрулираха в тази усамотена част на кралските владения, но тази нощ тя не можеше да си позволи никакви изненади.

„Портата на предателите“, пишеше със старинни букви над входа на тунела. Проходът бе използван за въвеждане на враговете на Миромара в подземията на двореца в продължение на хиляди години, но през един дълъг период без войни бе заключен завинаги и забравен. Иронията в ситуацията не убягна на Сера. Истинският предател сега беше в двореца — чичо ѝ Валерио, заедно с новата си съпруга Порция Волнеро и тяхната дъщеря Лучия. Те бяха убили майката на Сера, кралица Изабела, и бяха завзели трона ѝ.

Няколко метра навътре в тунела мракът отстъпи място на светлината от портативната магмена лампа, която един от бойците на Черните перки бе закачил на стената. Светлината ѝ играеше във водата над Сера и разкриваше русалка, много различна от онази, която бе живяла в същия този дворец съвсем доскоро.

Сега Сера изглеждаше внушително. Тялото ѝ бе силно, гърбът — изправен, цялото ѝ тяло излъчваше самоувереност. Ръцете и опашката ѝ бяха мускулести. Косата, боядисана в черно, беше подстригана съвсем късо, за да не може врагът да я хване и да се задържи за нея, както бе направил Господаря на огледалния свят преди време. И тя, като всички останали Черни перки, носеше къса тъмносиня куртка с черен бордюр в чест на Серулия, столицата на Миромара. На хълбока ѝ

висеше кинжал. Съмнението и нерешителността, които до неотдавна замъгляваха зелените ѝ очи, бяха изчезнали. В тях гореше нова, опасна светлина.

Напред в тунела Сера видя висока желязна ограда, отрупана с миди лепки. Четирима млади мъже режеха яростно решетките, мускулите по ръцете и гърбовете им се издуваха от усилието. Желязото отблъскваше магията, така че нямаше как да използват песен заклинания, за да счупят или стопят вратата.

Тя свали оръжието.

— Колко още, Яз? — обърна се към един от младежите.

— Най-много пет минути — отвърна Яз. — Почти сме готови.

Той беше дясната ѝ ръка и начинанието тази нощ бе негова идея. Сера си спомни как той и Лука, друг от Черните перки, доплуваха в централата на съпротивата в четири сутринта с радостни възгласи и смях.

— Виж какво намерихме! — възкликна тогава ликуващо Яз.

После разгърна древен лист пергамент от кафяви водорасли и го сложи на масата на убежището. Серафина и останалите Черни перки се скупчиха около масата.

— Това е оригиналният архитектурен план на двореца. Включително цялата мрежа от магмените тръби — обясни Яз, потривайки ръце. — Тази отсечка — той посочи дебела черна линия, нарисувана с мастило от сепия, — пренася магмата от извора под двореца към западното крило. Трябвало е да я махнат преди двеста години, когато са преместили съкровищницата от Гранде Коренте в двореца.

Тук се намеси Лука.

— Само че не са я махнали! — каза той и разгърна друг пергамент. — Ето плановете за преместения трезор. Не са го сложили близо до магмени тръби, защото, ако те се пукнат, лавата ще стопи стените и ще стигне до съкровищцата. Затова са монтирали нова тръба на голяма дълбочина под помещенията на съкровищницата. А старите тръби са ги запечатали и са ги оставили да си стоят.

— Всичко си е още там! — заяви Яз със задоволство. — Тръбите, разпределителният клапан, предпазният клапан, всичко. Само трийсетина сантиметра скала делят съкровищницата от старите тръби.

Достатъчно е да пробием тръбата, да отворим стария клапан, да пуснем лавата да прогори скалата и...

— И сме в трезора! — прекъсна го Сера и двамата удариха опашки.

— Но как ще влезем в двореца? — попита тогава Нийла, сестрата на Язид и най-добра приятелка на Сера, която също като тях бе боец на Черните перки.

— През старата Порта на предателите от северната страна на двореца. Тя е в дъното на хълма, върху който стои сградата, и е напълно обрасла с водорасли. Лесно ще останем невидими там — обясни Лука.

Сера знаеше за Портата на предателите, но с изумление научаваше за старата тръбопроводна мрежа. Определено беше пропуснала много в годините, през които бе живяла като разглезена принцеса. Песни заклинания, училище и безкрайните лекции на майка ѝ запълваха цялото ѝ време. Всички тези неща наистина бяха важни, но не помагаша да влезеш в съкровищницата. Онова което помагаше, бяха хитростта и смелостта.

— Кога тръгваме? — попита Нийла.

— Веднага щом Махди успее да организира празненство в двореца. Голямо празненство със светлинно шоу — отвърна Яз.

— Не схващам — призна Нийла. — За какво ни е празненство? Че и със светлинно шоу?

— Защото, когато отклоним лавата от главния тръбопровод, напрежението по всички тръби ще спадне. Лампите ще отслабнат. Магмените камини ще започнат да премигват. Все някой ще забележи и ще заподозре нещо.

— Значи Махди ще изключи лампите и никой нищо няма да усети! — възкликна Нийла.

— Именно — потвърди Яз. — Докато свърши светлинното шоу, лавата пак ще си потече по нормалните тръби, а ние ще сме на път за централата с пълни торби плячка.

— Яз, ти си гений — каза Сера.

— Абсолютно — съгласи се той. Всички се разсмяха и после започнаха да планират удара.

Сера бе толкова развълнувана от намерените архитектурни планове, че едва по-късно, когато всички се запътиха към леглата си, тя

се сети да попита Яз как точно са се сдобили с въпросните планове.

— С Лука се отбихме в Острокона — отвърна той небрежно. — Там могат да се научат доста неща.

Сера повдигна вежда на шегата. Всички знаеха, че Остроконът е сред любимите ѝ места в цяла Серулия. Преди нападението над града тя обожаваше да ходи там и да слуша исторически раковини, но сега библиотеката не беше безопасна.

— Поели сте голям риск, Яз. Там редовно минават патрули — каза тя. Даже не искаше да мисли какво би могло да се случи, ако ги хванат. Не можеше и да мечтае за по-добър помощник. Яз беше умен, смел и дързък... но понякога прекаляваше с дързостта.

Той обаче се ухили.

— Не достатъчно редовно, изглежда — рече и се отправи към леглото си.

— Чакай малко — спря го Сера. — Имам и друг въпрос. Онези стари тръби... Откъде знаете със сигурност, че са си още на мястото?

— Проверихме — призна той и сви рамене.

— Проверили сте? Тръбите са в двореца. А за главата ти се предлага награда. Как точно проверихте?

Яз се намръщи. После се потупа по брадичката.

— Хм, чакай да помисля. Ами май всъщност нахлухме на един купон. Лучия много обича купоните.

Сера се хвана за главата.

— О, богове, не. Кажи ми, че лъжеш.

Яз направиш бързо заклинание илюзио. Косата му стана руса, а очите — сини. По лицето, врата и гърдите му се появиха сложни татуировки. Придаде си глуповат вид и съответен глас.

— Човече, това са „Дъното“! Обожавам я тая банда! Ей, видя ли баласта на оная русалка, а? Давай да издивееееееем!

Сера поклати разгневено глава. Беше прекалил.

— Можели са да те хванат, Язид. Теб, един от водачите на съпротивата на Черните перки. Имаш ли изобщо понятие какво щяха да ти причинят?

— Но не ни хванаха. А сега ние ще си хванем малко нещица. Имам предвид съкровища.

Той я целуна по челото и се метна на нара си в общата спалня. Колкото и да му беше сърдита, Серафина не успя да потисне

тържествуващата си усмивка. Съпротивата имаше нужда от злато, от много злато, а Язид бе открил начин да се сдобият с него.

— Вътре сме! — викна Язид.

Сера огледа вратата. Шест железни пръта от решетката бяха прерязани и отваряха пространство достатъчно да се преплува през тях. Тя се стрелна обратно към входа на тунела и изсвири. Почти веднага дегизираните бойци изникнаха до нея и я последваха в тунела.

Язид и помощниците му — Лука, Силвио и Франко, стояха в готовност до вратата с кирки, оръжия и магмени факли в ръце. Сера видя решимостта, изписана по лицата на съратниците си и сърцето ѝ се сви. Верността им, доверието, готовността им да умрат за каузата бяха превърнали съпротивата в силата, която беше днес.

Тя знаеше, че мисията, която изпълняват, е безумно рискована. Знаеше и че нямат избор. Черните перки се бореха не само за нейното кралство, а за всички подводни царства на света. Валерио и Порция вече бяха превзели Миромара и Матали. Сега искаха и Атлантика, и Ондалина, и Кин, както и Персноводието. Злият терагог Рафе Тепрез им помагаше.

И още някой им помагаше, но Сера не знаеше кой е той или защо го прави. Чуваше да говорят за някакъв той и знаеше, че този той е платил за наемниците, които чичо ѝ бе използвал за нападението над града, ездачите на смъртта. В замяна Валерио и Порция му помагаша да открие шест талисмана — магически предмети, принадлежали на шестимата магове на Атлантида. Сера разбра, че този той, който и да беше, възнамерява да използва талисманите, за да освободи огромното зло, затворено под Южното море — Абадон, чудовище, създадено от Орфео, един от шестимата маги. Кой беше тайнственият той? И защо чичо ѝ се бе съюзил с него? Сера не знаеше, но бе убедена, че Валерио и Порция не се интересуват колко морски хора ще загинат, стига те самите да задоволят жаждата си за власт и богатство. Това, което май не осъзнаваха обаче, бе, че няма да има над кого да властват, няма да има богатства за крадене, ако тайнственият той получи каквото иска. Тя трябваше да го спре, но за целта първо трябваше да спре чичо си.

Сера хвърли последен поглед на бойците си. В съзнанието ѝ изплуваха думите, които майка ѝ веднъж ѝ каза: „Най-голямата сила на владетеля идва от сърцето, от любовта, която изпитва към поданиците си и любовта, която те изпитват към него“.

Черните перки бяха поданиците на Сера. Тя бяха нейни братя и сестри. Нейното семейство. Тя ги обичаше свирепо.

Богове, пазете ги, помоли се сега. Нека нищо лошо не им се случи.

Сера вдигна арбалета и се обърна към бойците.

— Бързо и яростно, както е по план — каза тя. — Пазете си гърбовете — и своите, и на другите. Без страх, без провал, без пленници. Напред!

ДВЕ

Франко тръгна първи с магмена факла в ръка, последван от Серафина и останалите. Плуваха бързо в сумрачния тунел, чиито стени бяха гъсто обрасли с водорасли, и не спряха, докато стигнаха огромната централа на тръбопроводите под двореца.

Обширното, подобно на пещера помещение беше издълбано в скалата под основите на двореца. В средата се извисяваше централният магмопровод — основната тръба, по която течеше магмата от извора дълбоко под морското дъно. Под тавана на централата тази тръба се разклоняваше на четири по-малки, които влизаха в тунелите, прокопани в скалата. В тунелите около всяка тръба имаше пространство от около метър и двайсет, за да има място за работниците, които поддържаха тръбопроводите и ги ремонтираха при нужда.

Сера, Язид, Лука и Франко щяха да тръгнат по западния тунел и да следват тръбата, докато стигнат до старата, която минаваше над съкровищницата. Останалите Черни перки щяха да стоят тук и да ги чакат.

Яз и Франко пуснаха арбалетите си на земята. Държаха само факли и кирки, метнати на рамо. Тунелът беше прекалено тесен за арбалетите.

Сера заплува към главния магмопровод с вдигнато оръжие, но Язид изведнъж я хвана за ръката. Посочи, без да продума, но тя вече бе видяла. Един страж беше влязъл в централата. Той доплува до магмопровода и се наведе да провери показанията на един циферблат с гръб към Черните перки.

Те бяха подготвени за всякакви случаи. Сера кимна на Силвио, най-добрия й стрелец. Той вдигна арбалета си и след по-малко от секунда стрелата се заби в шията на жертвата.

Стражът нададе вик на изненада и болка. Върхът на стрелата бе намазан със разредена отрова от скат. Концентрираната отрова можеше

да убие човек. Ако я разредаха, тя само приспиваше жертвата. Силвио подхвана стража, преди той, вече спящ, да падне на пода.

— Браво, Сил — каза Яз и заплува към тунела. Франко и Сера го последваха.

Докато двама други Черни перки отнасяха спящия страж в най-близкия килер, Силвио изпя илюзио, което го превърна в точно копие на стража. Сега щеше да си даде вид, че проверява циферблатите и вентилите, в случай че войниците на Валерио решеха да наобиколят централата на гръбопроводите.

Сера, Яз, Лука и Франко влязоха в западния тунел, притиснали инструментите и оръжията си плътно до тялото, и заплуваха напред и нагоре. През десет метра имаше магмени лампи, които осветяваха пътя им. Под всяка имаше кука, за да могат работниците по поддръжката да закачат торбите си с инструменти.

Четиримата бунтовници бяха принудени да плуват съвсем бавно, за да не строят някоя лампа с опашка или да се надянат на куките. Бяха планирали да стигнат до целта за пет минути, но им отне почти десет.

— Виждам я — каза най-сетне Франко и посочи нагоре, където основната тръба се разделяше на две. Едната продължаваше право нагоре, към двореца. Другата, старата, вървеше на запад и стигаше над съкровищницата.

— Закъсняваме — нервно каза Яз, когато стигнаха разклонението. — Светлинното шоу трябва да започне всеки момент.

— Ето го разпределителният клапан — каза Лука и посочи кръглия бронзов клапан, който стърчеше от тръбата веднага след разклонението. — Сега трябва само да пробием дупка в старата тръба и да отворим клапана.

— Лесно е да се каже, трудно е да се направи — изкоментира Яз и вдигна факлата си към тунела, който водеше на запад.

Тунелът се виеше хоризонтално през скалата и беше много потесен от този, по който бяха дошли. По тавана му висяха малки сини рачета, които се разбягаха от светлината. Дъното бе покрито с дебел слой тиня.

Франко беше най-слабият сред тримата младежи. Той влезе в тунела и заплува напред, протегнал ръка с факла пред лицето си. Когато вече не можеше да плува, запълзя... докато заседна.

— Не мога да помръдна! — извика той. — Ей, издърпайте ме оттук!

Яз и Лука го хванаха за плавника и дръгнаха силно. Той се появи, покрит с тиня.

— Аз съм най-дребна, аз ще отида — заяви Сера.

Нервите ѝ бяха опънати като тетива на арбалет, когато влезе в тунела. Притесняваше се да не заседне в тесния тунел, но вълнението надделя над тревогата. Бяха стигнали чак дотук. Може би дори щяха да успеят, ако тя съумееше да отвори дупка в тръбата.

Яз ѝ подаде кирката.

— Плувай десетина метра, после отвори хубава широка дупка — инструктира я той.

Сера заплува навътре по гръб, притиснала кирката и факлата към гърдите си, задвижвана само от опашката си. Тинята се завихри из водата и намали видимостта ѝ до минимум.

Когато стигна достатъчно навътре в тунела, тя изчака водата да се прочисти. Беше толкова тясно, че се наложи да изпъне ръце над главата си и да удря с кирката, без да сгъва лактите си. Само след няколко минути мускулите ѝ пламнаха. Тя стисна зъби, за да заглуши болката, и продължи да замахва с кирката.

Тръбата беше направена от гоблинска стомана, достатъчно здрава да издържи високата температура на лавата, но вече беше на няколко века и много ръждясала. Накрая, точно когато сметна, че вече не може да вдигне кирката за още един удар, Сера чу стържене на метал — кирката бе пробила тръбата. Тя нададе победоносен вик и замахна отново и отново, за да разшири дупката, докато стане достатъчно голяма. После, изтощена и разтреперана, се проверя обратно по тунела. Когато изпълзя от него, радостта ѝ се помрачи. Осъзна, че имат проблем. Голям проблем.

— Успях да пробия тръбата, но това не променя факта, че тунелът е прекалено тесен — информира тя другарите си. — Дори да успеем да влезем в съкровищницата, как ще извадим каквото и да е оттам? Повечето от нас няма да могат да се проврат в тунела.

Това беше единственият шанс на Черните перки да влязат в трезора. Взломът им щеше да бъде забелязан рано или късно и Валерио щеше да се погрижи опитът да не се повтаря.

— Ще измислим нещо — каза Яз. — Оръжията ни са малко, храната е малко, да не говорим за лекарствата. Не можем да продължим борбата без злато.

— Сега ни трябва ochi — каза Лука. — Шоуто в Тронната зала трябва всеки момент да започне.

Сера кимна. Ochi беше заклинание за шпиониране, което изискваше страшно много енергия, цялата енергия на заклинателя. За него беше нужен и gandas, лична вещ на заклинателя, поставена близо до този, когото заклинателят иска да шпионира.

Щеше да е трудно да влязат в двореца, за да оставят gandas, и дори ако Сера успееше да го направи, Порция редовно проверяваше стаите за подобни „бръмбари“. Онова, което Порция не знаеше обаче, беше, че в двореца вече има gandas. Това бе една от любимите раковини на Сера — един голям, красив наutilus.

Когато любимата ѝ баба умря, разбитата от мъка Сера положи раковината, най-ценното си притежание, в ръцете на една статуя на баба ѝ, която стоеше в Тронната зала. Наутилусът стоеше там много отдавна, та всички вече мислеха, че е част от статуята.

Сера затвори очи и изпя заклинанието. Веднага щом образът на залата се появи в съзнанието ѝ, тя моментално запя заклинание конвока, за да може Яз, Лука и Франко да видят картината.

— Виждате ли я? — попита тя с глас, напрегнат до краен предел от усилието.

Момчетата потвърдиха и Сера се съсредоточи още повече. Вихър от чувства преряза сърцето ѝ. Майка ѝ, кралица Изабела, бе умряла в Тронната зала, на пода пред трона си, докато защитаваше Серафина. За нея това бе свято място, а Лучия го бе превърнала в дискотека.

Над главите на гостите висяха огромни медузи с форма на камбани и дълги, подобни на дантела пипала, и пулсираха в такт с музиката, като непрекъснато променяха цвета си. Масите бяха украсени с букети от ярки морски лилии. Около полилеите се виеха пъстри морски змии, а по стените грееха неоновии анемони.

Лучия танкуваше с Махди. Той притискаше гърба ѝ с ръка. Тя се смееше с отнетната назад глава, а косата ѝ се вееше зад нея като плащ с цвета на нощта.

Сърцето на Сера подскочи, когато зърна любимия си. Не го беше виждала от онзи ден в Колизея, когато той се „вече“ на Лучия. Язид

им бе забранил да общуват чрез конвоки. Заклинанието трябваше да се използва, само когато е абсолютно наложително. Иначе някой от понадарените заклинатели можеше да се включи в конвоката и да ги подслуша. Махди понякога успяваше да изпрати раковина в централата на Черните перки, но дори това беше рискован ход. Дватама с Яз подготвиха удара с помощта на един от дворцовите коняри, който предаваше раковините, докато дресираще конете във водите около Серулия.

Сред гостите на празненството в двореца бяха родителите на Лучия и няколко техни приятели, но повечето бяха придворни — млади, бляскави момичета и момчета, нагиздени в пъстроцветни одежди като риби папагали. Лучия не понасяше сивотата и скуката.

Останал без дъх от смях, Махди пусна Лучия в края на песента и я целуна.

Ревност проряза сърцето на Сера. Тя бързо потуши болката. Трудните уроци на живота я научиха да контролира чувствата си. Животът на Махди зависеше от способността му да поддържа у Лучия увереността, че я обича. Животът на всички тях зависеше от тази му способност.

Гостите подвикваха и се смееха. Махди се изправи, широко усмихнат, и вдигна ръка за тишина.

Сера поемаше ненаситно всяка малка подробност — абаносовата му коса, завързана на опашка, бялата му риза от морска коприна и изумруденозеленото му сако, блещукащата му синя опашка, тъмните му изразителни очи. Копнееше да го докосне, да бъде с него. Да го чуе да казва, че все още я обича. Инстинктивно докосна с лявата си ръка пръстена, който носеше на дясната — пръстена, който Махди й издяла от раковина.

— Имам една малка изненада... — започна той.

Тълпата започна да ахка и охка в очакване.

— Доведох най-добрите светлинни заклинатели от Матали, за да ви омаят с изкуството си. Светлинните картини с рядката си и бляскава красота ми напомнят светлината в моя живот... бъдещата ми съпруга Лучия.

Франко извъртя очи. Лука се престори, че ще повърне. Яз се усмихна мрачно и Сера се опита да отвърне на усмивката му.

Представлението на Махди беше лъжа. Той беше неин, не на Лучия. Сера и Махди се бяха обрекли един на друг преди няколко месеца, на тайна церемония. Той искаше да победят Валерио толкова много, колкото и тя.

В залата се чуха първите тактове на традиционна маталийска музика и светлинните заклинатели, облечени с яркоцветни копринени одежди, накичени с искрящи скъпоценни камъни, с пъстро изрисувани лица, влязоха с танцова стъпка в залата. Няколко от тях подхвърлиха нагоре пълни шепи с бисери и те избухнаха в блестящи облаци от жълто и розово. Други направиха ленти от сребърен и златен подводен огън, които се проточиха зад гърбовете им. Докато те подгряваха гостите, шест майстори заклинатели се подготвиха да започнат.

— Лампите, брат, лампите — прошепна Яз на себе си.

Махди, който сякаш го чу, даде сигнал да намалят светлината в полилеите. По-голямата част от осветлението в Тронната зала идваше направо от магмените тръби. Само няколко стенни свещници работеха самостоятелно, защото си имаха глобуси, пълни с кипяща лава, и сега те продължиха да светят.

— Ние сме — каза Яз.

Сера прекрати конвоката и четиримата се заловиха за работа. Яз хвана кръглия вентил от едната страна, а Франко — от другата. Сера и Лука заплуваха над тях, за да не заемат ценно място. Яз и Франко преброиха до три и напрегнаха всички сили, за да завъртят колелото, само че то не помръдна. Беше позеленяло от ръжда и обсипано с лепки. Те пробваха пак. Лука смени Франко и пак пробваха, но вентилът така и не се завъртя.

Яз ядно плесна с опашка кожуха на вентила.

— Нямаме време за това! — кресна той.

— Можем да остържем лепките — предложи Франко.

Той се зае да ги махне, като използваше плоския край на мотиката си. В следващия момент Сера чу нещо — тънички гласчета, които гневно кресяха. Тя осъзна, че разбира какво кресят.

Наведе се към лепките и учтиво ги помоли да се отлепят от вентила. Побеснели от нападението над дома им, мидите отказаха. Сера им обясни, че молбата отправя тяхната кралица, и че съдбата на кралството зависи от сътрудничеството им. Моментално се чу серия от пукащи звуци, когато лепките напуснаха местата си. Някои се

преместиха върху новата тръба, а други се залепиха за стените на тунела.

— Откога говориш сириански? — попита изуменият Яз.

— Откакто дадох кръвен обет — отвърна Сера и благодари наум на приятелката си Линг, която бе всегласна, способна да говори всички съществуващи езици.

В пещерите на йелите Сера, Линг, Ава, Бека и Нийла дадоха кръвен обет, чрез който всяка от тях получи по малко от силата на другите. Сега бяха сестри, обвързани завинаги от магията и приятелството си.

Яз и Франко отново сграбчиха колелото и напрегнаха цялата си останала сила, за да го завъртят. Няколко секунди нищо не се случи. После се чу метален стон, когато древният вентил отвори тръбата, последван от тътена на лавата, която влизаше в старата тръба.

— Да! — викна Яз и удари опашка в тази на Франко.

Сера и Лука се развикаха от радост, но виковете им бяха прекъснати от облак мехурчета, който излетя от стария тунел, последван от вихър серен газ. Облакът се завихри около четиримата и изпълни водата с нагорещени, задушливи газове.

— Нещо не е наред — каза Яз.

— Какво ста... — понечи да попита Сера, но я прекъсна пристъп на кашлица.

— О, богове — прошепна Франко и се хвърли към вентила.

Яз надзърна в тунела. Очите му се изпълниха със страх.

— Газ! — извика той. — Затваряйте вентила! Веднага!

ТРИ

Сера проследи с ужас погледа на Яз. Тунелът бързо се пълнеше с лава.

Бяха освободили прекалено силен поток и сега течният огън се движеше в погрешната посока... към тях.

— Франко! Хвани вентила! — извика тя, свали си куртката и я завърза върху носа и устата си.

Франко обаче не можеше да я чуе. Той се носеше безчувствен във водата, замаян от отровния газ. Лука се мяташе от болка. Той бе стоял най-близо до тунела и нагорещеният газ беше изгорил гърба му.

— Лука, изведи Франко оттук! Плувайте надолу! — викна Сера. Куртката заглушаваше гласа ѝ. Тя знаеше, че газовете се издигат нагоре, така че под тях оставаше чиста вода.

Лука, треперещ от болка, хвана Франко и заплува. Яз със стиснати зъби дърпаше вентила. Сера отиде при него. Напрегнаха всичките си сили да го завъртят, но той все така не помръдваше. Когато Яз и Франко го отваряха, успяха с цената на огромни усилия, но Сера не беше толкова силна, колкото Франко.

Тя отново погледна лавата със страх. Потокът беше стигнал на трийсетина сантиметра от входа към главния тунел. След няколко секунди само лавата щеше да покапе в него. Сера и Яз нямаше да имат възможността да заплуват обратно по главния тунел и да избягат, както, надяваше се тя, избягаха Лука и Франко. Щеше да им се наложи да плуват нагоре към двореца и да изчезнат през някой прозорец, ако не ги хванеха преди това. Единственият шанс на Черните перки да се доберат до съкровищницата, щеше да се провали.

Отчаянието впи зъби в Сера. Без пари тя никога нямаше да успее да си върне Серулия. Лучия щеше да остане на трона на Миромара. Ездачите на смъртта щяха да продължат да нападат села и да заробват обитателите им. Валерио и Порция щяха да останат ненаказани за убийствата, които бяха извършили, а тайнствената личност, на която

помагаха с търсенето на талисманите, може би щеше да успее да освободи Абадон.

Всичко това не бива да се случи, помисли си Сера с ярост. Аз няма да го допусна.

С боен вик тя натисна с всички сили колелото на вентила. Мускулите на ръцете ѝ потръпнаха, сухожилията на шията ѝ изпъкнаха ясно. Дватамата с Яз, застанали един срещу друг и сграбчили колелото, разпениха водата до бяло, биейки с опашки, за да засилят натиска си върху колелото. Най-сетне, с недоволно скърцане, колелото се завъртя.

— Не спирай, Сера! — извика Яз.

Сера не спря и след няколко секунди вентилът се затвори. Потокът лава спря. Язид погледна надолу към стария тунел и поклати глава.

— Край — каза той. Раменете му се отпуснаха, а в гласа му прозвуча отчаяние.

— Край ли? — не можа да повярва Сера. — Не може да е край!

Тя махна куртката от лицето си и я завърза на кръста.

— Нищо не излезе, Сера — каза Язид. — Не мога да преценя дали лавата е издълбала дупка в стената към трезора или не. Дори да е, целият тунел е пълен с нея. Не можем да плуваме през лава. Край.

Сера усети как я обхваща горчиво разочарование.

— Да вървим — подкани я Яз. — Да се върнем при останалите и...

Оглушителен гръм пресече думите му. Той сграбчи Сера и я блъсна към стената на главния тунел, после прикри тялото ѝ със своето. От стария тунел изригна поток гореща вода, последван от парчета скала и гъст облак тиня.

Сера се приготви за агонизиращата болка от изгарянето. За задушливите газове. За края.

Само че болката не дойде.

Горещата вода се издигна нагоре и се разнесе. Боклуците и наносът се слегнаха на пода. Нямаше вече мехурчета газ. Нямаше лава. Когато Яз и Сера отвориха очи и размахаха ръце, за да прочистят водата от тинята, видяха, че вече няма и стар тунел. Имаше само огромна дупка на мястото на входа му. През дупката проникваше меко златисто сияние.

— Добре ли си? — попита Яз.

— Мисля, че да. А ти?

Яз обаче не отговори. Той вече стоеше до дупката и гледаше надолу. Сера доплува до него и от гледката дъхът ѝ спря.

Пред очите ѝ сияеха купища злато. Блещукаха рубини, изумруди и сапфири.

Магмените лампи по стените на помещението осветяваха цели планини миромарски съкровища.

— Дявол го взел, русалке — рече Яз тихо, — не просто сме прогорили дупка в стената, а направо сме я срутили.

Сера кимна, а очите ѝ заблестяха като скъпоценните камъни пред нея. Цялата стара тръба, тунелът, през който беше минавала, по-голямата част от задната страна на трезора и половината таван бяха изчезнали. Поточета все още гореща лава покриваха част от съкровищата. Щеше да им се наложи да внимават, за да не се изгорят, но така или иначе, по-голямата част от парите и скъпоценностите бяха далеч от течния огън.

Силна тръпка разтърси Сера, когато осъзна, че сега бойците ѝ ще могат да се движат много по-свободно, отколкото ако старият тунел бе оцелял. И можеха да носят много повече плячка.

Яз прочете мислите ѝ.

— Можем да си излезем с двойно повече, отколкото смятахме — каза развълнувано той.

— Ако не ни хванат — допълни Сера. Погледна нервно нагоре. — Цяло чудо ще е да не са чули нищо.

— Всичко е наред. Махди е поканил и тъпанджии за шоуто. И певци. Да не говорим за експлозиите от светлини. Техният шум е заглушил този тук.

Сера се усмихна. Измъкна от колана си един чувал от корабно платно и се гмурна в съкровищницата.

— Хайде, Яз! — извика тя през рамо. — Да ограбим грабителите!

ЧЕТИРИ

Бианка ди Ремора, издокарана в яркорозова морска коприна, пърхаше като риба пеперуда около Лучия Волнеро.

Роклята ѝ беше хубава, но не прекалено хубава. Малко по-рано се бе издокарала с жълта одежда, която доста по-добре подчертаваше пищните извивки на тялото ѝ. Лучия отбеляза, че е много красива, след което обаче я накара да се преоблече. Тя, разбира се, искаше придворните ѝ да са бляскави, но не прекалено. В края на краищата те бяха просто фон, тя беше звездата.

— Това бяха най-прекрасните светлинни експлозии, които съм виждала — възторгна се Бианка. — И Махди организира всичко това за теб! Тооооолкова е влюбен!

— Да, нали? — измърка Лучия.

Тя седеше в центъра на Тронната зала, на кралската маса. Светлинното шоу тъкмо бе свършило и Махди беше отплувал при заклинателите да им съобщи колко е доволен от представлението.

— Да го беше видяла как те гледаше! — продължи Бианка. — Но пък тази вечер всички теб гледат.

Разбира се, че мен ще гледат, помисли си Лучия.

Беше облечена със зашеметяваща рокля, направена от хиляди застъпващи се кръгчета от излъсканите черупки на седефени миди. Черупките отразяваха светлината при всяко нейно движение и я обгръщаха с многоцветно сияние. Синьо-черната ѝ коса се спускаше по гърба ѝ. Челото ѝ бе украсено от изумително бистър сапфир, закачен на платинена лента около главата ѝ. Камъкът излъчваше тъмен блясък като очите ѝ.

Роклята на Лучия, сапфирът, прекрасното ѝ лице, всичко това караше всички да се обръщат след нея, но тя почти не забелязваше. Копнееше да привлече един-единствен поглед, този на Махди.

Тя го пожела за себе си в момента, в който той пристигна в Миромара за докимито си със Серафина. С дългата си тъмна коса, красивото лице и изразителните си очи, той беше най-красивият мъж,

когото бе виждала. Освен това беше и императорът на Матали, голямо и могъщо кралство. Единствената комбинация достойна за нея.

Сега го потърси с поглед. Махди се носеше във водата до трона и се смееше на нещо със светлинните заклинатели. Беше облечен прекрасно и изглеждаше толкова красив, че сърцето я заболя. Докато го гледаше, тя си припомни как веднага след падането на Серулия, когато го откри в затворническата килия, той съвсем не изглеждаше добре.

Капитан Маркус Трахо, командир на ездачите на смъртта, който служеше и на Валерио, и на терагога Рафе Тепрез, уби родителите на Махди по заповед на баща ѝ и хвърли Махди в тъмница. Баща ѝ му нямаше доверие. Родителите му бяха изцяло верни на Изабела, а според слуховете самият Махди се интересуваше само от забавленията и не смяташе, че дължи вяност на когото и да е. Валерио би предпочел някой по-добър за дъщеря си. Само че Лучия, влюбена до уши, умоляваше баща си да го пощади и той се предаде.

— Не мога да ти откажа, Лучия — каза тогава Валерио. — Ще пощадя живота му, но преди да се съглася на вричане, Махди ще трябва да докаже верността си към мен.

И той го направи. Доказа верността си, като нападнаше убежища на бунтовниците. Като откри безценен предмет за Трахо — огърлица с диамант във формата на сълза, която капитанът моментално предаде на Тепрез. Защо му беше диамантът на Тепрез, Лучия не знаеше. Не я и вълнуваше. Единственото, което я вълнуваше, бе Махди да успее да убеди баща ѝ, че му е верен. И накрая успя.

— Сбърках, Лучия. И този път се радвам, че сбърках — призна Валерио преди няколко седмици. — Много сериозно си промених мнението за това момче.

Лучия се зарадва да чуе това, тъй като ѝ трябваше съгласието на баща ѝ за вричането, но дори и със съгласието, и с вричането, пред щастията ѝ стоеше още една пречка. Имаше една личност, чието мнение тя ценеше повече от това на баща си, на майка си или на който и да е приятел. Тази личност ѝ помогна да оплете в мрежите си Махди с песни заклинания, с отвари и с магии. Тази личност си оставаше подозрителна.

— Внимавай, дете — предупреди я тя. — Момчето казваше, че обича предишната принцеса, а сега казва, че обича теб. Изглежда е

готов да продаде сърцето си на онзи, който предложи най-висока цена. А тази цена може да се окаже наистина много висока.

Тези думи измъчваха Лучия. Повтаряше си, че не са истина. Не можеха да са истина. Махди ѝ се беше врекъл, нали? Правеше ѝ скъпи подаръци. Непрекъснато организираше празненства за отбелязване на годежа им. Когато ѝ шепнеше на ухо, дъхът ѝ секваше, а когато я целуваше, тя съвсем забравяше да диша.

И все пак не беше сигурна.

Дали се преструва? — питаше се сега. Очите ѝ потъмняха, а настроението ѝ се развали. — Или наистина ме обича?

— Махди... — продума тя, когато той се върна на масата и седна до нея.

— Какво има, Лучи? Изглеждаш разстроена. Не ти ли харесаха светлините?

— Много ми харесаха. Наистина.

— Тогава какво не е наред? — попита той и хвана ръката ѝ.

— Хайде да променим датата на сватбата. Не искам да чакам повече — каза Лучия бързо.

Махди я погледна с изненада.

— Нищо не би ме направило по-щастлив, но не можем.

Очите на Лучия блеснаха.

— Защо пък не? — сопна се тя.

Махди взе лицето ѝ в ръце.

— Не искам да започнем съвместния си живот, преди безопасността в двете ни кралства да е осигурена. Прекалено опасно е сега. Нали помниш нападението над Серулия и колко страдаха хората? Всички го помним.

Лучия кимна. Добре си го спомняше. Баща ѝ бе заповядал на наемниците да убият кралица Изабела, принц Бастиаан и още много други. Само че това беше тайна и трябваше да си остане тайна.

— Изабела беше убита, защото бе кралица на Миромара. Сега ти си кралицата и ако нещо ти се случи, това ще убие мен. Нали го знаеш? — попита Махди, а топлиите му кафяви очи я гледаха настойчиво.

Досега разгневеното лице на Лучия се смекчи. Той толкова ме пази, помисли си тя. Това е знак за истинска любов.

— И нашето време ще дойде. Скоро — каза той, без да пуска лицето ѝ. — Баща ти, Трахо, аз... с всеки ден се доближаваме все повече до Черните перки. Скоро ще ги разкрием изцяло и ще им видим сметката като на бесни риби кучета. След това ще се оженим, Лучи, и в деня на сватбата ни няма да има по-щастлив или по-горд мъж от мен.

Той я целуна и думите, които ѝ бе казала онази другата, думите, които измъчваха Лучия, избледняха в съзнанието ѝ. Махди беше неин и ничий друг. Виждаше това в очите му, чуваше го в думите му и го усещаше в милувката му.

— Извинете ме, Ваши светлости — чу се нисък и груб глас.

Лучия знаеше чий е този глас — на Трахо. Тя се извърна от Махди и видя, че Трахо стои до мястото на баща ѝ. Този дребен, стегнат мъж с късо подстриганата кафява коса и жестокото лице, за когото се знаеше, че не ходи по празненства, беше влязъл в залата безшумно. Лучия усети, че внезапната му поява тук не вещае нищо добро.

— Какво има? — кратко попита Валерио.

— Направен е взлом. Влезли са в съкровищницата — каза Трахо, приведен напред така, че само Валерио, Порция, Лучия и Махди да го чуват.

— Какво? — възкликна Валерио и удари с юмрук по масата. — Как е станало?

— Отворили са един стар вентил. Пуснали са лава. Тя е унищожила една от стените на трезора. В момента се опитваме да хванем нарушителите, но те се бият добре.

— Колко скъпоценности са взети? — пожела да узнае Порция.

— Значително количество.

Валерио изруга.

— Черните перки ли са? — попита той.

— Така мислим, сър.

— Тя е, дяволите да я вземат. Серафина — изръмжа Валерио.

Лучия се ококори.

— Серафина ли? Как така?

— Да, Валерио, как така? — повтори Порция с напълно овладян, хладен глас, съвсем различен от гневния тон на мъжа ѝ. — Серафина е мъртва. Тя избяга от двореца след нашествието в Серулия и оттогава никой не я е виждал. Няма начин да е оцеляла в открити води досега.

— Разбира се, че е мъртва — съгласи се Валерио. — Не се изразих правилно в гнева си. Трахо, ела с мен в подземие. Порция, Лучия, Махди..., останете тук. Усмихвайте се. Танцувайте. Дръжте се така, сякаш нищо не се е случило. Не желая гостите да научат новината. Ако тръгне слух, Черните перки ще го обърнат в своя полза.

Лучия едва чу наставленията на баща си. В съзнанието ѝ пропълзя съмнение, ледено като мъгла над водата. Родителите ѝ винаги настояваха, че Серафина е убита по време на нападението над Серулия. Никой от тях не изразяваше публично каквито и да е било подозрения, че може все още да е жива. Да не би да са я лъгали? Самата мисъл я накара да побеснее.

Ако беше вярно, ако Серафина наистина бе оцеляла и сега водеше съпротивата, тя беше заплаха. Народът я обичаше и щяха да се бият до смърт за нея. Лучия имаше всичко, което искаше, но Серафина можеше да ѝ го отнеме — и Махди, и короната, и целия ѝ живот.

Не може да е вярно, каза си тя. Сера трябва да е мъртва. От месеци нищо не се е чувало за нея. Тя е слаба. Няма никакви умения за оцеляване, не и гупа като нея, която все плува насам-натам с раковина до ухото, на която слуша поредния скучен разказ за някоя битка или международен договор.

Лучия си пое дълбоко дъх. Опита се да се успокои. Инстинктивно потърси погледа на Махди, за да я увери, че всичко е наред.

Само че не получи помощ от него. Той дори не гледаше към нея. Очите му проследиха Валерио и Трахо, докато двамата минаха под каменната арка на входа на залата. В погледа му имаше нещо, което Лучия не бе виждала досега. Жесток, безграничен страх.

После Бианка повика Махди и започна да му се подмазва, а той се засмя и онзи поглед изчезна.

Ала Лучия знаеше, че никога няма да го забрави.

За кого се бои толкова? — чудеше се тя. — За мен ли?

Или за Серафина?

ПЕТ

Стоманеното копие удари стената на сантиметри от главата на Язид.

Водата се изпълни с шрапнели. Едно парче поряза бузата на Яз, друго цапна Черна перка на име София и издълба бразда в ръката ѝ.

— Трябва да побързаме, Сера! — кресна Яз. — Не можем да ги задържаме още много.

Двамата със София все още бяха в тунела зад Портата на предателите. Стреляха към ездачите на смъртта, които се опитваха да влязат в тунела след тях, а Сера привързваше огромен чувал със скъпоценности към един гигантски скат манта.

— Каньона на Сарго — каза тя на рибата на скатски и намести чувала. — Бързай!

Това беше последният товар. Чувалът бе натъпкан със злато и скъпоценности, но скатът бе млад и силен. Сера благодареше на съдбата за това. Щеше да му се наложи да плува много бързо, за да не го хванат. Сега рибата размаха огромните си криле и заплува с пълна скорост на север. Плуваше близо до дъното и се сливаше с него, което го правеше невидим за всеки, който се окажеше над него. Други петдесет манти вече бяха на път. Водеше ги Нийла.

— Махайте се оттук — заповяда Сера на шестимата останали Черни перки, които се носеха над нея. — Вадете камъчетата невидимки и бягайте.

Камъчетата, които бе раздала на всеки, не бяха с особено високо качество — магията бе слаба и ненадеждна, но все пак бяха по-добре от нищо. Бойците освободиха заклинанието, заблещукаха и изчезнаха. Щяха да последват манти до каньона на Сарго, където щяха да приберат съкровищата в една подводна пещера. Сера се молеше на боговете да им помогнат да стигнат дотам без премеждия.

Ударът се оказа пълен успех. Черните перки заграбиха двойно повече съкровища, отколкото очакваха. Но ги разкриха точно докато изнасяха последния чувал от тръбопроводната централа.

Последва битка, в която загинаха трима бойци, включително Лука и Франко, и десетина врагове. Яз и София успяха да удържат ездачите на смъртта зад един завой в тунела, на около десет метра от Портата на предателите, докато останалите Черни перки избягаха. Сера не си позволяваше да мисли за бойците, които загубиха. Щеше да скърби за тях по-късно, когато мисията приключеше.

— Готова ли си, Сера? — викна Яз.

— Готово! — отвърна тя.

Няколко секунди по-късно тя чу експлозия и разбра, че Яз и София са пуснали мастилена бомба — голяма раковина, натъпкана с мастило от сепия и експлозивни.

Тя щеше да направи водата в тунела черна като нощ за трийсетина секунди.

— Ще ви покривам. Тръгвайте! — викна Яз, докато със София стремително приближаваха Сера.

Яз се прилепи до дъното, а Сера грабна арбалета си и заплува на север, плътно следвана от София. Когато се отдалечиха достатъчно от Портата на предателите, Сера извади камъчето от джоба си и се приготви да освободи заклинанието. Само че в този момент я проряза свирепа болка. Тя изпищя и се запремята към дъното. Изпусна арбалета. Камъчето падна от ръката ѝ.

Сера падна по лице на дъното. Изправи се замаяна и изплю тиня. Около нея се виеше кръв. Започна с ужас да се оглежда, за да види къде са я ударили.

Очите ѝ се разшириха, когато откри раната.

— Не! — изкрещя тя.

В опашката ѝ се бе забило копие.

ШЕСТ

Ужасът разтърси Сера.

Не я плашеше видът на собствената ѝ кръв, нито пък жестокото сребърно острие, заровено дълбоко в плътта ѝ. Плашеше я тънкото бяло въже, което се бе проточило зад копието и ездачът на смъртта в другия му край. Той се ухили злобно и взе да дърпа въжето.

Болката беше непоносима. Сера крещеше и се бореше, от което назъбеното острие потъна още по-дълбоко в опашката ѝ.

— Сера, слушай ме! — изсъска глас до главата ѝ. — Спри да се бориш. Престори се, че се предаваш.

Сера се огледа. Гласът беше на София, само че самата София никъде не се виждаше. Трябва да е освободила заклинанието от камъчето си, сети се Сера.

— Приблужи се до него — продължи да съска София. — Трябва ми нещо в полезрението му, което да ме скрива, докато режа въжето.

Сера вдигна ръце и се остави водата да я понесе назад. Ездачът на смъртта спря да дърпа въжето и заплува към нея. Погледът му беше съсредоточен върху Сера, затова той не видя как част от въжето се изви и нещо започна да го реже.

— Хванах една! — викна той. Появиха се още двама войници и заплуваха след него.

— Бързо, Софи... О, богове, побързай — изстена Сера.

— Опитвам се... Здраво е... Чакай... Готово!

Смъртта се движи на бързи перки, казваше едно време Тара, бавачката на Сера. Сега смъртта се придвижи толкова бързо до войниците, че те не я забелязаха, преди да стане твърде късно.

Когато срязаното въже падна на дъното, ножът на София изсвистя през водата и се заби в гърдите на ездача на смъртта, който бе прострелял Серафина. Сера се гмурна да си вземе арбалета, хвана го и стреля два пъти. Беше станала отличен стрелец. Другите двама ездаци умряха, преди телата им да паднат на дъното.

— Хайде. Докато приятелите им не са дошли да ги търсят — каза тя на София.

— Не можеш да плуваш с това копие в опашката.

Сера разбра какво иска да ѝ каже София.

— Давай — каза тя с дрезгав от болка глас.

— Ще го направя бързо, обещавам. Аз...

— Просто действай, Софи.

София отново преряза въжето възможно най-близо до дръжката на копието. После хвана опашката на Сера с едната си ръка и копието с другата.

Сера прехапа устни, за да не изкрещи, когато София натисна копието така, че да излезе от другата страна на опашката. От болката се преви на две. От раната блъвна още кръв. София грабна куртката на Сера от кръста ѝ и я уви около опашката ѝ.

— В съзнание ли си? — попита я тя.

— Горедолу — отвърна Сера.

— Трябва да се махаме оттук. Изсипват се на тълпи от Портата на предателите. Сега ще се разгърнат във ветрило, за да претърсят всичко.

Сера дочу гласове и мерна пламъчетата на магмените факли.

— Тръгвай, Соф. Теб не могат да те видят. Връщай се при другите.

— Забрави. Няма да те оставя.

— Това е запо...

С ужасяващо „туп“ в тинята до Серафина се заби ново копие.

Подхванаха я невидими ръце.

— Хайде! — извика София.

Преди ездачът на смъртта да успее да стреля отново, Сера и София заплуваха, търсейки укритие. Плуваха на зигзаг над корали и водорасли, за да се изплъзнат от преследвачите си. От скалите покрай тях отскачаха копия, други потъваха в гъсталаците кафяви водорасли. Сега стрелците бяха повече.

— След мен! — викна Сера.

Замъкът на Метроу беше точно пред тях. Метроу, първият владетел на морския народ бе построил крепостта преди четири хиляди години. Сера обичаше древната руина и често бягаше от придворните си, за да я изследва. Сега се надяваше да привлече ездачите на смъртта сред

останките на замъка, където да им избяга в лабиринта от коридори и стаи, а после двете със София да излязат от другата страна.

Виковете зад тях се засилваха. Копията не спираха да ваят около тях. Сера се гмурна, мина под полуразрушена каменна арка и заплува по един коридор.

— София? — извика толкова силно, колкото се осмеляваше. — Тук ли си?

— Точно зад теб съм — отвърна София.

Русалката проблясваше на места. Заклинанието бе започнало да се изтощава. Сера изпя бърза илюмината и събра няколко лунни лъча на топка в ръката си. Сграбчи ръката на София и я дръпна надолу към поредния коридор точно в момента, в който ездачите на смъртта минаха под арката.

Двете русалки плуваха с всички сили от стая в стая, през коридори и вътрешни дворове, за да се откъснат от преследвачите си. След пет минути успяха да се изплъзнат. Сера спря задъхана, за да си почине малко.

— Къде сме? — попита София, която отново бе станала напълно видима.

— В личните покои на Мероу — отвърна Сера. — Току-що минахме през апартаментите ѝ. Те са свързани с конюшните и един покрит двор, който извежда към водорасловата градина.

Мероу била запалена по ездата и всяка сутрин ходела на лов в тази гора. Древните стволове на кафявите водорасли, за които внимателни ръце бяха полагали грижи столетия наред, сега заемаха обширна част от морското дъно.

— Ако успеем да се доберем до гората, водораслите ще ни скрият — продължи Сера. — Можем да стигнем доста далеч в северна посока, без да се налага да излизаме от гората.

— Как е опашката ти? — попита София.

Сера огледа опашката си и изкриви лице. Импровизираната превръзка беше напоена с кръв.

— Боли, но ще се справя — каза тя. — Хайде, не бива да спираме.

Независимо колко страдеше, Сера знаеше, че не трябва да допуска да я хванат, не и когато на карта бе заложено толкова много. С надеждата, че другите Черни перки и мантите са се добрали до

скривалището без проблеми, тя потисна мисълта за болката и заплува напред.

Двете със София се движеха внимателно из конюшните. Празните отделения за конете изглеждаха призрачни в оскъдната светлина на илюминатата. Тя се зарадва, когато стигнаха края на помещението и излязоха в покрития двор.

Подът беше целият в дупки и пукнатини, стените бяха покрити с колонии анемони и морски червеи. Дворът беше огромен. Не само обширен, а и с много висок таван, за да могат ездачите да влизат и излизат от двора отгоре.

— Пфу. Не ти ли мирише на нещо? — попита изведнъж София и сбърчи нос. — На нещо много развалено?

— Или много мъртво — каза Сера и перките ѝ настръхнаха.

Тя протегна ръката си с илюминатата напред и се завъртя бавно в кръг. Светлината разкри някакъв метален предмет в средата на помещението. Изглеждаше като дълго и дълбоко корито, застанало на четири къси крачета. Двете русалки доплуваха до него и надникнаха във вътрешността му.

— Олеле! — възкликна Сера и се дръпна. — Това е отвратително!

Отблизо миризмата беше още по-отблъскваща. Гледката също.

Коритото беше пълно с кости. Сера видя черепите на едри риби, гръбнаците и ребрата на по-малки и няколко терагогски крака, все още в обувки. Парчета плът и вътрешности в различни степени на гниене се бяха объркали с костите.

— Прилича на някаква хранилка — отбеляза Сера, когато си върна дар-словото.

— Сера... О, богове, Сера... — каза София. Тя вече не гледаше към коритото.

— Какво има? — попита Сера и се обърна към другата русалка.

— Не мърдай — предупреди София с пресеклив от ужас глас.

— Добре. Не мърдам — каза Сера.

— Погледни нагоре. Много, много бавно.

Сера вдигна поглед. И спря да диша.

Висящи от тавана като демони от кошмар, над главите на русалките се полюляваха три огромни черноноктести дракона.

СЕДЕМ

Сърцето на Сера биеше така силно, че тя се изплаши да не ѝ пукне ребрата.

Огромни и силни, със смъртоносни зъби и нокти, черноноктестите дракони бяха една от най-свирепите породи дракони, известни на морските хора.

— Изглежда, ездачите на смъртта ги държат тук, когато не ги яздат — каза Сера и гневът измести страха в съзнанието ѝ. Тя нямаше представа, че полуразрушеният замък се използва за конюшня на тези създания, които унищожаваша всичко, което можеха.

Докато двете със София гледаха нагоре, един от драконите — най-едрият, женски, подуши водата. Главата на животното се завъртя наляво и надясно. Жълтите му очи се свиха в цепки. Шипестият ръб по шията му настръхна.

— От раната ми е. Подушва кръвта. Ще станем на хайвер — каза Сера.

— Може и да успеем да се върнем до вратата — прошепна София.

Сякаш надушила намеренията им, огромната драконка тръгна по тавана към вратата.

Сера се огледа с див поглед, търсейки изход.

— Соф, виж! — посочи тя. — Вдясно от коритото!

— Само не ми казвай, че има друг дракон.

— Има цепнатина в пода! Мисля, че можем да се вмъкнем.

Сера бавно завъртя илюминатата надясно. Очите на София проследиха светлината. Една част от пода се бе надигнала, вероятно, помисли си Сера, от тежестта на драконите. Някои от парчетата се бяха плъзнали едно върху друго като леда по повърхността на полярните морета. Между две от тези парчета имаше процеп, малък, но на пръв поглед достатъчен, за да може през него да мине русалка.

— Не знаем какво има долу — отбеляза София.

— Но пък знаем какво има горе. А то не е никак хубаво — рече Сера. — Тръгвай. Леко и бавно.

София заплува и Сера я последва. Бяха едва на няколко метра от процепа, когато огромният дракон засъска. Сви се, готов за скок, и в същия момент се дочуха гласове от конюшните, които го спряха. Драконката изви глава в посоката, от която идваха гласовете. Това им трябваше на двете русалки.

— Забрави за бавното — изсъска Сера. — Плувай, Соф!

София се шумугна в процепа. Сера я следваше по опашката, без да изпуска илюминатата. Успя да види, че са в някакво подземие, преди драконката да зареве.

Сера и София надзърнаха през процепа. Ездачите на смъртта, с факли в ръце, бяха спрели на прага на двора, където драконите не можеха да ги достигнат. Драконката, обхваната от ярост, че не може да докопа жертвите си, пицеше и ревеше, размахала огромните си криле.

— Мисля, че сме в безопасност. Поне в момента — каза Сера. — Ездачите на смъртта няма да ни последват, освен ако не искат да бъдат изядени.

Тя заплува навътре из стаята с намерението да проучи мястото, в което се бяха озовали, но София я спря.

— Първо трябва да направим нещо с дупката в опашката ти. Седни.

Сера не понечи да спори. Седна на пода и се подпря на стената, после затвори очи. София развърза подгизналата от кръв превръзка и направи гримаса, когато видя раната. От нея течеше прясна кръв. Копието беше разкъсало жестоко плътта на Сера.

— Олеле. Богове. Лоша работа. Същото важи и за лицето ти. Пребледняла си като лепка. Сера успя да се усмихне.

— Много си деликатна с пациентите, Соф.

Клатейки глава, София поиска от Сера кинжала ѝ, отрязва ръкавите на собствената си куртка и от тях направи нова превръзка.

След няколко минути каза:

— Ето. Готово. Да се надяваме, че ще свърши работа, докато стигнем до централата.

— Благодаря — каза Сера. Болката все още бе силна, но кръвенето отслабваше.

— Да имаш представа къде сме? — попита София и хвърли поглед наоколо.

— Никаква — отвърна Сера.

Тя се изправи, вдигна илюминатата и заплува напред. Стаята имаше шест стени и всеки квадратен сантиметър от нея бе покрит с мозайки. На пода стояха големи вази. От тавана висяха древни бронзови лампи.

— Мислех, че познаваш всеки ъгъл на крепостта — почуди се София.

— И аз така си мислех — призна Сера, която се оглеждаше с разширени от изненада и вълнение очи. — Слушала съм всяка раковина, разказваща за замъка. И никой от авторите им, нито придворен, нито министър или историк, не е споменавал за стая под конюшните.

— Сера... тези фигури — каза София и посочи една от шестте стени, — те не са богове. Не са и морски хора.

Сера се приближи до една от стените и вдигна поглед към сложната мозайка, изобразяваща мъж.

— Хора са — каза тя и прокара пръсти по краката на фигурата, обути в сандали.

Над всяка от фигурите стоеше надпис с името на човека, написано на древния език на морския народ. Сърцето на Сера заби побързо, когато ги прочете на глас.

— Мероу, Никс, Сикоракс, Пира, Нави, Орфео... Шестимата царували. Това е гробница, Соф, само че без тела. Сигурна съм, че Мероу я е построила в памет на приятелите си.

Сера знаеше, че Мероу е единствена от Шестимата, оцеляла след потъването на Атлантида. Телата на останалите петима магове никога не бяха намерени. Обходи с поглед фигурите и забеляза, че всички са изобразени в една и съща поза: с поглед, вперен напред, отпусната до тялото лява ръка и вдигната до гърдите дясна ръка с отворена длан. Върху всяка длан имаше предмет. Сера затаи дъх, когато разбра какви са тези предмети.

— Велика Нерия, всичко е тук, в тази стая... — прошепна тя, разтреперана от вълнение. — Отговорите, които търся, откакто влязох в пещерите на йелите, са пред очите ми!

Двете с Линг бяха открили какво представляват три от шестте талисмана в Атлантида, но им се бе наложило да си спасяват живота с бягство и така и не научиха нищо за останалите три.

— Сера, виж — обади се София. — Мероу държи...

— Син диамант — довърши Сера.

— А Нави има...

— Лунен камък.

— Орфео държи...

— Черна перла.

— Откъде знаеш? — почуди се София. — Дори не ги гледаш.

Сера не отговори. Тя все още се взираше във фигурата пред себе си: тъмнокож мъж с царствена осанка, дълги черни плитки и слепи очи.

— Никс има пръстен с рубин — каза тя и се постара образът да се запечата в паметта ѝ.

После заплува към другата стена. Там мозайката показваше висока, снажна жена с дълга червена коса и наситеносини очи, които гледаха право в нея.

— Пира има златна монета с образа на Нерия, гравирани върху нея — каза тя още по-развълнувана.

Мозайката на следващата стена показваше стройна жена с черна като оникс коса и с бадемови очи. Сера я разгледа внимателно.

— Сикоракс има бяла... какво е това, топка мозайка ли? Отвън е изрисован феникс. Запомни това, Сера, трябва да го запомниш — каза си.

— Ей, Сера — каза София, — какво става?

— Знаем къде са. Открих къде ги е скрила Мероу благодарение на една раковина от Острокона. А сега знаем и какво са всички те. Ние го знаем, а Рафе Тепрез не го знае! — възкликна Сера, все още загледана в Сикоракс.

— Хм, ами добре. И това значи...? — попита София.

Сера се обърна към другата русалка с триумфален блясък в очите.

— И това значи, че може би, само може би, ще успеем!

— За какво говориш? — каза София, чието търпение започваше да се изчерпва от загадъчните намеци на Сера. — Моля те, кажи ми.

Сера се почуди как да постъпи. Само няколко души знаеха каква важна битка всъщност се води. Така беше по-безопасно. Навсякъде имаше шпиони.

— Можеш да ми имаш доверие. Можеш да ми довериш живота си. Знаеш го — каза София, която сякаш усети какво притеснява Сера.

ОСЕМ

Вярно беше. София бе доказала, че е достойна за доверието на Сера пред Портата на предателите. Освен това, осъзна Сера, като кралица и водач на Черните перки в момента беше в неблагоприятна, дори опасна позиция. Имаше тежка рана и се намираше далеч от сигурността на най-близкото убежище. Все още имаше голяма вероятност да я хванат. А тогава как щеше да предаде това, което току-що бе научила, на Нийла, Яз и останалите? Налагаше се да се довери на София.

Тя си пое дълбоко дъх и заговори.

— Битката ни... всъщност е по-голяма от Миромара. Бием се за всички подводни царства по света и за всички създания, които живеят в тях — започна тя.

Докато София я слушаше с широко отворени очи, Сера обясни как магът Орфео бе създал чудовище на име Абадон и го бе използвал, за да унищожи Атлантида. После ѝ каза как тя и още пет русалки — Нийла, Ава, Астрид, Бека и Линг, са били призовани от баба Вража, водачката на йелите — речни вещици, за да ги натоварят със задачата да убият чудовището.

— Защо точно вие? — попита София.

— Защото всички ние сме преки наследници на Шестимата царували — обясни Сера. — Носим тяхната магия в себе си и тя става по-силна, когато сме всички заедно. Вража се надяваше, че ще стане достатъчно силна, за да победим Абадон.

— Но за какво му е било на Орфео да създава такава чудовище? Защо го е оставил да унищожи Атлантида?

— Защото бил ядосан. Тъжен. Обезумял — каза Сера. — Жена му Алма починала и той не могъл да се примири със смъртта ѝ. Решил да отиде в Отвъдното и да си я върне, но за това му трябвала помощ и той отишъл при Морса, богинята на смъртта. Принасял хора в жертва на олтара ѝ.

— Какво правел? — с ужас попита София. — Това не сме го учили в училище!

— Не сме — унило каза Сера. — Мероу не желаела никой да знае истината, искала всичко това да остане тайна. Помислила си, че така ще е по-безопасно за морския народ. Мисля, че разбирам защо. Открих храма, в който Орфео е правел жертвоприношенията. Докоснах кръвта, чух воплите на жертвите. Беше ужасяващо — потръпна тя от спомена.

— Защо никой не го е спрял? — продължи да пита София.

— Докато атлантидите разберат какво става, вече е било твърде късно. Морса, богинята на смъртта, дала на Орфео талисман — черна перла, която го направила още по-могъщ. С Линг научихме това от една витрина, която срещнахме в развалините на Атлантида. Тя ни разказа как Орфео е умолявал Морса да сподели с него тайните на безсмъртието и как с тяхна помощ е успял да създаде Абадон. Чудовището е било безкрайно силно. Единственото, което другите петима магове са могли да направят, е да убият Орфео, да затворят Абадон и да потопят затвора му в Южното море.

— Да го затворят? Вместо да го убият? Искаш да ми кажеш, че...

— Още е жив? Да. Но е затворен завинаги. Поне така си е мислела Мероу. Затворът може да бъде отворен, само ако се съберат на едно място шестте талисмана и се сложат в ключалката — каза Сера и махна с ръка към мозайките. — Предметите, които маговете държат на тези мозайки, са точно тези талисмани. Мероу ги е скрила на различни места, за да е сигурна, че никой няма да успее да ги използва, за да освободи Абадон. Само че и някой друг ги търси. Не знаем кой е, но се опитваме да запазим преднината си пред него. Засега сме намерили два от талисманите — синия диамант на Мероу и лунния камък на Нави. Когато съберем всичките, ще успеем да отворим клетката и ще се опитаме да убием Абадон.

— Чакай малко, Сера... ще се опитате да убиете чудовище, което и най-силните магове на света не са успели да убият? Това е безумие!

Сера кимна сериозно.

— Да, сигурно е така.

— И как по-точно ще го направите?

Сера въздъхна.

— Де да знаех. Само че според йелите се налага да опитаме. Преди този неизвестен някой да го освободи.

София не продума, когато Сера свърши с разказа си. Изглеждаше смаяна.

— Това наистина е голяма битка — каза тя накрая. — Най-голямата. Така де, сякаш това да победиш чичо си и да си върнеш Миромара, не ти е достатъчно.

Сера тъкмо щеше да се съгласи, когато остра болка прониза опашката ѝ. Лицето ѝ се сгърчи и тя прехапа устни, за да не изкрещи. Вълнението от откритието в подземната стая на Мероу бе заглушило болката за известно време, но сега тя се завърна с пълна сила.

— Какво има? — разтревожи се София.

— Опашката ми... — продума Сера.

София я хвана за ръката.

— Седни, Сера. Трябва да почиваш.

Сера се извъртя.

— Не, трябва да потегляме.

София понечи да спори, но Сера не ѝ даде възможност. Тя се обърна към приятелката си и я погледна в очите.

— Соф, още кървя, а навън е пълно с ездачи на смъртта — започна тя. — Разказах ти за талисманите, защото ти вярвам, но и по друга причина. Ако ти успееш да стигнеш до централата, а аз не, ти ще трябва да кажеш на Нийла какво видяхме тук. Обещай ми. Тази информация не бива да умира заедно с мен.

София поклати глава.

— Ти сама ще ѝ кажеш, Сера, защото ще успееш да стигнеш до централата. Аз ще те накарам да успееш — наблегна на думата тя.

— София, чуй ме...

— Не, Сера, ти ме чуй. Няма да ги оставим да победят — Валерио, Порция, Лучия, Тепрез. Няма... — гласът ѝ пресекна. Тя си наложи да си върне самообладанието. — Никога не съм ти казвала защо се присъединих към Черните перки. Ездачите на смъртта дойдоха в дома ми. Отведоха родителите ми. Успях да взема малкия си брат и да се скрием в градината. Сега той е на сигурно място, при приятели. Само че родителите ми изчезнаха. Не знам дали някога ще ги видя отново.

Сера я заболя сърцето.

— Ужасно съжалявам, София — каза тя. Познаваше болката на другата русалка твърде добре. Валерио и неговите ездаци на смъртта бяха лишили и нея от родители. Брат ѝ Дезидерио беше в неизвестност.

— Няма да ги оставим да нараняват хора и да разделят семейства заради алчността и властолюбието си — продължи София с мрачно решително изражение. — Аз съм Черна перка, защото искам да направя всичко по силите си да ги спра, което значи да те върна в централата. Трябва да има някакъв изход, освен пукнатината, през която влязохме. В края на краищата Мероу е влизала и излизала от стаята. Знам, че е била много силна, но дори тя едва ли е могла да плува през каменни стени.

Сера кимна уморено.

— Да го потърсим.

— Не, аз ще го потърся. Ти ще седнеш, ще затвориш очи и ще си възвърнеш силите.

Сера се опита да възрази, но София настоя, така че тя седна и отпусна пулсиращата си от болка опашка. От стената срещу нея я гледаше Мероу.

— Благодаря ти за това — прошепна Сера на прародителката си, — благодаря за Черните перки и за мантите. Благодаря, че ни помогна да се доберем до съкровищницата. И че ни спаси от драконите.

Преди да затвори очи, тя благодари на Мероу за още нещо — за русалката с нея, която беше храбра, вярна и силна.

За съюзницата и приятелката.

За София.

ДЕВЕТ

Двигателите на траулера замлъкнаха без всякакво предупреждение.

Глухото им бучене се бе превърнало в постоянен шум през последните три седмици и внезапната тишина натежа злоещо във водата.

— Защо спряхме? Какво става? — извика една русалка.

Линг, която седеше с протегнатата пред себе си опашка, облегнала гръб на студената стомана на корпуса, веднага застана нащрек. Стигнахме. Каквото и да е това място, помисли си тя с лошо предчувствие. Имаш един последен шанс. Сега или никога.

Русалката, която беше извикала преди малко, сега отново заговори.

— Моля ви — гласът ѝ трепереше от страх. — Къде ни водят?

Линг видя, че русалката е съвсем близо до нея. В нея се бяха вкопчили две малки деца.

— Я млъкни! Само влошаваш положението! — кресна някакъв мъж.

— Не ѝ крещи. Изплашена е — каза Линг.

— Всички сме изплашени — викна пак мъжът.

— Но не всички се държим като кретени — заяви Линг.

Мъжът се хвърли към нея, но веригата го дръпна назад.

— Мамо, гладна съм — каза едно от децата. — Защо спря шумът? Не ми харесва!

— Шшт, няма нищо — опита се да я успокои майка ѝ. — Скоро ще ни донесат храна. Всичко ще е наред.

Само че нямаше да е наред. Всъщност Линг беше сигурна, че нещата ще станат много по-лоши. Трябваше да избяга, преди това да стане. Трябваше да намери начин да каже на Сера и на останалите какво беше научила на кораба.

Само че изходът отук бе само един — през вратата, отделяща помещението, в което бяха затворени отвлечените хора от останалата

част на трюма. От другата страна на вратата имаше шлюз. Ездачите на смъртта минаваха през него, когато влизаха и излизаха от кораба. Линг ги наблюдаваше, откакто я доведоха на кораба, и се опита да запомни кои копчета на контролното табло натискат. Ако успееше да стигне до таблото, може би щеше да успее да отвори шлюза и да избяга. Само че беше окована за корпуса на кораба, а ключовете бяха в пазачите. Носеха ги на широки халки, закачени за коланите им до кобурите на харпуните.

Вече се бе опитвала да открадне ключовете. Веднъж като се престори, че губи съзнание и падна върху един от пазачите. Друг път задърпа пазача за ръката, просейки храна. Пазачите знаеха номерата на затворниците, за жалост, и единственото, което Линг получи в резултат от усилията си, бяха няколко шамара.

Сега обаче корабът беше спрял. Ставаше нещо, тя го усещаше. Може би това нещо щеше да ѝ даде възможността за бягство, която чакаше.

Линг, заедно с още около триста души, беше затворена на „Бедриеер“, гигантски риболовен кораб. Трюмът на кораба бе пълен с морска вода, но хората бяха толкова много, че тя бързо помътня и всички дишаха трудно. Затворниците носеха железни пръстени около врата си, за да не могат да правят песен заклинания. Някои — онези, които ездачите на смъртта смятаха за особено опасни, бяха завързани с вериги за корпуса. Времето, което Линг прекара на кораба, не ѝ се беше отразило добре. Лявото ѝ око беше посинено и подуто. Косата ѝ беше рошава и мръсна. Превръзката на ръката ѝ се бе изцапала, а някога ярките оранжеви петна по опашката ѝ бяха помътнели.

„Бедриеер“ принадлежеше на един жесток терагог на име Рафе Осеме Тепрез. Или поне така си мислеше Линг, когато я хванаха и я качиха на кораба. Тъкмо навлизаше във водите на Кин и плуваше към дома си, когато я обградиха ездачи на смъртта. След като я подложи на разпит, опитвайки се да открие местоположението на талисманите, и не успя да научи нищо, Тепрез ѝ разкри истинската си самоличност.

Той беше Орфео, най-могъщият маг, живял някога.

Свали тъмните очила, които непрекъснато носеше, разкривайки очи като тъмни бездни. Кръвта на Линг се смрази при вида им. Осъзна, че го е виждала и преди — в едно огледало в Атлантида. Тогава той се

опита да изпълзи от него, да тръгне след нея и Сера, но Сера успя да счупи огледалото, преди той да излезе.

— Не може да си Орфео. Невъзможно е — прошепна Линг. — Ти си мъртъв. Мъртъв си от четири хиляди години!

Орфео се засмя.

— Всичко е възможно, Линг, стига да го искаш достатъчно силно.

— Не ти вярвам — отвърна тя.

Само че в този момент лъчите на залязващото слънце осветиха черната перла на шията му.

Перлата, помисли си Линг, спомняйки си, че именно Морса е дала на Орфео талисмана от черна перла. Да не би с нейна помощ да е станал безсмъртен? Точно тогава Линг му повярва с цялото си сърце и я обзе ужас — не за нея самата, а за приятелките ѝ. Те нямаха представа кой е Тепрез. Тя моментално се опита да изпее конвока, за да каже на останалите, но Тепрез бе щракнал железния пръстен около шията ѝ, преди да е произнесла и две думи.

— Няма нужда да предупреждаваш приятелките си, Линг — заяви той, заключвайки нашийника. — Няма да ги убия. Още не. Искам ги живи, за да продължат да търсят останалите талисмани. Мислех си, че Валерио и неговите хора ще ги намерят, но засега са открили само един — синия диамант на Мероу.

Горчиво чувство за поражение изпълни Линг. Орфео имаше два талисмана — този на Мероу и своя собствен. Как щяха тя и другите русалки да ги вземат от него?

Орфео седеше на планшира, загледан към водата.

— Преди няколко века за малко сам да успея да взема синия диамант. Бях толкова близо, но инфантата и проклетият ѝ сокол... — той махна с ръка. — Е, както и да е. Нужно е търпение. Нийла е намерила своя талисман. Ава и Бека също ще намерят своите, сигурен съм. Астрид отказва да търси, но пък — той потупа черната перла — не ѝ и трябва.

В този момент той премести бездушния си поглед върху лицето ѝ.

— А ти — каза. — Така се надявах, че вече си намерила талисмана си, но нищо. Аз ще го намеря. Защото открих закономерност, Линг. Сега виждам ясно. Мероу е скрила своя талисман

в границите на собственото си кралство. И го е сложила на много опасно място — в ръцете на човек. Скрила е талисмана на Нави в нейните родни води, в ноктите на кралицата на драконите.

Линг не желаше да участва в този разговор, но така се бе разстроила от факта, че Орфео разполага с два талисмана и знае за този на Нийла, че не успя да се съдържи.

— Откъде знаеш, че Нийла е взела лунния камък? — попита тя.

— Защото Хагарла, кралицата на драконите, никак не е доволна от кражбата на безценното си съкровище. Искане го обратно и предлага огромна награда на този, който ѝ го върне. Един ездач на смъртта е чул за предложението и е казал на Трахо. Той пък каза на мен.

Орфео замълча, за да разхлаби въжетата, които държаха Линг на стола, и после продължи:

— Мероу беше такава глупачка. Все я водеше сърцето. Логично е да е върнала талисманите в родните води на всеки от нас. А това значи — той се приведе напред и погледна Линг в очите, — че талисманът на Сикоракс, една древна топка мозайка, е в Кин. И кое е най-опасното място в Кин?

Той стана и плесна с ръце.

— Бездната, разбира се!

— Бездната няма край. Никога няма да откриеш толкова малък предмет в толкова огромно пространство — отвърна Линг. Тя знаеше какво представляват топките мозайки. Бяха малки, изкусно резбовани сфери, които съдържаха други сфери, а те — други сфери. Във всяка сфера имаше дупка. Мозайката се подреждаше само когато всички сфери влезеха една в друга и човек можеше да види изненадата в центъра на играчката.

Орфео се усмихна.

— Права си. Самият аз няма да откроя топката мозайка, но ти би могла. Със сигурност ще имаш възможността да опитаеш там, накъдето сме се запътили.

Натам ли плаваше „Бедриер“? — запита се Линг. Към Бездната? Защо? Какво ще прави там траулерът? Даже подводниците не можеха да стигнат дъното там. Беше прекалено дълбоко дори за морските хора. Бащата на Линг, който бе археолог, бе загинал в Бездната. Беше влязъл

да я проучва и никога не се върна. Семейството ѝ прие, че е умрял от дълбинна болест.

— Ще взема всички талисмани, Линг — продължи Орфео, а усмивката му стана жестока. — А Валерио ще завземе всички подводни царства. Ще ги обедини в една армия. Ще ми помогне да освободя Абадон и заедно ще отидем в Отвъдното. Боговете ще се изправят срещу мен, но аз ще ги победя. Ще си взема Алма обратно, дори ако се наложи за целта да унищожа целия свят.

После даде знак на двама войници, които стояха наблизко. Те издърпаха Линг от стола и я хвърлиха в трюма. Оттогава тя прекарваше цялото си време в търсене на начини да избяга.

Сега някакво оглушително звънтене я отвлече от мислите ѝ. „Бедриеер“ пукаше котва. Затворниците около нея се притискаха един до друг, полудели от ужас.

— Какво става? Къде сме? Какво ще правят с нас? — чуваха се паникьосани гласове.

Ездачите на смъртта не ги накараха да чакат дълго за отговор на въпросите си.

ДЕСЕТ

Бека бързопер погледна с копнеж кошницата с блатни пъпеша на сергията на търговеца. Устата ѝ се напълни със слюнка, когато си представи как разрязва пъпеша и изважда меката му черна вътрешност.

Само че пъпешите бяха скъпи, а на Бека ѝ бяха останали съвсем малко мокрети — шепа медни каурита и няколко сребърни друпа. Тези пари трябваше да ѝ стигнат за доста време. Все още беше далече от дома си, а беше трудно да се плува на празен стомах. Знаеше това твърде добре.

— Четири водни ябълки, моля — каза тя с въздишка и побутна очилата на носа си. Рамките им бяха от излъскани мидени черупки, а стъклата — от планински кристал. Очилата тежаха доста и често се свличаха по носа ѝ.

Продавачът избра няколко сочни сини ябълки и ги изсипа в торбата на Бека. Тя му плати и отплува нататък, за да види дали ще прибави към тях малко яйца от сепия.

Пазарът се намирал в закрито помещение в центъра на голямо село и Бека се зарадва, че е извадила късмет да попадне точно тук. Тази сутрин бе изляла последната си шепа рифови маслини. Сега беше време за обяд и стомахът ѝ се гърчеше от глад.

Докато плуваше из пазара, тя видя и чу няколко тревожни неща. „Ездачите на смъртта — вълн!“ бе надраскано на една от стените, а няколко от сергиите стояха празни.

— Къде е Пит днес? — провикна се един продавач към друг, докато Бека минаваше покрай тях.

— Няма какво да продава! Войниците са му взели цялата реколта!

Ужас, студен като полярен лед, скова Бека. Явно Трахо бе навлязъл и в Атлантика. Тя бутна кичур червена коса зад ухото си и продължи да плува. Имаше план, според който щеше да отдели на пазаруването десет минути, не повече, след което бързо щеше да напусне селото и да излезе в открити води. Чувстваше се по-сигурна

по задните течения. Ездачите на смъртта се бяха опитали да хванат нея и останалите в пещерите на йелите. Тя се съмняваше, че са се отказали от преследването.

След няколко минути мерна сергия с яйца от сепия.

— Колко струват? — попита тя търговеца.

— Пет друпа за половин кило. Яйцата са първокласни — каза той и гордо вдигна един грозд. Яйцата напомняха на Бека тлъсти, сочни пръсти. Тя обожаваше как се пръсват в устата, когато ги захапеш. Не можеше да си ги позволи, като пъпешите, но може би, ако огледаше стоката внимателно, щеше да намери някой по-малък грозд.

— Ще взема два грозда — каза рязък глас от другия край на сергията. — Увийте ми ги за из път.

Бека позна този глас. Тя проточи шия, опитвайки се да погледне зад неколцината други купувачи край сергията. Една русалка със сплетена руса коса и опашка с шарките на косатка потропваше с пръсти по сергията.

Пфу, помисли си Бека. Астрид.

Бека не желаше да се занимава с нея. Макар че Астрид идваше от ледените води на Арктика, тя имаше гореща кръв — беше темпераментна и груба. Също така и егоистична, съдейки по бягството ѝ от пещерите на йелите. Беше ги зарязала, беше ги оставила да се изправят пред трудната си задача сами. Ако някой освободеше Абадон, той щеше да унищожи всички подводни царства. Астрид носеше отговорност за побеждаването на чудовището като всички тях. Как можа да им обърне гръб по този начин?

Бека реши да забрави за яйцата от сепия и да се измъкне по най-бързия начин, преди Астрид да я види, само че имаше проблем: пазарът имаше само един вход, съответно изход, и щеше да ѝ се наложи да преплува покрай Астрид, за да стигне до него.

Може би, ако тръгна в обратната посока, ще успее да заобиколя до вратата, без да ме види, помисли си тя.

В същата секунда Астрид се обърна и Бека приклепна. Когато се осмели да надигне глава и да се огледа в посока на Астрид, тя с ужас видя, че противната русалка плува към нея!

Бека се шмугна под сергията, шепнейки извинения на изненадания собственик. Когато сметна, че Астрид със сигурност се е отдалечила, тя изпълзя навън и се насочи към вратата.

Не сваляше очи от нея, за да не се изгуби из множеството пътечки между сергиите. Почти я беше стигнала и се поздравяваше как добре се е изплъзнала от Астрид, когато някакъв мъж ѝ препречи пътя.

— Пресни рачешки яйца! Току-що набрани! — извиси той глас и ѝ набута в лицето голяма мидена черупка, пълна с миниатюрни оранжеви яйчица.

— Не, благодаря — каза Бека.

Тя се стрелна надясно, но продавачът повтори движението. Тя се наклони наляво, но той отново повтори движението.

— Хайде, червенососке — рече продавачът, — купи си малко яйца. На промоция са! Два друпя за половин кило!

Бека си даде сметка, че няма да се отърве, без да си купи от стоката му.

— Добре, дай ми 250 грама — предаде се тя. — Можеш ли да ми ги увиеш много бързо?

— Веднага! — каза продавачът. Отиде зад сергията си и отмери 250 грама рачешки яйца, като ги изтърсваше внимателно от мидената черупка, за да не сбърка грамажа.

— Ето ти парите — каза Бека нетърпеливо и му подаде мокретите.

— Рачешките яйца са страхотни с четинести червеи. Но ако ще ги готвиш, готви ги на слаб огън и недей да...

Бека го прекъсна.

— Супер. Благодаря. Трябва да бягам — избърбори тя и посегна да вземе покупката си. Отвори куфара си и набута пакета вътре.

— Бека? Ти ли си?

Ох, да му се не види, помисли си Бека. После се обърна.

— Астрид. Здравсти — поздрави тя и се усмихна насила.

Астрид премигна, сякаш не вярваше на очите си.

— Ти какво правиш тук? Мислех, че си с... — тя се огледа предпазливо — с останалите.

Бека с облекчение видя, че Астрид няма да каже нищо повече.

— Бях с тях — отвърна тя, — но ни дойдоха едни, хм, неочаквани гости. Сега се прибирам вкъщи.

Очите на Астрид се разшириха.

— Какво стана? — попита тя тихо.

Бека вдигна вежда.

— Откога те интересува?

— Отдавна, Бека. Много ме интересува.

— Показваш го по странен начин — каза Бека, обзета от гняв.

— Останалите... те... — започна Астрид.

Бека не я остави да довърши.

— Дали са мъртви? Живи? Нямам представа. Нападнаха ни. Дори не знам дали са успели да излязат от пещерите.

Астрид направи гримаса заради острия ѝ тон.

— Съжалявам — промълви тя.

— Съжаляваш? — не повярва на ушите си Бека. — Знаеш ли какво, Астрид? Нямах право да съжаляваш и нямах право да се интересуваш. Не и след като ни изостави.

Астрид, която досега гледаше надолу, погледна Бека.

— Само че наистина съжалявам и наистина ме интересува — каза тя.

Бека с изненада видя дълбока тъга в очите на Астрид. Това я учуди, но нямаше време да го обмисля.

— Виж, не мога да стоя тук. Дойдох само да си взема нещо за ядене — обясни тя. — Преследват ме ненормални убийци, сещаш ли се?

— На изток оттук има една камениста долина. По път е. Поне на мен ми е по път. Може и на теб да ти е удобно. Може да си намерим местенце там някъде и да обядваме заедно — предложи Астрид. — И да ми разкажеш какво стана.

Бека не примираше от радост пред перспективата да прекара още време с тази русалка. Имаше си план и възнамеряваше да се движи по него.

— Съжалявам. Трябва да бързам.

— Бека...

— Виж, Астрид, не мога. Ясно? Наистина трябва да...

— Бека, замълчи.

— Какво? Откъде накъде? — възмути се Бека. — Не съм аз тази...

— Бека, моля те! — изсъска Астрид. Вече не гледаше към Бека. Гледаше край нея, към вратата и площада, който се виждаше през нея.

Бека погледна нататък и дъхът ѝ спря.

Двайсет войници в черни униформи се приближаваха към пазара.

ЕДИНАЙСЕТ

Преди Бека да си даде сметка какво се случва, Астрид я сграбчи за ръката и я издърпа под една празна сергия.

— Ездачи на смъртта. Открили са, че си тук — каза тя тихо.

— Как? — попита Бека. Започваше да се паникьосва.

— Явно някой те е познал и им е казал. Не може да се каже, че си незабележима с тази червена коса.

— Аз ли? Ами ти — с тази черно-бяла опашка?

— Държиш ли да спориш? Или предпочиташ да се измъкнеш оттук? — попита Астрид.

Чу се как обръщат една сергия. От трясъка и двете русалки подскочиха.

— Вече са вътре — добави Астрид мрачно. — Бягството току-що стана значително по-трудно.

Тогава Бека си спомни нещо.

— Имам камъчета невидимки! — прошепна тя. — Вража ми ги даде. Можем да ги използваме, за да избягаме!

Бека ѝ подаде едно камъче, но Астрид поклати глава.

— На мен няма да ми подейства — каза тя.

— Естествено, че ще ти подейства. Те действат на всеки! — настоя Бека.

— Не и на мен. Използвай твоето и тръгвай, Бека — подкани я Астрид.

— Не. Няма да те оставя.

Астрид, която тъкмо надничаше изпод сергията, се обърна и погледна Бека. Бека отново видя дълбоката тъга в очите ѝ.

— А би трябвало да ме оставиш — каза тя.

— И защо? Защото ти остави нас ли? Само защото ти си гаднярка, не значи, че и аз трябва да се държа гадно! — прошепна ядно Бека.

— Не! Защото не мога да ви помогна! Не можах в пещерите на йелите. Не мога и тук. Единственото, което мога, е да ви докарам

смъртта! — отвърна също шепнейки Астрид.

— Какви ги говориш? За какво...

Въпросът на Бека бе прекъснат от още трясъци, докато войниците преобръщаха щайги и кошници. Един от продавачите взе да протестира и го пребиха. Бека се разтрепери. Ездачите на смъртта плуваха из пазара и се доближаваха до двете русалки с всеки мах на опашките си.

— Друго какво имаш в торбата? Нещо полезно? — попита Астрид.

Бека долови страха в гласа ѝ. Разрови се отново в торбата си.

— Имам шишенце с мойсеева отвара... — отвърна тя.

— Нямам представа какво е това — призна Астрид.

— И аз. Май е това... не, чакай! Ето... — тя извади от торбата голяма черупка от морски таралеж. Черупката беше натъпкана с мастило от сепия и затворена с лепило от кафяви водорасли. Вража ѝ беше дала бомбата заедно с камъчетата невидимки и мойсеевата отвара.

На Астрид ѝ светнаха очите.

— Мастилена бомба! Идеално! — прошепна тя и я взе от ръцете на Бека. После пак надникна навън. — Ще отдалеча ездачите на смъртта от вратата. Стой тук, докато избухне бомбата, каквото и да ме чуеш да казвам. После плувай към вратата. Готова ли си?

Бека не беше готова, но кимна.

Астрид си пое дълбоко дъх. После изплува от скривалището и тръгна по пътеката между сергиите. Когато стигна задната част на пазара, се изправи над сергиите.

— Хей! Предавам се, ясно? — извика тя. — Оставете хората на мира! — Беше вдигнала ръце, но ги криеше зад главата си, за да не видят войниците мастилената бомба.

Бека гледеше изпод сергията как ездачите на смъртта се приближават към Астрид, а сърцето ѝ се бе качило в гърлото.

— Къде е другата? — викна един сержант.

— Коя друга? — попита учудено Астрид.

— Другата русалка! Знаем, че е тук!

Астрид погледна нагоре.

— Бързо, Бека! Плувай! — извика тя.

На сержанта му просветна.

— Използвала е перла невидимка! — кресна той. — Плува към вратата! Не я изпускайте!

Бека не помръдна от мястото си — не беше забравила инструкциите на Астрид да не мърда, докато не избухне бомбата. Сега войниците, скупчени пред вратата, заплуваха нагоре с харпуни в ръце.

Точно тогава Астрид нанесе удара си. Тя хвърли бомбата с всички сили към пода. Черупката избухна с оглушителен гръм и пръсна заслепяващ и задушлив облак мастило от сепия из целия пазар.

Астрид се гмурна надолу и заплува към вратата. Бека я последва по опашката. Плуваха с всички сили покрай сергии, щайги и изплашени хора.

Сега в залата беше тъмно като в нощ, но облакът все още не бе стигнал до земята и Бека успяваше да види накъде плува Астрид, която свърна наляво, после надясно и след малко вратата се показа пред тях. Русалката се напрегна за последен път и се стрелна през нея. Бека не изоставаше. Почти беше излязла, когато две груби ръце се вкопчиха в нея. Дватамата с ездача на смъртта се търкулнаха на земята.

— Къде си тръгнала? Никой не може да излиза! — излая той. Огледа ѝ лицето, после видя червената коса. — Това си ти!

— Пусни ме! — викна Бека, която се бореше да се освободи.

Само че ездачът на смъртта я стисна още по-силно. Отвори уста, за да извика за помощ... и изобщо не видя откъде дойде ударът.

Астрид го фрасна толкова силно, че той изгуби съзнание, преди да се е строполил на земята.

Бека, с разширени от страх очи, погледна припадналия мъж, после Астрид, но Астрид вече плуваше към вратата.

— Помогни ми! — извика тя, хванала едното крило на вратата, за да го затвори.

Бека хвана другото крило и двете затръшнаха вратата.

На всяко крило на вратата имаше извита желязна дръжка. Астрид свали колана си от акулска кожа, прекара го през дръжките и го завърза на здрав възел. В следващия момент двете русалки чуха удари по вратата и крясъци — ездачите на смъртта се опитваха да излязат.

— Коланът няма да издържи вечно — каза Астрид и се отдалечи от вратата. — Хайде, Бека, да тръгваме.

Бека се поколеба. Това го нямаше в плана ѝ. Само преди няколко минути толкова се ядоса на Астрид, че не пожела дори да излезе от

селото с нея.

Не ѝ вярвам, каза си Бека. Даже не я харесвам. Труден характер има, груба е...

... и е смела, прошепна едно вътрешно гласче, гласче, което винаги казваше неща, които Бека не искаше да чуе. Току-що те спаси от плен.

— Виж, Бека, ти ако искаш, стой тук, но аз ще тръгвам — каза Астрид и изгледа вратата на пазара. Ударите от другата страна ставаха все по-силни. Наоколо започна да се събира тълпа от местни жители.

— Какво стана? — попита един от тях. — Какво е това?

Бека кимна на Астрид.

— Добре — предаде се тя. — Да плуваме.

Двете русалки поеха по главното течение и скоро излязоха в открити води, оставяйки ездачите на смъртта зад себе си.

ДВАНАЙСЕТ

На левга от селото равното морско дъно отстъпи място на първите възвишения от Бермудската верига. Бека и Астрид откриха една издадена напред скала и се гмурнаха надолу да видят какво има под нея. Оказа се, че има обширна пещера. Ако влезеха в нея, никой, плуващ над скалата, нямаше да ги забележи.

— Изчакай тук — нареди Астрид. Тя влезе в пещерата с меч в ръка. След минута извика: — Чисто е!

Бека влезе в пещерата и изпя илюмината, за да я освети. После остави куфара си на пода, отвори го и започна да търси одеялото от морски лен, което си носеше. От него щеше да излезе хубава покривка. Тя разтвори одеялото и тъкмо щеше да го постеле на земята, когато забеляза, че е покрита с тиня.

— Астрид, имаш ли нещо против да разчистиш тинята? — попита Бека. — Иначе ще влезе в храната ни.

— Няма проблем — съгласи се Астрид и започна да мете наноса с плавник.

Странно, помисли си Бека. Повечето морски хора щяха да изпеят канта пракс заклинание, за да издухат тинята. Начинът на Астрид отнемаше повече време и размътваше водата. Когато тя най-сетне се избистри, Бека постла одеялото.

Астрид бръкна в торбата си и извади храната, която беше купила. Освен яйцата от сепия, имаше зрял блатен пъпеш, стриди и няколко дънни череша. Когато свърши, русалката седна до покривката.

Бека с неудобство извади от торбата си водните ябълки и рачешките яйца, които си бе купила, засрамена, че това е единствената храна, която можеше да предложи.

— О, водни ябълки, любимите ми — възкликна Астрид, взе една и я ухапа.

Бека знаеше, че лъже. Ако бяха любими на Астрид, тя просто щеше да си купи. И все пак беше хубаво, че го каза. Освен хубаво, беше и изненадващо, предвид факта, че го бе казала Астрид.

— Вземи си яйца — предложи Астрид и подаде на Бека грозд яйца от сепия.

Бека си откъсна яйце и го поднесе към устата си.

— Ммм, страшно е вкусно — каза тя.

— Яж колкото искаш. Взех повече, отколкото ми трябват, а не искам да ги разнасям със себе си. Не трябва да пазарувам на празен стомах — заяви Астрид, хрупайки ябълката.

Бека подозираше, че и това е лъжа. Имаше чувството, че Астрид знае за оскъдните ѝ финансови запаси и се старее да не я засрами.

Бека се намръщи, силно озадачена. Тази внимателна Астрид, Астрид, която рискува собствената си безопасност, за да спаси Бека от ездачите на смъртта, съвсем не приличаше на онази Астрид, която Бека среща в пещерите на йелите. Бека се почуди дали не я е преценила погрешно. Е, така или иначе, определено ѝ дължеше едно „благодаря“.

— Ей, Астрид...

— Ммм? — измуча Астрид и глътна парчето ябълка, което досега беше дъвкала.

— Благодаря ти, че ме изведе от пазара. Наистина съм ти задължена.

Астрид се усмихна тъжно.

— А не бива. Заради мен едва не те хванаха.

— Какво искаш да кажеш? — обърка се Бека.

— Ако не бях аз, ти можеше да избягаш веднага. Щеше да си използваш камъчето невидимка.

Бека се сети, че Астрид бе отказала камъчето.

— Все още не разбирам защо не използва заклинанието за невидимост.

Астрид отклони поглед.

— Както казах, на мен не ми действат — резкият ѝ тон се беше завърнал.

— Ама...

— Кажи ми за йелите — помоли Астрид, за да смени темата. — Какво стана? Защо не си вече с тях?

Бека усети, че Астрид няма да отговори на въпроса ѝ, затова тя отговори на нейния. Разказа ѝ как Маркус Трахо и войската му са открили пещерите на йелите и как тя, Сера, Линг, Ава и Нийла са

избягали на косъм през огледалото, което Вража криеше в инкантариума.

— Значи така си стигнала до Северна Атлантика толкова бързо — разбра Астрид. — Чудех се как си успяла. На мен ми отне няколко седмици да стигна дотук.

— Във Вадус беше много зловещо. През цялото време се страхувах да не попадна в ръцете на Господаря на огледалния свят, но явно е бил зает с нещо друго. Две витрини ми показаха откъде да изляза... след като им направих хиляда комплимента — довърши Бека и потръпна при спомена за сребристия свят зад огледалото.

— Ами Вража? Тя успя ли да избяга? — попита Астрид.

— Де да знаех — отвърна Бека. — Само за това мисля, откакто тръгнах. Моля се на боговете да е добре. И другите също. Отдавна не съм чувала нищо за никоя от тях. Опитах се да направя конвока, но засега не успявам. И това много ме притеснява. Магията ми е по-силна, така че би трябвало да се справя.

Астрид тъкмо си беше взела едно яйце от сепия. Отпусна ръката, с която го поднасяше към устата си.

— Магията ти е по-силна ли? Как така? — попита тя с явно любопитство.

— Дадохме кръвен обет, преди да избягаме — обясни Бека. — Оттогава разбирам езици, които никога не съм знаела, правя страхотни илюминати и всякакви други заклинания. Мисля, че е защото имам в себе си по малко от кръвта на останалите.

— Охо. Това е страхотно — рече Астрид с копнеж.

— Така е, да. Но ако магията ми е достатъчно силна за една конвока, защо не успявам да се свържа с другите? Ами ако е защото няма с кого да се свържа? Защото са ги хванали или... нещо по-лошо — довърши Бека, разстроена.

— Много неща влияят на песен заклинанията, Бека. Приливите и отливите. Луната. Близостта на китовете. Всички го знаят.

Бека кимна, но не беше убедена. Непрекъснато се тревожеше за четирите си приятелки.

Явно Астрид съзря чувствата, изписани на лицето ѝ, защото каза:

— Те са умни, Бека. И силни. Успяха да стигнат чак до река Олта сами. Ще успеят и да се приберат у дома.

— Говориш така, сякаш почти ги харесваш — забеляза Бека с лек укор. Все още не разбираше защо Астрид напусна пещерите на йелите и още я беше яд на нея за това.

— Наистина ги харесвам — потвърди Астрид. — И теб харесвам.

— Тогава защо не остана с нас? — попита Бека.

— Защото...

Бека изсумтя.

— Много умно, Астрид. Каква е истинската причина?

— Защото не можех, ясно? Защото всичко е много сложно — нервно отвърна Астрид.

Бека вдигна ръце.

— Добре. Не ми казвай. И без това не ми пука.

Само преди няколко минути си помисли, че може да е преценила Астрид погрешно. Сега видя, че не е така. Русалката си беше точно толкова неприятна, колкото и преди.

Изпаднаха в неловко мълчание. Бека протегна ръка да си вземе череша и видя, че нещо лази по пъпеша.

— Гадост. Раци. Явно са надушили яденето — измърмори тя.

Една малка рачешка армия беше нахлула в пещерата. Някои нападнаха яйцата от сепия. Други тъкмо отнасяха една водна ябълка. Бека им се скара, но те не й обърнаха внимание. Тя събори рака от пъпеша, но към черешите пълзяха още няколко.

— Навсякъде са! — възкликна тя и вдигна черешите. — Астрид, ще ми помогнеш ли да ги изгоня?

Астрид посегна към ножницата си, извади меча и го размаха.

— Май ще хапна и малко прясно рачешко с пъпеша — каза тя високо. Създанията явно разбираха езика на морския народ, защото се разпръснаха веднага.

Бека за пореден път се изненада от нежеланието на Астрид да използва магия. Защо не изпя коммовео, чудеше се тя, докато връщаше черешите на покривката. Изобщо не разбираше странното й поведение.

После изведнъж разбра.

Олеле, помисли си тя. Това обяснява всичко! Това, че не иска да прави заклинания... интересът ѝ, когато казах, че магията ми е станала по-силна... агресивността... Всичко това е част от един и същи проблем.

Бека дръпна куфара си и заровичка из него, преструвайки се, че търси нещо. Беше почти сигурна, че е разкрила причината за странностите на Астрид, но искаше да се убеди напълно, преди да ѝ зададе въпроса.

— Тъкмо се сетих, че, въ, имам малко захаросани миди в чантата. От тях ще стане чуден десерт, нали? Ще ми направиш ли илюмината? — попита тя безгрижно. — Онази, която направих, като дойдохме, не е достатъчно силна да освети този хаос.

— Илюмината ли? О, ами, май по-добре да не пробвам — заекна Астрид. — Настинала съм и гласът ми е пресипнал. Съвсем ще объркам нещата.

Само че Астрид не беше пресипнала. А и Бека не я беше чула да подсмърча нито веднъж.

Права съм, помисли си. После затвори куфара и го остави на пода.

— Астрид... — започна тя внимателно.

Астрид бързо отклони поглед, но не и преди Бека да забележи отчаянието в очите ѝ, страха. Бека познаваше тези чувства. Добре ги познаваше. Посегна да хване Астрид за ръката.

— Какво, Бека? В името на боговете, какво искаш? — нападна я Астрид и сви ръка в юмрук.

— Не си настинала, нали? — попита Бека.

Астрид не отговори, но очите ѝ се напълниха със сълзи.

Работата беше лоша. Много лоша. По-лоша нямаше накъде.

— О, Астрид — промълви тя и сърцето я заболя за тази корава, тъжна, неразбрана русалка. — Ти не можеш да пееш.

ТРИНАЙСЕТ

Астрид бързо премигна, за да скрие сълзите си, и се опита да възвърне самообладанието си.

— Естествено, че мога да пея — заяви тя.

Бека поклати глава.

— Не, не можеш. Затова ни остави. Защото си искала да запазиш тайната си и си се страхувала да не я научим. Страхувала си се, че няма да те приемем.

Астрид завъртя очи.

— О, моля те. Не ми се прави на психолог, ако обичаш? — тя стана и започна да прибира останалата храна в раницата си.

— Какво правиш? — попита Бека.

— Прибирам багажа си. Трябва да тръгвам. Бездруго изгубих достатъчно време тук.

Бека се засегна от обидата, но не се отказа.

— Значи аз съм загуба на време, така ли? Много мило, Астрид. Така ли решаваш проблемите си? Като отблъскваш хората, които се приближат твърде много до теб? Като бягаш от нещата, които те плашат?

Астрид изсумтя.

— Малко са нещата, които ме плашат, Бека. Ти със сигурност не си сред тях.

— Но се страхуваш от истината.

Астрид приключи с прибирането на багажа и закопча раницата си.

— Приятно ми беше — каза тя и се обърна към входа на пещерата. — Приятен ти път.

Бека направи последен опит.

— Ей, Астрид? Аз не те нападам, ясно? Държа се като приятел. Или поне се опитвам.

Астрид спря. Раменете ѝ се отпуснаха. Изглеждаше като внезапно спихнала се риба балон.

— Разбирам те. Наистина — меко я увери Бека.

Астрид се извъртя към нея.

— Не, не разбираш — разгорещено възрази тя. — Как би могла? Ти си нормална, Бека. Целият ти живот е нормален. Имаш родители, които не се срамуват от теб. Ходиш на училище и никой не ти се подиграва. Никой не говори зад гърба ти. Никой не те смята за идиот.

— О, да — съгласи се Бека. — Направо съм царицата на нормалността.

— Как разбра? — попита Астрид.

— Ами това, че никога не правиш заклинания, ми подсказа някак. А и...

— И какво?

— Ами винаги познавам кога някой крие нещо — призна Бека.

— Така ли? Как? — попита скептично Астрид.

— Ами този някой най-често съм аз — отвърна Бека.

— Ти ли? Че какво криеш ти? Някоя раковина с разписание за деня? Диаграма на приливите и отливите? — подкачи я Астрид заради склонността на Бека към организиране.

Бека не се засмя.

— И аз не бях честна с теб — каза тя и зачопли края на одеялото. — Или пък с другите. Не ходя на училище. Напуснах преди година, за да започна работа. И не се връщам в топъл дом с двама любящи родители.

— Не разбирам — каза Астрид и остави раницата си на земята. — При йелите каза, че...

— Разказах ви една приказка. За щастливия живот, който ми се иска да имам — призна Бека и се застави да срещне питащия поглед на Астрид. — Сирак съм. Баща ми умря от отравяне с живак, когато бях четиригодишна. Водите, в които е отраснал, са били пълни с живак. Цял живот беше болнав и когато започна да остарява, състоянието му се влоши. Година по-късно и майка ми умря, прободена от куките на риболовни мрежи. Прибраха тялото ѝ, преди да извадят мрежите. Все е нещо, предполагам.

— Бека, нямах представа за всичко това. Много съжалявам — каза Астрид и седна обратно на земята.

— Нямах роднини, които да ме вземат, така че попаднах в приемно семейство. Беше доста объркано. По-големите деца крадяха

храната ми и нещата. На никого не му пукаше как се справям в училище и дали изобщо ходя там — тя се засмя тъжно. — Мисля, че затова съм толкова свръхорганизирана. Винаги трябваше да имам план, най-малкото план за това как да стигна до масата, преди останалите да изядат всичко. Трябваше да имам план как да избягвам баракудите. План как да стигна до училище навреме. Наистина работя в „Боделс“ като монтажист на заклинания, това поне е вярно. Собствениците на магазина се държат добре с мен. Позволиха ми да живея в един апартамент над магазина. Малък е, но си е мой. Има спалня, дневна и най-миниатюрната кухня, която можеш да си представиш. Но си го обичам, защото там няма баракуди.

Астрид кимна. Баракудите бяха хищни риби с остри зъби, но бяха и жаргонно название на онези, които терагогите наричаха побойници.

— Знам за какво говориш — каза тя. — Баракудите не крадяха обяда ми, защото не биха посмели да откраднат храната на адмиралската дъщеря, но имаха други оръжия — шегите, шушуканията, злобните подхвърляния.

— Ти поне имаш семейство — каза Бека с копнеж. — Сигурно е хубаво да можеш да разчиташ на родителите си.

Астрид поклати глава.

— Не знам. Моите родители се срамуват от мен — каза тя глухо. — От всички в адмиралското семейство се очаква да са безупречни. Родителите ми се опитват да държат проблема ми в тайна. Повечето хора в Ондалина не подозират, но някои в Цитаделата знаят.

— В кое?

— Цитаделата — повтори Астрид. — Там живеят адмиралите на Ондалина. Със семействата си и някои от висшите правителствени служители.

Бека наклони глава любопитно.

— Как стана? — поинтересува се тя.

Русалка, която не може да пее, беше рядкост. Тя никога не беше срещала такава досега.

— Не знам — отговори Астрид. — Когато бях малка, можех да пея, но си изгубих гласа. Точно след Manenhonn0r, ондалинския празник на луната. Прекарвах си толкова добре, танцувах и пеех, и

изядох твърде много парчета Manenkager. Това е сладкиш от пресовани молюски, поръсен със стрит седеф. Блести като луната.

Бека кимна. Тя беше чувала за Manenkager и знаеше, че преди сладкишът да влезе в магмената пещ, сладкарят пуска в тестото сребърен друп. Който намери монетата в парчето си, ще има късмет през цялата следваща година.

— Няколко дни след празника започнах да губя гласа си. След два месеца вече не можех да пея. Баща ми повика най-добрите лекари в Ондалина. Никой от тях не успя да разбере какво е станало, но всички казаха, че съм извадила късмет да не загубя и способността си да говоря — Астрид замълча, после довърши. — Не се чувствам като късметлийка. Кому е нужна русалка, която не може да прави магии?

— На много хора — възрази разгорещено Бека. — Кой ни спаси от Абадон, а? Чакай, ще ти подсказа — не бях аз. Не бяха Сера или Линг, Ава или Нийла. Ти беше. Ти скочи върху чудовището и ни спаси живота.

Бека си спомняше ясно момента, в който Вража им показва страховитото чудовище Абадон. Той беше толкова силен и зъл, че успя да пробие заклинанието oschi на Вража, дори и през подводния огън, и ги нападна. Тогава Астрид хвърли към него с меч в ръка и отрязва една от ръцете му, което го принуди да се прибере.

— Благодаря, Бека. Много мило от твоя страна. Наистина ви помогнах, но и ви изоставих. Защото се страхувах, че тайната ми ще ме превърне в проблем. Както и днес се превърнах в проблем за теб на онзи пазар — напомни й Астрид. — За да победите Абадон, не ви трябва русалка, която върти добре меча, трябва ви шеста заклинателка с много мощна магия. Аз нямам какво да предложа в това отношение и нищо не може да се направи по този въпрос.

Колко мразеше Бека тези думи. „Нищо не може да се направи по въпроса.“ Слушаше ги цял живот.

Сега си сирак, Ребека, и нищо не може да се направи по този въпрос.

Много жалко, че са ти откраднали куклата, но вече я няма. Нищо не може да се направи по въпроса.

Съжалявам, че нямаш пари, за да отидеш в колеж, но без пари няма да те приемат. Така стоят нещата. Нищо не може да се направи.

Астрид седеше с превити рамене и рисуваше в тинята. Бека присви зелените си очи, докато я наблюдаваше. Астрид имаше магия в себе си. Заспала може би, но все пак я имаше. Бека беше сигурна. Виждаше я да проблясва в ледено сините очи на русалката. Усещаше я в уверените ѝ движения. Въпросът беше как да я извади навън.

Бека моментално превключи в режим за решаване на проблеми както винаги, когато се изправеше пред предизвикателство. В ума ѝ започна да се оформя идея. Тя беше специалист по стратегиите. Животът често се объркваше и беше непредвидим, но с помощта на един добър план всичко можеше да се подреди. Трябваша ѝ няколко дреболии, за да осъществи точно този план: парче бамбук или папур, а най-добре китова кост. И малко красиви мидени черупки.

Бека не само умееше да прави разни неща. Биваше я и да оправя нещата. Пребиваването в приемните семейства я научи, че ако чака някой друг да сложи ред в живота ѝ, ще чака много дълго.

— Така, я по-добре да тръгваме — каза Бека. — Няма да стигнем до вкъщи, ако висим тук цял ден.

Астрид вдигна вежда.

— Доста внезапно решение — коментира тя.

— Ами да. Просто, въ, дадох си сметка, че е по-добре да не стоим тук цял ден — каза Бека. — Нали разбираш, с ездачи на смъртта по опашките ни и така нататък.

Тя стана и грабна дръжката на куфара. Астрид вдигна раницата си. После двете изплуваха от пещерата. Преди да тръгнат, Бека мерна нещо блещукащо на дъното, наполовина заровено в пясъка. Тя се наведе да го вдигне.

— Какво е това? — попита Астрид.

— Парче морско стъкло — отвърна Бека и ѝ го показа. Беше кобалтово синьо, излъскано от пясъка и водата до гладкост. — Красиво е, нали?

— Да не измисляш нови цветове за перловъртежните си блескобомбички? — пошегува се Астрид. В пещерите на йелите Бека често говореше за магическата козметика, която произвеждаше работодателят ѝ.

— Не, просто си падам по ярки, блестящи предмети — каза Бека безгрижно. — Вдъхновяват ме, нали се сещаш? Никога не се знае откъде ще ти дойде следващата гениална идея.

— За сенки за очи — рече Астрид. — Или за червило.

— Или за нещо, което може и да спаси света — додаде Бека и
прибра парчето стъкло в джоба си.

Астрид се засмя.

Бека — не.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

— Ставай! — кресна ездачът на смъртта и плесна един възрастен мъж с опашка.

Десетима войници с извадени харпуни бяха влезли в трюма на „Бедриер“. Събираха изплашените затворници и ги подкарваха към шлюза.

Линг се изправи във водата и опъна веригата си, за да се опита да види какво става. Видя огромна клетка. Войниците тикаха затворниците в нея. Когато клетката се напълни, отвориха люк в пода на трюма и я спуснаха в помещение под корпуса на кораба.

Линг знаеше, че и в това помещение има люк. Сигурна беше, че ездачите на смъртта ще го отворят и клетката ще пропадне във водата... но защо? Къде водеха затворниците?

Друго, което тя знаеше, бе, че ездачите ще трябва да отключат веригата, която я приковаваше към корпуса, за да я вкарат в клетката. Когато го направеха, може би щеше да успее да избяга.

Ако стигнеше през шлюза в помещенията на пазачите или пък в кухнята на трюма, някъде, където и да е, стига да може да се скрие, докато всички затворници бъдат изкарани от кораба, може би щеше да успее да се прокрадне до шлюза и да избяга.

Линг беше наясно, че планът ѝ е твърде смел. Хиляди неща можеха да го провалят, но не можеше да не опита.

Докато чакаше и наблюдаваше, войниците напълниха още няколко клетки със затворници и ги пуснаха надолу. Повечето ездачи на смъртта се събираха около вратата на всяка клетка, където озаптяваха затворниците, които не искаха да влязат вътре. Ако тя някак успееше да заобиколи вратата на клетката, може би щеше да отплува незабелязано.

Войниците се движеха бързо и само след няколко минути щяха да стигнат до нея. Сърцето ѝ заби силно, докато гледаше изплашените хора около себе си, включително русалката с двете дечица, докато войниците ги подбираха към клетката.

Не се поддавай на страха. Бъди силна, казваше си тя. Слабостта е за гупите.

— Ей, ти! Ръцете на главата! — извика ѝ един ездач на смъртта.

Линг изпълни заповедта. Ездачът отключи катинара на нашийника ѝ, издърпа веригата, за да я освободи, и после пак заключи катинара.

— Мърдай! — кресна ѝ той и я бутна.

На Линг ѝ трябваше време. Плуваше бавно, с наведена глава. Косата ѝ висеше пред лицето, но зад това прикритие очите ѝ се движеха светкавично, отбелязвайки положението на всеки от войниците.

Само че и те я наблюдаваха. Ако не намереше начин да ги разсее, планът ѝ щеше да се провали.

Тогава тя зърна един мъж, онзи същият, който крещеше на изплашената русалка по-рано този ден. Доближи го изотзад, сложи ръка на гърба му и го бутна. Не беше добра постъпка, но нямаше избор.

Мъжът загуби равновесие и падна върху затворника пред себе си. Изплашени и ядосани, и двамата избухнаха. Започнаха да се ругаят взаимно, размахаха и юмруци. Други двама, които неволно поеха по някой заблуден удар с юмрук и с опашка, се включиха в боя. Моментално всички ездачи на смъртта в помещението се насочиха към тях. Боят лесно можеше да се превърне в бунт и те го знаеха.

Линг не чака и секунда повече. Тя се сниши зад една разплакана русалка, стрелна се към шлюза и изчезна в един тесен коридор. От двете му страни бяха наредени врати, някои отворени, други затворени. Линг надзърна през една от тях и видя малка каюта с две койки.

Тогава чу гласовете.

Линг огледа коридора. Той свършваше с две разклонения във формата на буквата Т. Гласовете идваха от дясното разклонение и непрекъснато се усилваха. Още ездачи на смъртта, помисли си тя нервно. Всеки момент щяха да завият към главния коридор.

Линг направи единственото, което ѝ хрумна. Влезе в каютата.

— Затвори проклетата врата, Артуро — измърмори сънлив глас. — Опитвам се да подремна.

Линг не издаде звук. Остана напълно неподвижна, молейки се ездачът на смъртта, който лежеше на едната койка, пак да заспи.

Само че той не заспа.

Претърколи се по гръб, отвори очи и премигна насреща ѝ. Изненадата изтри умората от лицето му.

— Ти не си Артуро — констатира той и седна.

Линг се паникьоса.

— Не ме издавай. Моля те — примоли му се тя.

Само че той скочи върху нея, преди да си бе довършила молбата. Хвана я за здравата ръка, изви я зад гърба ѝ и я изблъска през вратата.

— Капитане! Тази се опитваше да избяга! — извика той и я бутна обратно към шлюза.

Един офицер се обърна към тях. Той напсува Линг, после я зашлеви през лицето. В мозъка ѝ избухнаха звезди. Усети как я вкарват в клетката.

Войниците наблъскаха толкова затворници в клетката, че Линг се оказа притисната към решетките. Усети как спускат клетката в помещението под трюма. След секунда летяха надолу в тъмните води на океана. Хората около нея пищяха и хлипаха. Отчаяна, Линг затвори очи. Това беше краят, нямаше начин да е иначе. Беше се провалила. Сера и останалите нямаше да научат, че Орфео е още жив, преди да е станало твърде късно. Твърде късно за тях. За подводните царства. За целия свят.

И тогава клетката се удари в дъното със страшна сила. Когато водата се проясни, Линг отвори очи.

Веднъж бе чула, че някои терагоги вярват в съществуването на място, където страданието е вечно, наречено ад.

Когато се огледа и видя къде е попаднала, и тя повярва, че е в ада.

ПЕТНАЙСЕТ

— Все още не разбирам защо трябваше да минаваме през гробище.

— Заспивай, Астрид — каза Бека, която ровеше из купчина миди лепки, търсейки някоя по-тлъстичка. В скута ѝ лежеше тънко парче китова кост.

— Гробище!

— Не беше обикновено гробище. Знаеш това. Беше китово гробище. За бога! — измърмори Бека.

Китовите гробища бяха свещена земя, където лежаха останките на някой от тях. Когато животът на кита свършеше, тялото му потъваше на дъното. Плътта му осигуряваше храна на гладните морски създания, а скелетът усилваше магията на русалките, които имаха късмета да се случат наблизко. Китовете бяха изключително магически същества, толкова магически, че част от силите им оставаха в костите след смъртта им.

Бека и Астрид плуваха заедно от три дни. По някое време Астрид щеше да завие на север към Ондалина, а Бека щеше да продължи на запад, но двете бяха решили, че дотогава е по-безопасно да плуват заедно.

Предишния ден попаднаха на останките на гърбат кит. Бека беше във възторг. Захвърли кухото стъбло от кафяво водорасло, което откри по-рано, и заплува из огромния скелет на бозайника, търсейки това, което ѝ трябваше — гладко парче кост, по възможност тънко, цилиндрично и с дължината на ръката ѝ до лакътя. Докато тя търсеше, Астрид стоеше на стража.

След половин час Бека откри каквото ѝ трябваше и двете отново поеха на път. Но след като напуснаха китовото гробище, Астрид беше нервна и раздразнителна. Плуваше с меч в ръката и трепваше при най-малката промяна в течението. Бека не каза нищо, но поведението на Астрид вече започваше да ѝ дотяга.

Преди час спряха за през нощта под голям коралов риф. Бека изпя илюмината и сега работеше под светлината на заклинанието. Астрид съобщи, че си ляга да спи. Направи си удобно легло от няколко купчини водорасли и се намести в него. Само че вместо да заспи, продължи да лази по нервите на Бека.

— Направо ми се смръзна кръвта — изръмжа тя.

— Да, вече ми каза. Около двайсет пъти — отвърна Бека и подбра една тлъста и сочна лепка от купчината.

— Кости навсякъде. Мършояди и червеи. Такива места привличат айсгайсти^[1], да знаеш — мрачно каза Астрид.

Айсгайстите бяха смъртно опасни духове, които обитаваха студените морета. Според легендата Морса ги бе създала, докато се учела на некромантия, с надеждата да разкрие тайната на безсмъртието. Айсгайстите бяха един от неуспешните ѝ опити — почти безплътни създания, нито живи, нито мъртви. Морса ги беше захвърлила в Северния ледовит океан с надеждата, че ледената вода ще ги унищожи, но духовете бяха оцелели и се бяха разпрострели до северните части на Атлантика.

Бека бе видяла айсгайст веднъж и не искаше изживяването да се повтаря. Съществуването беше бледо, призрачно, с дълги крайници, ноктести ръце и бели очи. Айсгайстите се хранеха с кости, не с плът. Омотаваха жертвите си във въжета, изплетени от водорасли, и влачеха телата със себе си, докато плътта изгние.

— Ти виждала ли си айсгайст? — попита Бека и се принуди да прояви повече търпение към Астрид.

— Не — призна Астрид с нежелание.

— Тогава от какво се притесняваш?

— Те може да са видели нас. Може да ни следват. Имам някакво чувство. Че не сме сами. Непрекъснато чувам нещо, Бека.

— Какво?

— Странни звуци... гласове... де да знам.

— Вместо да се притесняваш от несъществуващи айсгайсти, да си беше взела парче китова кост, докато бяхме там. Те засилват магията, нали знаеш.

Астрид изсумтя.

— И какво значение има това? — попита тя.

Бека въздъхна. Започваше да си дава сметка, че не е лесно да си приятел на Астрид. Трябваше да имаш висок праг на поносимост към сарказма и способността да се въздържаш от въвличане в спорове. Сега разбираше защо Астрид беше такава, каквата е, но това не правеше общуването с нея по-лесно.

Бека отново се съсредоточи върху това, с което се занимаваше, и изстиска лепката. Едра капка гъста, лепкава течност се откъсна от мидата и падна върху китовата кост. Тя бързо притисна една черупка към лепилото и я държа така няколко секунди. Лепилото от лепки действаше бързо и държеше здраво.

През последните няколко дни Бека усърдно действаше по плана си за помощ на Астрид. Събираше морско стъкло и излъскани от водата и пясъка черупки и резбоваше парчето кост през нощта, докато Астрид спеше.

Сега тя залепи още едно парче от черупка към костта. Беше направила красива мозайка от цветовете и форми и почти бе приключила с проекта си.

Загледана в ръцете ѝ, Астрид попита:

— Какво правиш? Защо не си лягаш? И мен държиш будна. Какво е това изобщо?

— Страшно оръжие — изсъска Бека през стиснати зъби, макар че ако беше склонна да крещи, би го изкрещяла.

— Ха. Много смешно — измърмори Астрид. Взе меча си от земята и стана от леглото.

— Тъкмо си легна. Не можеш ли да се отпуснеш?

— Пак чувам нещо... глас — отвърна Астрид.

Тя заплува към входа на пещерата под корала и погледна навън в нощните води.

Междувременно Бека залепи последното парче морско стъкло за костта.

— Бека?

— Хм? — измуча Бека, докато оглеждаше творението си.

— Бека?

— Да?

— Бека!

— Астрид, какво искаш? — сопна ѝ се Бека. — Ето ме. Стига крещя!

— Не съм крещяла! — кресна Астрид. — Ти крещиш! Извика името ми.

Бека остави китовата кост на земята.

— Не — бавно каза тя, а перките ѝ настръхнаха. — Ти извика моето име.

Моля те... чуваш ли ме? Отговори ми! Кажй нещо! — чу се глас.

Астрид вдигна меча си, готова да нападне този или това, което стоеше пред пещерата. Бека доплува до нея.

Астрид, ти ли си? Бека?

На Бека ѝ секна дъхът. Тя познаваше гласа.

— Сера? — викна тя. — Ти ли си? Къде си? Не те виждам. Прекалено е тъмно!

В главата ти! От няколко дни пея заклинания... опитвам се да...

— Какво става? Какво е това? — неуверено попита Астрид, без да сваля меча.

— Конвока! — обясни Бека, развълнувана. — Седни, Астрид. Затвори очи. По-лесно е, когато няма какво да те разсейва.

— Но... но как става? Аз не мога да пея — промълви Астрид, изумена.

— Не се налага. Сера пее. Ти само трябва да слушаш. Седни, преди да е прекъснала връзката — нареди Бека. После грабна свободната ръка на Астрид и я дръпна към пода на пещерата.

— Няма начин. Аз не съм част от всичко това. Оставих ги, не помниш ли? — заговори Астрид и издърпа ръката си. — За тях съм безполезна.

Сера все още им говореше, но гласът ѝ започваше да заглъхва. Бека се стресна. Не можеше да допусне връзката да прекъсне.

— Астрид, може ли поне веднъж да не мислиш само за себе си? Трябва да разбере дали Сера е добре. И другите също. Ти си част от конвоката, независимо дали искаш или не, така че спри да ми повтаряш, че си безполезна, и започвай да ставаш полезна. Ако заклинанието се развали, защото ти не искаш да участваш в него, много, ама много ще се ядосам!

Последните думи Бека изкрещя с всички сили.

Астрид премигна и седна. После двете русалки затвориха очи.

[1] Eisgeist (нем.) — буквално „леден дух“. — Бел.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТ

Сера ВЛАГАШЕ всичката си сила в пеенето на това заклинание. Нийла стоеше до нея.

Бека ги видя в съзнанието си.

— Сера! Нийла! Добре сте! — възкликна тя. — Успели сте да избягате от пещерите на йелите!

Нийла кимна, без да продума, за да не попречи на съсредоточаването на Сера.

Бека така се зарадва, като видя приятелката си, че не обърна внимание как изглежда тя. Сега го направи и се изуми от промените в нея. Сера носеше магически камуфлаж по тялото си, което беше по-слабо и по-жилаво, отколкото си спомняше Бека. Най-голямата промяна обаче не беше видима, а осезаема — новата увереност у Сера. Русалката, с която Бека се запозна в река Олта, онази, която все се колебаеше и съмняваше, я нямаше. Мястото ѝ сега заемаше един уверен в силите си водач.

Докато Бека седеше в очакване със затворени очи, Астрид също се появи в съзнанието ѝ, после Ава. Имаше чувството, че всички те са до нея, че се носят в кръг във водата. Обзе я огромно щастие, но то бързо бе изतिकано от тревога, когато осъзна, че една от тях липсва.

— Къде е Линг? — попита тя.

— Не мога да се свържа с нея... колкото и да опитвам — отвърна Сера, не по-малко притеснена. — Нещо не е наред. Ако можеше, щеше да се отзове. Сигурна съм.

— Сега всички останали сме тук. Говори бързо, Сера, преди заклинанието да се изтощи — подкани я Нийла.

— Бека, Ава, там ли сте още? — попита Сера.

— Да!

— Тук съм, querida^[1]! — каза Ава.

— Добре, чувам ви! — възкликна Сера. — Астрид? Ти ли си? Помислих си, че те усетих с Бека, но не бях сигурна.

— Да. Здравсти, Сера. Попаднах на Бека и...

— Това значи ли, че си с нас? — с надежда попита Нийла.

Астрид се облещи.

— Какво Не! Аз просто...

— Трябва да ви прекъсна, извинете — нетърпеливо се включи Сера. — Конвоката не е много силна и връзката може всеки момент да се разпадне — тя си пое дълбоко дъх и продължи. — Имам новини. Много новини. С Нийла намерихме талисманите си.

— Стига бе! — възкликна Бека. — Сера, това е страхотно!

— Освен това разбрах къде са всички останали талисмани и какво представляват.

— Това е велико! Добра работа, мина — поздрави я Ава.

— Все е някакво начало — съгласи се Сера. — Само че няма да празнувам, докато всички шест талисмана не са в наши ръце. Бекс, талисманът на Пира е златна монета с образа на Нерия. Намира се край нос Хорн, при един дух вихър на име...

— Улиуоу — мрачно довърши Бека.

— Не говориш сериозно — рече Астрид.

— Много внимавай, когато се приближиш до него — предупреди я Сера. — Може да създаде буря за секунди.

— Или просто не се приближавай до него — каза Астрид. — Просто една идея.

Сера не ѝ обърна внимание.

— Ава, талисманът на Никс представлява златен пръстен с рубин. Намира се в блатата на Мисисипи, пазят го водни духове на име Оква Нахоло — обясни тя. — Опасни са.

— Опасни, а? — присмя се Астрид. — Те са по-зле и от айсгайстите! Знаеш, че са повече от опасни. Всеки го знае!

— Ами талисманът на Сикоракс? — попита Бека, обхваната от ужас. — И какво ще правим с Линг?

— Талисманът на Сикоракс е топка мозайка. Намира се във Великата бездна.

— Която е дълбока някакви си милиони левги — отбеляза Астрид.

— Много се притеснявам за Линг — продължи Сера. — Нещо не е наред. Сигурна съм. Ава, можеш ли да я усетиш?

Ава помълча известно време, после поклати глава.

— Не мога. Опитвам се, но нищо не излиза.

Сера въздъхна дълбоко.

— Може би си има причина — добави бързо Ава. — Може да се е подслонила в потънал кораб с метален корпус. Или пък е някъде, където е пълно с хора и не е безопасно да ни отговори.

Астрид изруга и стресна всички. Бека усещаше как расте гневът ѝ, както и напрежението между нея и Сера. Спомни си как няколко пъти се нахвърлиха една срещу друга в пещерите на йелите. Изглежда не можеха дори да разговарят, без да се скарат.

— Тя е мъртва. Приемете го. Сигурно ездачите на смъртта са се добрали до нея — каза Астрид. — Казах ти, че така ще стане, Сера. Казах ти, когато бяхме в Олта. Искаш твърде много от тях. Смъртта на Линг ще те спре ли? Или ще продължиш с тази лудост, докато и Бека умре? И Ава? И Нийла?

— Ще продължа, докато Абадон умре — отвърна Сера със стоманена решимост в гласа. После добави: — Радвам се, че си част от тази конвока, Астрид. Нищо че още не си част от групата ни. Защото ти дължа извинение.

— За какво? Че допринесох за смъртта на Линг? — попита Астрид. — Не се приема. Защото я харесвах. И то много.

— За това, че обвиних Ондалина за нападението над Миромара. Не е бил баща ти, беше собственият ми чичо, Валерио, който действа заедно с една от дукесите на Миромара, Порция Волнеро. Той продаде кралството си и уби собствената си сестра, майка ми. Той уби и баща ми. Може би и брат ми. Никой не е виждал Дезидерио, откакто той тръгна да охранява границата.

— *Meu Deus!* — възкликна Ава.

— Не знаех нищо за това, когато се срещнахме в пещерите на йелите, но сега знам всичко — продължи Сера. — Не трябваше да обвинявам родината ти. Извинявай.

Астрид кимна рязко и Бека си помисли, че везните са се наклонили в нейна полза, само че не беше така. Сера призна своята грешка и се извини, което я правеше по-силна, вместо по-слаба.

— Боря се срещу чичо си с помощта на няколко смели миромарци — продължи Сера. — Трудно е. Валерио ни иска мъртви. Ще се наложи да напуснем Миромара и да потърсим убежище...

Тя се поколеба и продължи предпазливо.

— Някъде другаде. Валерио вече завзе и Матали.

— И защo ми разказваш всичко това?

— И чичо ми търси талисманите. Двамата с Рафе Тепрез стоят зад отвличанията на хора от селата. Карат отвлечените в специални лагери и ги принуждават да търсят талисманите. Ако Валерио ги събере, ще ги даде на онзи, който иска да освободи Абадон. Все още не знам кой е той, но се опитвам да науча. В замяна, този човек ще помогне на чичо ми да завладее всички морски царства. Всички, Астрид.

Сера замлъкна, за да може Астрид да осъзнае сериозността на думите ѝ. После продължи:

— Докато бях в Серулия, подслушах Валерио и Порция и чух Порция да казва, че този, който иска да освободи Абадон, вече има два от талисманите — този на Мероу и този на Орфео.

— Аз си мислех, че талисманът на Мероу е у теб — включи се Ава.

— Така е. Валерио си мисли, че е намерил синия диамант на Мероу, но всъщност у него е фалшификатът. У мен е истинският — обясни Сера. — Талисманът на Орфео е черна перла, която му е дала Морса. Моля се и това да е фалшификат и се надявам, че истинският е там, където го е скрила Мероу, във водовъртежа край бреговете на Гренландия.

Астрид се изсмя грубо.

— Късмет с намирането му. Този водовъртеж се казва Каникааг. Поглъща цели траулери.

— Не ми трябва късмет, Астрид. Трябваш ми ти — каза Сера. — Трябва да отидеш до водовъртежа, да откриеш дали перлата е още там и ако е там, да я извадиш.

Астрид изглеждаше като хваната в капан.

— Казах ти, Сера... Не мога. Просто не мога — повтори тя.

Бека знаеше защо. Искаше ѝ се да каже и на другите, но не можеше. Това беше работа на Астрид, не нейна.

Сера кимна стоически, но очите ѝ говореха друго. Бека видя отчаянието в тях. Конвоката започна да отслабва. Образът се замъгли. Всички повишиха глас и започнаха да говорят една през друга, после гласовете заглъхнаха. Бека чу откъслечни молби, предупреждения и сбогувания.

„... от Линг, непременно ми кажете...“

„... не тръгвай сама...“

„... внимателно! Онези води...“

„... обичам те, русалке...“

После Сера, Нийла и Ава изчезнаха, а Бека и Астрид останаха сами. Астрид се изправи и ядно удари с опашка по стената на пещерата, после изплува навън в нощта и се взря в мрака.

Бека се присъедини към нея.

— Няма да си отида вкъщи — каза тя. — Не и сега. — Отивам право на нос Хорн. Трябва да взема талисмана от Уилиуоу.

Тя замълча за малко, после добави:

— И ти искаш да ѝ помогнеш. Знам, че е така. Видях го в очите ти.

— Не знам какво искам — каза Астрид, нещастна.

— Е, значи е добре, че аз знам — отбеляза Бека.

Тя заплува обратно към мястото, където бе седяла в пещерата, взе творението си и го подаде на Астрид. В сръчните ръце на Бека китовата кост се бе превърнала в тънка, изящна свирка. Имаше си мундщук за устата и няколко дупки.

Астрид я погледна неуверено.

— Красива е, Бекс. Повече от красива, невероятна е — тя вдигна очи към Бека. — Но какво да правя с нея?

Бека се усмихна.

— Ще правиш магия.

[1] Querida (порт.) — скъпа. — Бел.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТ

Астрид изгледа тънката китова кост.

Само преди няколко минути очите ѝ бяха изпълнени с гняв. Сега гневът бе заменен и от страх, и от надежда.

Бека не се изненада, че вижда тези две чувства едновременно. Знаеше, че понякога няма нищо по-страшно от надеждата.

— Това да не е някакъв странен атлантически обичай? — попита Астрид. — Да се дават на хората инструменти, на които те не могат да свирят?

Бека не отговори. Вместо това изтананика простичко канта пракс заклинание, едно от първите, на които се учеха децата на морския народ. Заклинанието създаваше камуфлаж, оцветяваше обекта си в яркозелено, за да може той да се слее с водораслите.

— Научих го, когато бях малка. А ти? Докато още си имала глас?

Астрид кимна.

— Пробвай го — подкани я Бека. — Не е трудно.

Астрид сви рамене.

— Щом това ще те зарадва.

Тя допря мундщука до устните си, сложи пръсти на дупките и изсвири няколко ноти. След минута-две овладя по-голямата част от мелодията. Пое дълбоко дъх и изсвири цялото заклинание със съвсем малко грешки.

— Ето — каза тя и хвърли поглед към Бека. — Ей, какво ти става?

Бека се бе ухилила до ушите.

— Погледни ръцете си! — изчурулика тя.

Астрид огледа ръцете си. Бяха придобили цвета на пресни маслини. Както и останалата част от тялото ѝ. Не беше яркозеленото на къдравите водорасли, но беше някакво начало.

— О, богове! — възкликна тя и почти изпусна свирката. — Това... аз ли...

— Дали ти си направила магията ли? — доизказа въпроса Бека.
— Да!

— Ама аз не... не мога...

— Напротив, можеш. Помниш ли колко неспокойна стана в китовото гробище? И колко нервна беше през цялото време след това? Мислеше, че чуваш айсгайсти, но всъщност това беше Сера, която се опитваше да направи конвока. Може да си изгубила гласа си за пеене, но все още имаш магия в себе си, Астрид. Просто ѝ трябваше начин да излезе.

Астрид сведе поглед към свирката и я изгледа така, сякаш държеше морена в ръцете си.

Страхува се, помисли си Бека. Страхува се, че ще опита пак и нищо няма да излезе, че всичко е било щастлива случайност.

Бека доплува до приятелката си и я хвана за раменете.

— Чуй ме. В инкантиариума ти прояви смелост вместо всички нас. Спаси ни от Абадон. Сега те моля да проявиш смелост заради себе си.

Астрид погледна Бека. В очите ѝ се четеше такава уязвимост, че сърцето на Бека се сви.

— Можеш да се справиш — повтори тя. После изтананика друго лесно канта пракс заклинание.

Астрид вдигна свирката до устните си и го изсвири след два опита.

— Не е зле! — похвали я Бека. — Трябваше да станеш лилава, но и синьото става. Давай!

Астрид продължи да свири. През следващия час успя да оцвети няколко скали в оранжево, да направи косата си розова и да нашари една риба меч на точки. Направи лицето на Бека яркожълто, опашката ѝ — сребърна, а от главата ѝ поникнаха пипала.

— Добре, добре, стига толкова! — каза Бека накрая. — Късно е. Трябва да поспя малко.

— Ще стоя пред пещерата, за да не те притеснявам — каза Астрид. — Не мога да спя, Бека. Може би никога повече няма да спя!

Тя сведе очи, внезапно засрамена.

— Благодаря ти за това — каза тя със свенлива усмивка. — Много ти благодаря.

Бека махна с ръка.

— Няма за какво.

— Грещиш — възрази Астрид. — Има много за какво.

Астрид беше толкова развълнувана, толкова положително настроена за първи път, откакто Бека я познаваше, че реши да рискува.

— Сега ще се присъединиш ли към нас? — попита тя. — Ще се опиташ ли да вземеш черната перла?

Усмивката на Астрид угасна.

— Знам, Астрид — забързано добави Бека. — Страх те е. Страх те е, че няма да успееш да направиш заклинание. Страх те е, че заради теб ще се озовем в опасност. Но всички ние се страхуваме. За мен се предполага да съм номер едно с подводния огън. Понякога успявам да го направя толкова силен, че да осветя цял град. Друг път пламъците са толкова мънички, че не могат и чаша саргасов чай да затоплят. През цялото време се чудя дали магията ми няма да ме подведе в критичен момент.

— Бека, аз даже не мога да се оцветя в точното зелено.

— Засега — подчерта Бека.

Астрид поклати глава. Отвори уста да каже нещо, но Бека не й даде възможност.

— Не казвай да, но не казвай и не. Може ли да се съгласиш поне на това?

Астрид кимна.

— Мога.

После изплува навън, за да се упражнява. Бека прибра инструментите си в куфара и се сгуши в купчината водорасли, които беше донесла по-рано. Чувстваше се изтощена до краен предел.

Докато затваряше очи, музиката, която свиреше Астрид, се понесе навътре в пещерата. В стените се отразяваха светлини и цветове, докато русалката се опитваше да прави магии. Бека чу как приятелката й се смее и подвиква от радост, но нямаше нищо против.

За първи път чувам Астрид да се смее... наистина да се смее, помисли си тя. Щастие. Какъв прекрасен звук.

Бека затвори очи. Докато заспиваше, изпита приятно чувство от факта, че първата част от плана й е успешна — бе открила начин да помогне на Астрид. Ако можеше сега и втората да е сполучлива, и Астрид да се съгласи да им помогне...

Бека заспа с надеждата, че приятелството, една от най-мощните магии, е завладяло Астрид.

ОСЕМНАЙСЕТ

Нито северните реки, нито арктическите ледове, нищо според Серафина не беше толкова студено, колкото сивото Северно море. Над водите му непрекъснато виеха бурни ветрове и образуваха вихрушки. Бурите го връхлитаха с ярост.

Дори тук, в Скагхауфен, столицата на гоблините от племето меертойфел, с топлите серни подводни извори и бълбукащите магмени находища, студът я пронизваше.

Сера беше в двореца на вожда на меертойфелите, Гулдемар. Дворецът беше изцяло построен от шлака, отпадъчен материал от топенето на метали. Сградата се издигаше от морското дъно като черен облак, ъгловат и безформен. От прозорците му посетителите можеха да видят целия гоблински град като на длан.

Горещото сърце на столицата представляваше петнайсетметрова металургична пещ, която бумтеше ден и нощ. Пещта беше оформена като главата на първия меертойфелски вожд, Купферникел. В очите му бълбукаше лава. От отворената му уста течеше нагорещен до бяло поток от шлака. Из целия град се издигаха стоманолеярни. Те изпускаха пара и искри, а коболдската стомана, обработвана вътре, се превръщаше в оръжия и брони. В далечината морското дъно бе осеяно с минни шахти и планини от шлака.

Сера чакаше да бъде допусната в тронната зала на Гулдемар. Тя и свитата ѝ от двајсет Черни перки донесоха двајсет сандъка, пълни със злато, сребро и скъпоценни камъни.

Черните перки имаха сериозен проблем. Вярно, успяха да откраднат много съкровища и да ги скрият добре, но разгневиха Валерио и той се закле да ги избие до крак. Войската му се приближаваше до скривалището им с всеки изминал ден и ставаше почти невъзможно да го напуснат. Двама от Черните перки бяха заловени, докато търсеха храна. Най-младият боец, русалка на име Коко, видя това и възможно най-бързо се върна в централата, за да каже на Сера, но вече нямаше какво да се направи. Когато пленниците

отказаха да издадат каквото и да било за групата дори и след изтезания, Валерио ги екзекутира. Беше само въпрос на време враговете да открият убежището на Черните перки и дотогава бунтовниците трябваше да са го напуснали.

На Сера ѝ се искаше да помоли за помощ новия дук на Венеция, но според слуховете дворецът бе изоставен и никой не знаеше къде е дукът. Ето защо тя изпрати хора при старейшината на Кин, при президента на Атлантика и при кралицата на Пресноводието — водачите на трите останали подводни кралства с изключение на Ондалина. Но заради обтегнатите отношения между Колфин и Валерио сметна, че Ондалина е твърде опасна.

Пратениците се върнаха с празни ръце. Водачите на морските кралства, изумени от завземането на Матали от Валерио, се пазеха от необмислени действия. Пратениците предадоха, че всички смятат Серафина за мъртва. Че трябва да докаже самоличността си. Че им е нужно време. Само че Сера нямаше време. Затова в отчаянието си тя реши да потърси помощ от меертойфелите.

Сега Язид застана до нея.

— Нервна ли си? — попита я.

— Много — призна тя.

— Кого мразят коболдите? — зададе той друг въпрос.

Сера се засмя мрачно.

— Всички.

— Кого обаче мразят най-много?

— Най-много се мразят едни други — отвърна тя.

— Именно. А врагът на моя враг е мой приятел. Запомни го, Сера.

Сера кимна, както винаги, благодарна за съветите на Язид.

Тя знаеше, че коболдските гоблини някога са били едно племе, но преди хиляди години са се разделили на няколко племена, които оттогава воюват помежду си за магмени и рудни находища. Много гоблини от племето на фойеркумпелите сега бяха в Серулия и служеха като наемници в армията на чичо ѝ. Фойеркумпелите и меертойфелите се ненавиждаха. Сера възнамеряваше да се възползва от този факт.

Русалката чу шум от стъпки, толкова непривичен за ушите на морските хора, и вратите към тронната зала се разтвориха. На прага се появи нисък, набит гоблин. Като всички останали морски гоблини, и

неговите очи бяха прозрачни, имаше дупки вместо ноздри и хриле на врата, но за разлика от останалите племена, меертойфелите се отличаваха с две неща: усти с черни устни и рога. Единият чифт рога стърчеше от слепоочията им, а другият бе на долната им челюст. Сера разпозна гоблина. Това беше Стикстоф, началник на меертойфелската армия.

— *Hovdingen tar emot nu!* — излая той.

Сера го разбра. Вождът ще ви приеме сега!

Тя инстинктивно посегна към пръстена, пръстена от Махди. Когато го докоснеше, имаше чувството, че той е наблизо, и това ѝ вдъхваше сили. Пое дълбоко дъх и поведе бойците си към тронната зала. Гърбът ѝ беше изправен, главата — гордо вдигната. Днес не носеше камуфлаж с цвят на тиня и дънни наноси, дойде при вожда на меертойфелите като кралица, каквато беше. Синя рокля от лъскава морска коприна обгръщаше тялото ѝ, а върху нея носеше дълго черно палто с висока яка. Широка огърлица от перли и сапфири плътно прилепваше към шията ѝ. Главата ѝ красеше корона от чисто злато.

Нямаше нужда гоблините да знаят, че Нийла е ушила роклята и палтото от завеси и драперии, които бе открила в едно изоставено имение, или че скъпоценностите са откраднати от Черните перки от съкровищницата на Миромара.

Нямаше нужда да знаят, че Сера и нейните Черни перки живеят в постоянен страх. Че са отслабнали, изтощени и отчаяни. Че тези преговори са последната им надежда.

Сера правеше същото, което бяха правили десетки кралици преди нея в моменти на затруднение — блъфираше.

Не бе изпитала радостта да управлява държава в мирно време. Сега бушуваше война и тя трябваше да се учи бързо, при това гладна, мръсна и изплашена през цялото време. Майка ѝ често повтаряше как държавното управление е като игра на шах и как тя трябва да внимава в цялата дъска, а не само в отделните фигури. Последните няколко месеца бяха разкрили пред Сера значението на майчините ѝ думи. Управлението беше игра на ходове и контраходове, на удари и контраудари. Играчът трябваше да умее да предугажда ходовете на противника и да мисли няколко хода напред. В момента Сера играеше игра на живот и смърт. И нямаше избор, трябваше да я спечели.

— Приблѝжи се... кралице — изрѝмжа един гоблински глас на нейния език.

Гласът принадлежеше на Гулдемар. Той седеше на трона си с формата на гигантска морска змия. Завитото на прѝстени тяло беше седалката, а чифт перки служеха за облегалки за рѝцете. Дебелата шия на змията се извисяваше над Гулдемар, а главата, с уста, пълна с остри зѝби, се протягаше напред като балдахин. Сера знаеше, че статуята е на Хафгуфа, кракенът. Според старинните легенди на Северно море вождовете на меертойфелите можеха да призовават кракена от леговището му дълбоко под морското дѝно в моменти на опасност за народа им.

Подредени от двете страни на Гулдемар стояха най-видните членове на двора му: жена му Нок, Пелф, пазителят на сѝкровището, и Ньорглер, вѝншният министър. Стикссоф се присѝедини към тях. Те гледаха Черните перки с подозрение и презрение.

Сера доплува пред трона и направи дълбок реверанс пред страховития вожд.

— Приветствам ви, ужасяващи вожде — каза тя, докато се изправяше. — Дълга ви благодарност за това, че посрещнахте мен, истинската кралица на Миромара, и моя двор в дома си.

Гулдемар се изкикоти подигравателно.

— Хубавите дрехи и красивите думи не правят от някого кралица — каза той. — Друга седи сега на миромарския трон и изисква всички суверенни царства да признаят нея за кралица. Според някои искането ѝ е законно. Тя сѝщо е дѝщеря от кръвта, от династията на Меровингите, и е твоя братовчедка. Чичо ти обяви пред света, че кралица Изабела и нещастната ѝ дѝщеря са мъртви.

Кръвта на Сера кипна. Как можа дори да намекне, че желанието на Лучия да я признаят за кралица е законно?

— Лучия Волнеро е дѝщеря на син, Гулдемар. Владетелката на Миромара трябва не само да е кръвна дѝщеря, но и да е дѝщеря на дѝщеря от династията.

— Освен ако, доколкото ми е известен законът, такава дѝщеря няма — намеси се Стикссоф.

Сера се обѝрна към него с пламтящи очи.

— Само че има — заяви тя. — Намира се точно пред теб и възнамерява да си върне трона.

Гулдемар махна с ръка.

— Източниците ми казват, че Черните перки са малко на брой. Няmate достатъчно храна и мокрети. Войниците на чичо ти ви търсят ден и нощ. Биеш се смело, но колко дълго ще издържиш?

— Не много — призна Сера. — Точно затова дойдох при теб. Да ти предложа съюз.

Гулдемар се засмя хрипливо. Придворните веднага последваха примера му.

— И защо меертойфелите биха пожелали да се съюзават с теб? Ти нямаш дворец, нямаш трон. Бедна си, а коболдите не работят безплатно.

Серафина се усмихна. Очакваше въпроса.

— Когато човек е храбър, той не може да е беден — каза тя. После кимна към свитата си. Те се приближиха до нея, положиха сандъците на земята и щом тя даде знак, ги отвориха.

Скагхауфен беше област, богата на железни, медни и никелови залежи, но нямаше ценни метали. Меертойфелите обожаваха среброто и златото, и особено обичаха бижутата.

Очите на Гулдемар светнаха от алчност, когато видя съдържанието на сандъците, после се присвиха лукаво.

— Предлагаш ми нещо, което мога да си взема — каза той и посочи с глава към гоблините войници, които стояха мирно покрай стените на залата. — Кой ще ме спре, ако им заповядам да убият теб и Черните ти перки и си взема съкровището?

— Никой — призна Сера. — Но ако го направиш, няма да получиш останалата част от плащането: още дващсет сандъка, всичките пълни със съкровища като тези, които ще ти предам в деня, в който тръгнем към Серулия.

Тя спря за момент, за да му даде възможност да обмисли думите й, после довърши:

— Предложението ми е изгодно, Гулдемар.

Той вдигна ръка пред лицето си и огледа мръсните закривени нокти.

— Изгодно за теб, може би — изсумтя.

— Не, за теб — поправи го Сера рязко, раздразнена от престореното му колебание. — Докато ти си играеш игрички с мен, враговете ти, фойеркумпелите, подхранвани от златото на чичо ми и от

собствената си наглост, открито говорят за нападение над народа ти, когато се върнат в Северно море. Те искат твоите магмени извори, твоите пещи и леярни.

Гулдемар свали ръка. Погледна Сера право в очите. Макар и да се опита да го скрие, Сера видя пламъчето на тревогата, проблеснало в тях.

— Помогни ми сега — подкани го тя — и когато си върна трона, не само ще ти дам съкровището, което ти обещах, но и, Нерия ми е свидетелка, ще обявя война на предателите фойеркумпели. Светът ще види какво се случва с онези, които предадат Миромара.

— А когато чичо ти разбие войската ти и теб самата на пух и прах, което е по-вероятно, тогава какво ще стане? — попита Стиксоф.

— Меертойфелите ще си получат двайсетте сандъка със съкровища.

Гулдемар стана. Приблужи се до един от сандъците, загреба шепа златни монети и ги остава да паднат между пръстите му. После вдигна сребърен бокал, инкрустиран със скъпоценни камъни, и взе да му се любува.

— Ще ти дадем войници — каза накрая и захвърли бокала обратно.

Сърцето на Сера подскочи, но лицето ѝ не трепна.

— Колко? — попита тя.

— Десет хиляди.

— Трийсет.

— Двайсет. Това е последното ми предложение — каза Гулдемар. — Всеки, въоръжен с арбалет и бойна брадва.

Сера настоя за повече.

— Трябва ми и място, където да разквартирувам войската, която току-що ми обеща, и да я тренирам. Трябва ми убежище — каза тя.

— Вземи Каргьорд — рече Гулдемар.

— О, моля те — каза проточено Стиксоф, а останалите придворни се разсмяха.

Сърцето на Сера замря. Каргьорд беше хълмиста пустош край северната граница на меертойфелското кралство. Скалите, които го заобикаляха, бяха богати на желязна руда, а това сериозно вредеше на магическите способности. Беше и студено. Малко растения и животни можеха да оцелеят в Каргьорд, така че намирането на храна щеше да е

трудно. Щеше да се наложи да купуват от меертойфелите и Сера знаеше, че те ще взимат скъпо за стоката си. Освен това знаеше, че ако не приеме Каргьорд, няма да последва друго предложение.

Тя отново направи реверанс и каза:

— Благодаря ти, Гулдемар, за щедростта и верността, която показва към Миромара.

Гулдемар плесна силно с ръце. Отнякъде моментално изникнаха няколко слуги, понесли кани и блюда. По гоблински обичай преговорите завършваха с гака — гъсто, пенливо питие от ферментирала охлювна слюз и отбрани гоблински деликатеси — sej — мариновани очи на сепия, smagfuld — почернели езици от треска и sprnde — набръчканите пръсти на краката на удавници терагоги.

Гулдемар вдигна градуса на настроението, като грабна няколко бижута от един сандък и накара придворните си да се бият за тях. Той много се забавляваше с тези двубои между войници, министри, дори между жена му и придворните ѝ дами.

Сера не изпитваше удоволствие от спортове с насилие. Тя се оттегли и даде знак на свитата си да я последва. Гулдемар почти не забеляза. Беше твърде зает да ръкопляска на Нок, която току-що беше пребила от бой жената на Пелф за пръстен с изумруд.

Когато вратите на тронната зала се затвориха зад тях, Сера се отпусна. Беше си осигурила войниците и оръжията, от които така отчаяно се нуждаеше, и имаше убежище. Щеше да прати съобщение на бойците си в Миромара веднага да тръгнат към Каргьорд.

Днешният успех отбеляза началото на нов етап в съпротивата. Със съюзниците гоблини вече нямаше да водят партизанска война, да саботират казармите на ездачите на смъртта и да се промъкват в съкровищницата посред нощ. Щяха да бъдат истинска армия.

— Добра работа — прошепна ѝ Яз, докато плуваха по коридора към стаите, в които бяха настанени. — Получи каквото искаше.

Сера се засмя безрадостно.

— Така ли? — попита тя. — Получихме двайсет хиляди войници. А нямам представа как ще ги изхранвам и къде ще ги настаня в това забравено от боговете място.

Тя поклати глава, питайки се защо всеки път, когато се справеше с едно предизвикателство, зад него изникваше още по-голямо.

— Не знам как ще се справя, Яз.

Язид я потупа по гърба.

— Кажи ми нещо ново, Сера. Ще измислиш как. Винаги успяваш.

— Дано — уморено отвърна Сера и пак поклати глава. — Ще ми стигнат ли тези войници? А оръжията? — запита се тя на глас. — Майка ми щеше да поиска повече. Щеше да знае как да проведе преговорите с Гулдемар така, че да получи повече. Майка ми...

— ... много би се гордяла с теб — довърши Язид вместо нея.

Сера кимна, в гърлото ѝ като че ли заседна буца.

— Благодаря ти, Яз — каза тя, когато отново можеше да говори.

— Хайде, русалке. Няма време за сълзи — каза Яз. — Трябва да махнеш тази рокля. И всички ние да се махнем от тоя грозен дворец. Време е да тръгваме към Каргьорд. Трябва да спечелим войната.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Лучия Волнеро се оглеждаше в огледалото на майчиния си хол. От дълбините на огледалото изплува витрина, но Лучия махна с ръка, за да я изгони.

— Утре тръгвам за Ондалина — каза Порция и пъкна сноп листове от водораслов пергамент в чантата си. — Всички знаци са красноречиви. Боговете са на наша страна. Шпионите ми докладват, че Колфин и съветниците му са ядосани от твърдението на Валерио, че Ондалина стои зад нападението на Серулия; ядосани и разтревожени. Страхуват се да не ги нападнем в отговор. Мислят точно така, както искаме да мислят.

Лучия почти не я чуваше. Международни отношения, шпионаж, военна стратегия, с това се занимаваха родителите ѝ. Тя водеше друга битка — битка за сърцето на Махди. Оръжието, което щеше да ѝ осигури победата, бе красотата. Сега тя разтърси глава и със задоволство видя как около раменете ѝ се разпиля дългата ѝ, копринено мека коса. Веждите ѝ бяха с идеална форма. Блещукащите сиви сенки, които бе подбрала за очите си, подчертаваха индиговите им дълбини. Устните ѝ блестяха в сребристо след поръсването със стрит седеф. Роклята ѝ, също в сиво, подчертаваше стройната ѝ фигура. На главата си носеше диамантена диадема. Още диаманти искряха на ушите и около шията ѝ.

Лучия знаеше, че ще прикове всички погледи в двореца, когато отиде на вечеря. Както винаги. Тогава защо беше нервна? Защо се притесняваше? Защо съзнанието ѝ бе изпълнено с все същите раздиращи съмнения?

— Лучия? Слушаш ли ме? Важно е. Слушай ме — скара ѝ се Порция. — Обвинението, отправено от нас, че Ондалина стои зад нападението над Серулия, е пълна глупост, разбира се, но Колфин не знае това. Накарахме го да заеме отбранителна позиция и да пожелае съюз. Рилка, собствената му комодора, се погрижи за това. Подай ми

онази гривна, ако обичаш. Лучия? Лучия! — нетърпеливо викна Порция. — Чу ли изобщо нещо от това, което казах?

Лучия откъсна поглед от отражението си и подаде на майка си рубинената гривна, която тя сочеше.

Порция я взе и се намръщи.

— Тревожиш се за нещо. Спри. Появяват ти се бръчки по челото. Какво те притеснява?

— Фактът, че не съм видяла трупа на Серафина — отговори Лучия.

— Не е нужно — каза Порция. — Тя беше толкова некадърна, че и в двореца едва оцеляваше. Сигурна съм, че не е издържала дълго извън него.

— Но успя да избяга от Трахо — отбеляза Лучия. — Стигна до пещерите на йелите. Той го каза.

Тя потрепери при мисълта за терагога Рафе Тепрез. Запозна се с него преди няколко месеца. Той пое ръката ѝ и я целуна. Устните му бяха като лед върху кожата ѝ. Студът се разля по цялото ѝ тяло като мъгла, проникна в костите ѝ и вледени вътрешностите ѝ.

Той ѝ се усмихна и тихо, така че само тя да го чуе, каза:

— Красота и безпощадност в равни дози. Далеч ще стигнеш, мила моя. Много далеч.

Тепрез някак беше открил къде са отишли Сера и приятелките ѝ. Нийла, братовчедката предателка на Махди, беше една от тях. Астрид, дъщерята на адмирал Колфин — също. И още три русалки от други морета, които нямаха титли, тъй че не бяха от значение. Защо тези шест русалки са плували до пещерите на йелите заедно, Лучия не знаеше, но каквато и да бе причината, нямаше как да е нещо хубаво. Тепрез съобщи на Валерио къде са шестте приятелки и Валерио изпрати след тях Трахо. Почти успяха да ги хванат.

— Да, Серафина наистина избяга от пещерите на йелите — призна Порция, — но оттогава никой не я е виждал. Моля те да спреш да се тревожиш за нея, Лучия. Тя е мъртва и скоро същото ще важи за Черните перки. Ще ми подадеш ли огърлицата към гривната, моля? В сейфа в спалнята ми е.

Лучия заплува към спалнята с надеждата, че майка ѝ е права за онези русалки. Тя мразеше Серафина. Точно както бе мразила Изабела и майката на Изабела, Артемезия.

Именно заради Артемезия Лучия отрасна без баща, без истинско семейство. Именно заради Артемезия тя и майка ѝ станаха обект на подигравки.

Волнеро имат предатели в рода, каза Артемезия, когато синът ѝ Валерио поиска позволение да се ожени за Порция. Кръвта им е замърсена.

За брачен съюз между член на кралското семейство и една Волнеро не можеше да става и дума, това бе окончателното ѝ решение. Валерио не биваше да създава деца с Волнеро.

Това, което Артемезия не подозираше бе, че детето на Валерио и Порция бе вече на път — Лучия.

Нарушаването на заповедите на кралицата се смяташе за държавна измяна и се наказваше със смърт — нещо, което знаеха и Валерио, и Порция. Отчаяна, с разбито сърце, Порция набързо се омъжи за друг, който много приличаше на Валерио, за да опази тайната си. Когато той се самоуби, като изпи отрова, се шушукаше, че някой му е помогнал, но нищо не се доказа.

След смъртта на съпруга си, Порция се оттегли от Серулия в извънградското си имение на двацет левги от града. Валерио ги посещаваше винаги, когато можеше. Лучия дълго не подозираше кой е той, смяташе го за един от приятелите на майка си.

После, когато навърши тринайсет, Лучия бе привикана в двореца, за да стане придворна дама на принцесата и да придобие дворцовите маниери, подобаващи на една бъдеща дукеса. Валерио седна да си поговори с нея, преди тя да отпътува. Разкри ѝ, че е неин баща и я закле никога на никого да не казва.

— Един ден ще плуваме заедно като истинско семейство — обеща той. — Един ден всички подводни царства и всички хора, които живеят в тях, ще знаят, че ти си моя дъщеря. Дотогава запази тайната. Никой не бива дори да подозира истината. Животът на всички нас зависи от това.

Лучия замина за двореца, както се очакваше. Стана придворна дама на Серафина. Отдаваше дължимото уважение на кралицата, а към баща си проявяваше същата дистанцирана почит като всички останали. Правеше реверанси и се усмихваше, но омразата гореше в нея непрестанно.

Горката Лучия, говореха хората. Толкова е хубавичка. Колко жалко, че си няма баща.

Едва се сдържаше да изкрещи: „Имам баща! Той е Валерио, главнокомандващият армията, най-силният мъж в Миромара!“.

Вместо това прехапваше език, докато прокърви, и се усмихваше. Усмихваше се, когато Серафина излизаше да язди морски кон със своя баща, принц Бастиаан. Усмихваше се, когато виждаше роклите и скъпоценностите, които ѝ подаряваше Бастиаан. Усмихваше се, когато гледаше как двамата със Серафина танцуват на някоя официална вечеря.

Докато растеше, Лучия слушаше шушуканията. Иззад богато изрисувано морско ветрило. Иззад окичена с бижута ръка. Слухове, споделени на чаша саргасов чай.

Ето я вдовстващата дукеса. Жалко, че така и не се омъжи повторно. Първият ѝ мъж беше господин Никой. Но пак добре че изобщо намери за кого да се омъжи. Нечиста кръв, нали се сещаш. И Лучия ще трябва да се омъжи за някой, който стои по-ниско от нея. Тези неща не се забравят.

И наистина не бяха забравени. Думите бяха различни, но смисълът — все един и същ. Че кръвта на Волнеро във вените на майка ѝ, същата кръв, която течеше и в нейните вени, не е достатъчно добра за кралското семейство. Или за което и да е друго благородно семейство.

Сега, благодарение на баща ѝ и войниците му, тези, които се бяха подигравали и отказвали да общуват с нея, бяха мъртви. Сега замърсената ѝ кръв беше достатъчно добра, достатъчно добра да я качи на трона на Миромара. Достатъчно добра даже, за да я направи императрица. Един ден двамата с Махди щяха да имат деца и тези деца нямаше да управляват само Миромара и Матали, а всички води на света.

Баща ѝ вече ѝ бе дал Миромара и Матали. Следваше Ондалина. Трите останали царства — Атлантика, Кин и Пресноводието — щяха също да се предадат. Никой нямаше да попречи на Валерио да ги завладее и никой нямаше да попречи на нея да завладее Махди... стига Серафина да беше мъртва.

Но дали беше?

След обира на съкровищницата, Лучия отново се разтревожи, че Серафина може да е оцеляла. В битката, последвала обира, двама бойци на Черните перки загубиха живота си. Трета Черна перка, жена, беше ранена, но успя да избяга. Ездачите на смъртта, които я изпуснаха, докладваха, че е била с къса черна коса и се биела много добре. Това със сигурност не бе нещо, което може да се каже за Серафина.

И все пак Лучия продължаваше да се тревожи. Искаше да види трупа. Нищо друго нямаше да я успокои.

Лучия извади огърлицата на майка си от сейфа и се върна в хола. Докато я подаваше на Порция, се чу почукване иззад магмената камина.

Звукът стресна Лучия, но Порция не мигна. Тя заплува към полицата, направена от солиден къс лапис лазули, богато резбован с фигури на нимфи и риби, и натисна едно изображение на делфин. След секунда слюденият панел вляво от камината безшумно се помести, разкривайки скрит вход. Лучия се заинтригува. Не знаеше, че има таен проход към покоите на майка ѝ и се почуди дали из двореца има и други такива.

Преди да успее да попита, един мъж, подобен на змиорка, се гмурна в стаята. Носеше черна жилетка от акулска кожа, а пръстите му бяха обсипани със сребърни пръстени. Една едра морена се бе увила около врата му като шал, а страховитата ѝ глава се опираше на вдигнатата му ръка.

— Ваша Светлост — поздрави той и се поклони първо на Лучия, после на Порция.

— Носиш ли новини? — кратко попита Порция.

Мъжът ѝ се усмихна мазно.

— Точно така.

— Казвай тогава — подкани го Порция нетърпеливо. Обърна се към Лучия и ѝ заговори с официален тон. — Ваше Височество, представям ви верния ви поданик Бако Гога. Капитан Трахо не успя да завербува член на съпротивата — обясни тя.

— Без шпионин сред тях нямаме шанс да ги надвием. Затова наех Бако с надеждата, че той ще успее в това, в което Трахо се провали.

Тя дари мъжа с баракудената си усмивка.

— Надявам се, че не ме е разочаровал.

— Бако Гога никога не разочарова — каза мъжът със странния си мелодичен глас.

— Завербувах Черна перка. Високопоставена.

— Как? — попита Порция.

Бако махна с ръка пренебрежително.

— Винаги има начини — заяви той.

— И какво каза той? — подкани го Лучия.

— А как разбрахте, че е той? — вдигна вежда Бако.

Лучия имаше чувството, че се гаври с нея, че си играе. Не ѝ харесваше. Той не ѝ харесваше.

— Тя, тогава — рече Лучия и ѝ се дощя той да каже каквото има да казва и да си тръгне. Бързо.

Бако се засмя.

— Въпросната... личност ми каза, че доскоро централата на Черните перки е била в Адзурите — започна той.

Лицето на Порция потъмня от гняв.

— Не ме интересува къде са били. Кажи ми къде са сега! — настоя тя. — За какво ти плащам?

Гръбната перка на морената настръхна от тона ѝ. Създанието вдигна глава от ръката на Бако.

— Спокойно, мой Тиберий — успокои го Бако. — Сега сме в двореца. Трябва да се държим прилично.

Змиорката пак отпусна глава на ръката му, но продължи да гледа сърдито Порция. Бако пък не бе свалил поглед от Лучия.

— Бако с удоволствие ще отговори — продължи той. — Бако винаги с удоволствие помага на прекрасната кралица.

Лучия си наложи да не отклонява очи от гадното му лице.

— Черните перки са в Северно море, Ваши светлости. В Каргьорд — каза Бако.

Порция се вкамени.

— В коболдски води?

Бако кимна.

— Сключили са съюз с Гулдемар, вождът на меертойфелите. Той им е дал войници, оръжия и убежище в замяна на щедра отплата със съкровища. Десет сандъка в аванс, още двацет по-късно.

Бузите на Порция се зачервиха от ярост. Тя заплува напред-назад из стаята, стиснала юмруци. После се извъртя и разби една масичка с мощната си опашка.

— Съкровище, откраднато от трезора на кралицата! — изсъска тя. — Ще пратя армия. Ще унищожа Черните перки и гоблините!

— Внимавайте, Ваша Светлост — предупреди я Бако с мелодичния си глас. — Водите на Гулдемар се охраняват добре, включително Каргъорд, а няма нищо, което той да обича повече от битките. Помислете сериозно, преди да изпратите войска там.

Порция присви очи.

— Плащам ти за информация, не за съвети — каза тя. — Вън!

Морената се разви от раменете на Бако и заплува около него отбранително.

— Както желаете, Ваша Светлост — каза Бако лукаво. — Но би било срамно да си тръгна, преди да съм споделил и останалата част от информацията, която получих.

— Кажи я. Веднага — заповяда Лучия.

Бако се усмихна.

— Научих кой е водачът на Черните перки — каза той бавно.

Той се наслаждава, помисли си Лучия. Защо? И после осъзна с пълна, отблъскваща сигурност, че знае защо. Знаеше точно какво ще каже той.

— Прин... о, извинете ме, кралица, исках да кажа бившата принцеса. Серафина. Мислехте, че е мъртва, ако не се лъжа? Искрено съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но тя е напълно жива.

ДВАЙСЕТ

Астрид вдигна лице към небето и се усмихна, когато снегът целуна страните ѝ.

Пиеше с очи цветовете на любимия дом — мекото сиво по крилето на арктическите чайки. Бистрата синя сърцевина на плаващите ледени късове. Кристалното бяло на милионите снежинки. За Астрид тези бледи нюанси бяха най-красивите цветове на света.

Излезе на повърхността само преди минути, нетърпелива да чуе крясъка на гагарките, лая на тюлените, тишината на снежинките, падащи по водата, преди да се спусне в Цитаделата.

Далеч пред себе си виждаше айсбергите, тайнствени и безмълвни. Гогите мислеха, че никой и нищо не може да живее на айсберг, точно както искаха ондалинианците. Под повърхността на ледените планини обаче имаше живот, цвят и музика. Огромните плаващи планини, милиони тонове лед, криеха в недрата си градовете на морските хора.

Ондалина беше най-северното морско кралство и повечето хора я смятаха за трудно място за живеене, но Астрид я обичаше. Студът караше сърцето ѝ да бие по-бързо. Прочистваше ума ѝ. Сред глетчерите, плаващите ледени късове и снега можеше да мисли много по-ясно.

А сега имаше отчаяна нужда да помисли. Двете с Бека се разделиха преди седмица, когато стигнаха до течението, което щеше да заведе Бека до нос Хорн.

— Бека, не мога... — започна Астрид. Щеше да продължи с „... да изразя колко съм ти благодарна за свирката от китова кост,“ само че Бека я разбра погрешно и я прекъсна.

— Не ти се позволява да казваш „не“, забрави ли? — скара ѝ се тя. После я прегърна силно. — Ще ми липсваш. И все още се надявам, че ще се присъединиш към нас. Помисли си, Астрид. Моля те. Нужна си ни.

Бека иска да съм с тях, въпреки че не мога да пея, замисли се сега Астрид, все още неспособна да го проумее. Бека вярваше, че Астрид може да направи групата им по-силна. Тук, в Ондалина, русалка, която не може да пее, се смяташе за инвалид и всички я избягваха.

Сера също иска да бъда с тях, помисли Астрид. Само че не знае истината. Ако я знаеше, може би щеше да промени решението си.

През целия път до дома Астрид се питаше: „А ти какво искаш?“ Все още не знаеше отговора.

Част от нея искаше да се присъедини към новите си приятелки. Искаше да им помогне в битката с Абадон. Но друга част се страхуваше. Ако се присъединеше към тях, щеше да се наложи да им каже истината за себе си, а това противоречеше на всичко, на което я бяха обучавали.

В Ондалина на откритостта не се гледаше с добро око. Животът в Арктика беше суров. Жестоките студове постоянно заплашваха морския народ. Храната беше малко. Навсякъде бродеха хищници. Ондалинианците ценяха най-високо издръжливостта, ловните умения и способността да се криеш, да криеш себе си, дома си и най-вече слабостите си.

Ондалинианските заклинания за камуфлаж бяха прочути из всички подводни царства като най-добрите. Децата ги научаваха в люлката. Когато в Ондалина се родеше бебе, близките на семейството не казваха: „Честито!“ Казваха: „Скрийте го!“

Бека помоли Астрид да си помисли дали да се присъедини към тях и тя наистина го обмисляше. Знаеше обаче, че скоро ще трябва да спре да мисли и да вземе решение.

Но имаше и още нещо, за което трябваше да мисли — за баща си. Ейвъор, майка й, все й повтаряше да се вслушва в инстинктите си. Точно сега тези инстинкти казваха на Астрид силно и категорично, че всичко, което бе научила в странстванията си до пещерите на йелите и обратно, е свързано с бедите, струпали се върху баща й. Това, което все още не знаеше, бе къде точно е тази връзка.

Преди да тръгне към река Олта, някой бе скрил морска орхидея под седлото на Колфин, от което конят му се вдигна на опашка и го запрати към някаква стена. Колфин се отърва с няколко счупени ребра. После някой сипа отрова от анемона медуза в храната му и той се

разболя сериозно. Беше почти оздравял, но отровата бе отнела силите му.

И орхидеята, и анемоната вирееха единствено в миромарски води. В пещерите на йелите Сера разгорещено отричаше майка ѝ да има нещо общо с тези опити за убийството на Колфин. Тогава Астрид не ѝ повярва. Сега ѝ вярваше. Сера, както се увери, може да беше всякаква, но не и лъжкия. И все пак някой се бе опитал да убие баща ѝ.

Може би Валерио? Астрид се чудеше. Според Сера, той бе поръчал убийството на Изабела и беше избил голяма част от собствените си поданици, за да качи дъщеря си на трона на Миромара. Щом можеше да убие собствената си сестра в стремежа си към повече власт, какво би му попречило да стори същото на Колфин, когото почти не познаваше?

Но ако Валерио бе поръчителят на опитите за убийство, как го беше направил? Безопасността на Колфин беше гарантирана по всяко време. До него непрекъснато имаше телохранители. Как е могъл убиецът да се промъкне до адмирала?

Астрид не знаеше отговорите на тези въпроси. Знаеше, че най-умно би било да отиде при Колфин и да му разкаже къде е. Преди обаче да му каже каквото и да било, трябваше да го намери. Можеше да е в заседателната зала в адмиралския дворец или в някое от министерствата. Майка ѝ Ейвъор винаги можеше да бъде намерена на едно място — в конюшните. Умел ездач и блестящ ловец, тя прекарваше огромната част от деня с морските си коне. Астрид реши да се насочи първо натам. Ейвъор щеше да знае къде е Колфин.

Русалката усети огромно облекчение при мисълта, че баща ѝ отново е здрав и начело на страната. Водите ставаха все по-опасни и балансът на силите между различните кралства ставаше все по-нестабилен с всяка изминала минута. Ондалина се нуждаеше от силна ръка повече отвсякога.

С един последен поглед към небето и снега, Астрид се гмурна надолу и заплува към дома си.

Слава на боговете, помисли си тя, устремена към Цитаделата, че Ондалина има Колфин.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Цитаделата бе построена преди хиляди години, по начин, който все още се използваше и днес.

Строителите бяха подбрали огромен айсберг, бяха изчислили центъра на подводната му част и бяха прокопали тунел в нея. После бяха разширили изкопаното и го бяха превърнали в обширния централен площад, на който се намираше дворецът на адмирала, и където той правеше публични обръщения към населението, и провеждаше паради на армията.

След това строителите бяха издълбали концентрични окръжности в айсберга от центъра навън. Между окръжностите бяха прокопани отделни тунели, които позволяваха на жителите на града да се движат свободно из подводната част на ледената планина. В леда между тези „улици“ се ваеха жилища — имения и дворци, толкова изкусно оформени, колкото която и да е сграда във великите терагогски градове Санкт Петербург, Прага или Париж.

Макар по-голямата част от Цитаделата да беше в рамките на айсберга, фермите, конюшните и пазарният квартал бяха наредени по периферията, което позволяваше на ловците да идват и да си отиват на морски коне, на животните от фермите — да пасат в открити води и на търговците — свободно да се движат с каруците си от и към пазара.

Сега Астрид плуваше към адмиралската конюшня. Тъй като тя беше издълбана в най-долната част на айсберга, покривът бе закрепен за леда, а подът, украсен с декоративна резба, висеше във водата.

Астрид влезе в главната сграда. Подмина отделенията за конете и помещението, в което държаха сбруите и всички принадлежности за оседлаване на морските коне. Конюшната осветяваха магмени лампи в стъклени кълба, спускащи се от тавана. Нямаше как да се прокарат магмени тръбопроводи в айсберга, затова ондалинианците внасяха само лампи.

— Астрид Колфинсдотир? Ти ли си това? Къде се губиш толкова време? — заговори някакъв глас.

Гласът принадлежеше на Сани, главната конярка. Беше изплувала от стаята за сбруи със сребърен мундщук в ръце. Лъскаше го.

Астрид спря и се обърна.

— Здравсти, Сани. Бях на лов — излъга тя. Беше решила да дава този отговор, когато се наложеше да обяснява отсъствието си. — Къде е Ейвъор?

Ондалинианските деца наричаха родителите с имената им. Всички в Ондалина, независимо от възрастта си, се потрисаха от думи като мама и татко и смятаха хората, които ги използват, за глупави.

— На арената. С принц Лудовико — отвърна Сани.

— Колфин случайно да е с тях? — попита Астрид.

Сани спря да лъска мундщука.

— Колфин? — повтори тя. — Астрид, ти... ти не знаеш ли? — довърши тя след кратко колебание, а очите ѝ се разшириха.

— Какво да знам?

— Адмиралът... той... той не е тук — каза Сани с явно неудобство.

— Да знаеш къде е?

Сани не отговори. Пак започна да лъска среброто, този път яростно.

— Сани? — повтори Астрид, озадачена от мълчанието на жената. — Нещо не е наред ли?

— Иди да видиш майка си — рече Сани. После се извърна, но Астрид успя да види блесналите сълзи в очите ѝ. Ондалинианците никога не плачеха пред хора.

В душата на Астрид покълна страх.

— Какво има? Какво е станало? — запитва тя.

Сани поклати глава и заплува обратно към стаята със сбруите.

Страхът разцъфна в гърдите на Астрид. Тя се стрелна през конюшната към вътрешния кръг, решена да открие какво се е случило с баща ѝ. Ейвъор стоеше в центъра на арената за тренировки на конете с ръце на хълбоците и намръщено чело. Висока, руса и мускулеста, тя носеше дълго палто от моржова кожа и огърлица от зъбите на бяла мечка, която бе сглупила да я нападне. Край нея коняр разхождаше морски кон в кръг. Астрид позна животното — беше Бликст, любимият жребец на Ейвъор.

Ейвъор разговаряше с внушително изглеждащ мъж. Той имаше черна коса с един бял кичур и сини очи. Това бе принц Лудовико ди Меровингия, по-младият брат на Валерио и покойната кралица Изабела. Астрид го познаваше добре.

Ондалина и Миромара бяха воювали в миналото — войната при Рейкянес Ридж. Едно от условията на мирния договор бе пермутавият, според който двете кралски семейства трябваше да разменят две от децата си, когато въпросните деца навършеха пълнолетие. Смяташе се, че така намалява вероятността двете кралства отново да влязат във война.

Лудовико дойде в Ондалина, а Сигурлин, сестрата на Колфин, замина за Миромара и сега живееше в извънградско имение със семейството си. Астрид трябваше да се размени с брата на Сера, Дезидерио, но Колфин отказа да я пусне. Той знаеше, че недъгът ѝ ще бъде разкрит, ако се премести в Миромара, и не искаше това да се случи.

Лудо, както бе известен, отглеждаше морски коне. Двамата с Ейвъор бяха близки приятели.

В момента обаче, изглежда, водеха разгорещен спор.

— Рилка е действащ адмирал. Говори с нея, Лудо — казваше Ейвъор.

Астрид, която тъкмо избърза да се приближи до тях, дотолкова се изуми от тези думи, че замръзна на място. Рилка бе комодората на Колфин, вторият по власт човек в страната. Астрид не можеше да я понася, и нея, и сина ѝ Тауно. И двамата знаеха тайната ѝ и се държаха с нея пренебрежително. Защо Рилка е станала действащ адмирал? — почуди се Астрид.

— Опитвах се да говоря с Рилка — ядно отвърна Лудо. — Не мога да се вредя да я видя. И дори да успея да се срещна с нея, няма да има полза. Тя е отговорна за цялата тази лудост. Защо е в затвора, Ейвъор? Защо не мога да го видя?

Астрид си спомни, че Сани отказа да ѝ спомене каквото и да било за Колфин. Сега свърза този отказ с думите на майка си за назначението на Рилка за действащ адмирал и стигна до ужасяващ извод.

— Ейвъор, Лудо... какво става? Нима Колфин е в затвора? — изтърси тя.

Бликст се стресна от гласа ѝ.

Ейвъор също се стресна. Обърна се.

— Астрид, върнала си се. Радвам се — каза тя безстрастно. — Добре ли мина ловът?

— Ейвъор... ловът няма значение — каза Астрид. Беше много разстроена, но се стараше да не го показва. — Защо Рилка е действащ адмирал? Защо Колфин е в затвора?

— Не говори нелепици. Колфин не е в затвора — сръза я Ейвъор и потърка лявото си слепоочие. После се обърна към коняря. — Не спирай да разхождаш Бликст — нареди тя.

Астрид издиша с облекчение, но чувството, че нещо никак не е наред, остана. Ейвъор изглеждаше изтощена. Лудо имаше вид на човек, който всеки момент ще избухне.

— Е, явно някой е в затвора — рече тя. — Ще ми се един от вас да ми каже кой е той.

— Племенникът ми Дезидерио — отговори Лудо. — Хвърлиха го в килия в подземиято и не ми позволяват да го видя.

— Дезидерио? — повтори Астрид. — Но аз си мислех...

„... че е мъртъв. Така мисли Сера“, щеше да каже тя. Сера каза, че е бил пратен да охранява западната граница на Миромара, и така и не се върнал оттам.

Само че се спря. Беше казала на Ейвъор, че отива на лов. Ако Ейвъор разбере къде е била всъщност, щеше да иска обяснение, а Астрид не желаше да обяснява. Не и преди да научи повече.

— Имам предвид, какво прави Дезидерио тук?

— Обвинен е в организиране на заговор за убийството на Колфин — обясни Ейвъор.

Астрид не вярваше на ушите си. Толкова се чудеше кой е опитал да убие баща ѝ. И сега Ейвъор ѝ казваше, че е бил Дезидерио?

— Но той не го е направил — настоя Лудо. — Познавам го. И познавам... познавах сестра си. Никой от тях не би направил такова нещо.

— Тогава защо е в затвора? — попита Астрид.

— Защото Рилка каза, че го е направил — каза Ейвъор. — Тя и войниците ѝ са го открили на една левга южно от Цитаделата, препускащ в галоп с хиляда войници след себе си. Казва, че е устроил таен лагер в Ондалина и оттам е пращал убийци в Цитаделата. По

заповед на Изабела. Тъй като те не са успели да убият Колфин, той сам се е заел със задачата.

— А какво казва Дезидерио? — разгорещено попита Лудо. — Нищо! Защото не му позволяват да говори! И на никого не позволяват да говори с него!

— Рилка казва, че това е в негова полза, Лудо. Казва, че срещу него са отправяни смъртни заплахи и единственият начин, по който може да гарантира сигурността му, е да го държи изолиран от всичко — обясни Ейвъор. Астрид виждаше, че се бори да не даде израз на чувствата си.

— Не ме интересува какво казва Рилка! — кресна Лудо. — Момчето го заплашва екзекуция. Трябва му адвокат. Има право да се защити!

В този миг Бликст се препъна. Вдигна едно копито и си подвиг крака навътре. Дългата му змийска опашка биеше по водата.

Лудо изруга.

— Спри! — викна той на коняра. — Дръж го неподвижен.

Той заплува към коня, за да огледа копитото, и каза:

— Преумора. Веднага сложи лед на крака.

— Кажи на Сани да му нареже сламата — заръча Ейвъор и се загледа след коняря, който извеждаше Бликст.

Астрид чуваше тревогата в гласа на майка си, но чу и нещо друго, нещо по-дълбоко. Какво бе то? Преумората беше сериозно нещо за конете, но на Ейвъор не й се случваше за пръв път. Обикновено нито болестите на конете, нито споровете можеха да я разстроят.

Докато Астрид се чудеше на странното поведение на майка си, Лудо отново заговори.

— Момчето ми е племенник, Ейвъор. Моя плът и кръв.

— Ще направя каквото мога — промълви Ейвъор с пресеклив глас.

— Каквото можеш? Това не е достатъчно! Рилка ще го екзекутира без съд, а теб изобщо не те е грижа!

Ейвъор се извъртя към него с горящи очи, изгубила самообладание.

— Грижа ме е, по дяволите! — извика тя. — Но по случайност в момента имам други грижи! Съпругът ми умира, Лудо!

— Какво... — Астрид се опита да заговори, но не успя. Сви ръце в юмруци и опита отново. — Ейвъор, какво каза?

Гласът ѝ едва се чуваше.

Лудо прехвърли поглед от майката към дъщерята, изумен.

— Ти не си ѝ казала? Тя не знае? — промълви той.

Ейвъор сведе поглед към земята.

— Ех, вие ондалинианци. Никога няма да ви разбера.

Лудо се бе научил да живее в новата си родина, но в сърцето си оставаше миромарец и показваше чувствата си вместо да ги крие.

— Ще ви оставя — каза той. — Астрид, съжалявам.

Астрид дори не го чу. Очите ѝ, разширени от ужас, бяха приковани върху майка ѝ.

— Колфин е много болен, Астрид — каза Ейвъор, когато Лудо излезе.

— Н-н-не разбирам... — продума Астрид, объркана. — Когато тръгнах, той вече оздравяваше.

— Просто искаше да покаже сила — обясни Ейвъор. — Искаше всички да мислят, че се оправя. Особено враговете му. Лекарите запазиха болестта му в тайна, за да спечелят малко време.

Астрид имаше чувството, че всеки момент ще се срине. В гърдите ѝ бушуваше огромен водовъртеж от чувства, който растеше с всяка секунда. Завладя я скръб. Примеси се с гняв. Точно тази тайна не трябваше да се пази, не и от нея.

— Колко му остава? — попита тя.

— Отровата е увредила сърцето му. Не... — лицето на Ейвъор се сгърчи, но тя се овладя. — Не много.

— Трябва да го видя — заяви Астрид. — Веднага.

— Идеята не е добра. Той е в болницата. Много е слаб.

— Той е мой баща, Ейвъор! — кресна Астрид. — Не може ли поне да му кажа „здравей“?

Ейвъор поклати глава тъжно.

— О, Астрид — каза тя, а гласът ѝ се прекърши, задавен от сълзи. — Няма да е „здравей“. Можеш да му кажеш само „сбогом“.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

— Давам каури да разбере какво мислиш — каза София.

Сера, която се взираше в бледата луна над миромарските води, се обърна към нея с тъжна усмивка.

— Мислех си за една принцеса — каза тя.

— Твоя приятелка ли е?

Сера се засмя.

— Съвсем не. Призрак от потънал кораб. Инфанта на Испания. Казваше се Мария Тереза. У нея беше талисманът на Мероу. Тя ми го даде. И почти ме уби.

— Защо?

— Защото искаше да се прибере у дома — каза Сера. — Беше прекарала на кораба четиристотин години. Човек би си помислил, че след толкова време е забравила родното си място, но не беше така.

— Сигурно ѝ е липсвал дворецът и животът в него — предположи София.

Сера поклати глава.

— Копнееше за топлите ветрове на страната си. За портокалите. За синьото небе. Тогавя не я разбирах, но сега я разбирам. На мен също не ми липсва дворецът. Или роклите и бижутата. Но ще ми липсва лунната светлина над Миромара, гледката на синьоперия тон, порещ вълните, и ароматът на водни ябълки по течението. Толкова ще ми липсват.

— Ще се върнеш, Сера. Сигурна съм — окуражи я София с решителен глас. — Нали за това се борим. За да върнем законната кралица на трона. Да си върнем града, кралството.

Сера кимна, развълнувана от верността на приятелката си.

— Те как се справят? — попита тя и кимна към една изоставена ферма на няколко метра от тях.

— Прибират последния багаж. Язид тръгна с първата група скатове. Нийла и Силвио водят втората. Аз тръгвам с третата.

— Някакви следи от ездаци на смъртта?

— Никакви.

— Добре — рече Сера с облекчение.

Сера, София и останалите Черни перки се намираха в Каньона на Сарго. С помощта на същите манти, които изнесоха плячката от двореца, сега местеха съкровището от скривалището му в новото седалище на Черните перки в Каргьорд.

Пътят беше дълъг. Гигантските скатове щяха да спрат за почивка по някое време, но Сера знаеше, че въпреки това ще е трудно. Знаеше и че е правилно да изведе всички от Миромара, и да ги откара на безопасно място, но това не значеше, че ще ѝ е лесно да си вземе сбогом с всичко, което обича.

В мрака прозвуча изсвирване.

— Това е моят сигнал — каза София. — Трябва да тръгвам.

Двете се прегърнаха и после Сера остана сама. Беше казала на останалите, че ще ги настигне. Остана да каже сбогом на още някого.

Дали ще дойде? — помисли си тя.

Фермата в Каньона на Сарго бе изоставена преди десетилетия. Клоните на ябълковите дървета се бяха превили и преплели при липсата на редовни грижи. Това ги превръщаше в идеално укритие.

Сега Сера изплува под клоните на дърветата и стигна до обраслата с водорасли беседка в средата на градината. Отчаяно се надяваше, че той ще бъде там, и знаеше, че вероятността е много малка. Един коняр им помогна да организират срещата си, като предаваше раковини с послания между тях. Разбраха се, ако нещо се стори подозрително на един от тях, да отменят срещата. Макар че Сара непрекъснато копнееше да го види, безопасността му беше основната ѝ грижа.

Тя изпя няколко ноти от церемонията по вричането им. Това беше договореният им сигнал. Само че не получи отговор.

Може да закъснява, помисли си Сера и се опита да съхрани надеждата си. Може да е било невъзможно да се измъкне от двореца.

Тя почака няколко минути, после пак запя. Отново нямаше отговор. Беше смазана. Толкова отдавна не се бяха виждали, толкова отдавна не бе чувала гласа му и усещала милувката му. Жадуваше да прекарат поне малко време заедно, дори няколко минути. Но нямаше да стане. Той нямаше да дойде. Тя заплува обратно през градината.

И тогава го чу — глас в мрака, запял тихо.

— Махди! — извика тя и се обърна.

Стрелна се към беседката. Дъхът ѝ спря. Той беше там, чакаше я. Тя се вгледа в лицето, което обичаше толкова много. Стори ѝ се остаряло. Изтощено и измъчено от грижи. Но в тъмните му очи грееше любов.

— Сера? Ти ли си? — попита той и на устните му изплува усмивка.

Сера кимна през сълзи, после се хвърли в обятията му. Двамата се прегърнаха и закръжиха във водата.

— Нека те погледам — каза Махди, когато се спряха. — Толкова си красива, Сера. Богове, колко ми липсваше.

Той взе лицето ѝ в ръце и я целуна с такава страст, с такъв копнеж, че перките ѝ настръхнаха. После я притисна към себе си и допря челото си в нейното.

— Не мога да остана дълго — прошепна той. — В двореца има празненство и успех да се измъкна, но трябва да се върна, преди някой да е забелязал липсата ми.

— Как успя да се измъкнеш? — попита тя.

— С помощта на перла невидимка и прозорец. Имам друга перла, с която ще вляза обратно. Слушай, Сера, преди да тръгна, трябва да ти кажа няколко неща — каза той. — Нещо се готви. Нещо голямо.

— Какво? — попита Сера и се откъсна от прегръдката му.

— Де да знаех — въздъхна Махди. — Но Валерио и Трахо прекарват повечето време в тайни съвещания с мъж на име Бако Гога. Замислят нещо, сигурен съм.

Сера настръхна.

— Бако е лоша новина. Тъкмо той ни продаде с Нийла на Трахо.

— Мисля, че е шпионин. Само че не знам кого шпионира.

— Не и нас. Щяхме да го видим.

Махди не изглеждаше убеден.

— Дръж си очите отворени на четири. Кажи и на другите.

— Непременно — каза Сера.

— Има и още. Порция Волнеро скоро заминава за Ондалина. Това е следващата цел на Валерио. Сега за Лучия. Плащам на една от придворните ѝ дами да я държи под око. Тя ми каза, че Лучия редовно излиза от двореца посред нощ, но не знае къде плува.

— Това не може да е хубаво — мрачно каза Сера.

— Ще ти предам каквото успея да науча — обеща Махди.

— Как? — попита Сера. — Конярят ти вече няма да може да ни помага. Ще сме прекалено далече.

— Има една фермерка. Казва се Алегра. Тя доставя пресни зеленчуци за дворецовата кухня. Има цяла мрежа от роднини оттук до Северно море. Всички те са съгласни да предават раковини от мен до теб и обратно.

Сера взе ръката му и я стисна.

— Това е добра новина — зарадва се тя. Стана ѝ приятно, че ще може да поддържа връзка с него. Страшно мразеше това, че никога нямат време да си поговорят за всички онези дребни неща, за които бърборят влюбените, но единственото, което имаше значение сега, беше да обменят информация, важна за съпротивата. Това как лунните лъчи се отразяваха от искрящите му очи или как тъмните води подчертаваха синьото на опашката му нямаше място в разговорите им сега. Може би щяха да говорят и за такива неща някой ден, когато днешните битки останеха зад тях.

Махди взе ръката ѝ в своята, а Сера се сети за още нещо.

— Чувал ли си нещо за сина на дук Армандо? — попита тя. — Дворецът е празен. Никой май не знае къде е той.

— Не, и аз не знам. Хищниците са се разпръснали. Валерио ги е обявил за предатели и иска главите им.

— Погрижи се чичо ми да не обяви теб за предател, Махди. Толкова се притеснявам за теб. Бъди внимателен. Обещай ми, че ще бъдеш внимателен.

— Не се притеснявай за мен. Добре съм. Ти си в много по-голяма опасност.

Сера поклати глава.

— Заобиколена съм от приятели и съратници — каза тя. — А около теб има само хладнокръвни убийци. Ако някога открият за кого работиш всъщност...

— Няма да открият — каза Махди. — Спечелил съм доверието им.

— Наистина имаш неустоим чар — подкачи го Сера с усмивка.

Той я привлече към себе си и я целуна за последен път.

— Трябва да тръгвам — прошепна ѝ.

Сера кимна и го пусна.

— Сбогом, Махди — каза тя. Сълзите замъглиха очите ѝ. Тя бързо ги избърса. Кралиците не плачат. Не и за себе си.

— Сбогом, Сера. Моля те, пази се — каза той. — Сърцето и душата ми ти принадлежат. Ти си и сърцето, и душата ми. Никога не го забравяй.

Сера се загледа след него, докато се отдалечаваше между дърветата и накрая изчезна.

— Ще го видя ли отново? — прошепна тя на древните дървета. — Ще се върна ли някога в Миромара?

Тя си пое дълбоко дъх, пое родните води дълбоко в дробовете си, за да запази аромата на водните ябълки, меката светлина на луната и топлината от ласката на Махди в сърцето си, където щяха да останат завинаги. Каквото и да се случеше.

После се обърна и пое по дългия път към Северно море.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Масивни железни порти, високи по шест метра и покрити с лед, пазеха коридорите, които водеха към вътрешността на Цитаделата.

Астрид плуваше бързо и скоро се озова пред портите. В светлината на магмената лампа, която гореше над тях, тя видя две същества почти толкова високи, колкото бяха и портите. Приличаха на оживели ледени скулптури. Телата и крайниците им бяха плътни като ледници. Дългите им коси и брадите на широките лица приличаха на замръзнали водопади. Очите излъчваха бледа синя светлина.

Създанията бяха фристове, членове на племе гигантски ледени тролове. Това племе пазеше Цитаделата откакто бе построена.

Когато Астрид ги доближи, те се приведоха към нея заплашително. Единият вдигна дълга каменна тояга. После позна Астрид и я поздрави. Езикът на троловете се състоеше от скърцания и стонове, звуците, които издават плаващите ледове. Астрид отвърна на поздрава и фристовете ѝ махнаха да влиза.

Тя заплува навътре, без да забавя темпо, пореше водата из подобните на лабиринт коридори, покрай скромните жилища на победните жители на Цитаделата и великолепните имения на богатшите, покрай дворците на високопоставените военни и най-сетне стигна внушителния палат на адмирала.

Войниците, които стояха на пост пред него, ѝ кимнаха със сериозни лица, когато влезе вътре и заплува към западното крило. Там на горните етажи имаше кабинети, в подземие то се намираше затвора, а между тях беше частната болница. Когато Астрид стигна обширното фойе на болницата, тя зърна лекаря на Колфин. Двамата заедно се отправиха към стаята му.

— Баща ти не е мъжът, който беше — предупреди я лекарят, докато я водеше по болничните коридори. — Отровата е увредила всичките му системи.

— Защо не я спрехте? — гневно попита Астрид.

— Опитавме се. Дадохме му всеки известен ни антидот, но нищо не подейства. Може би отровата е нова. А може и той да е особено податлив на ефекта ѝ.

Лекарят спря пред врата, охранявана от стражи. Сложи ръка на дръжката и каза:

— Подготви се, Астрид.

Астрид мислеше, че е готова, но нищо не би могло да я подготви за гледката, която я посрещна. Тялото на Колфин се беше смалило, а от лицето му не бе останало нищо освен кожа, опъната по черепа. Косата му беше оредяла и изгубила блясъка си.

Къде беше нейният силен баща с мощната черно-бяла опашка, с пронизващите леденосини очи и дългите гъсти коси с цвета на зимното слънце? Къде беше свирепият адмирал на Ондалина с черните си татуировки — белег на високия му ранг, виещи се около силните му мускулисти ръце?

Той умира, бе ѝ казала Ейвъор. Но не можеше да умира. Той беше адмиралът. Беше пазил мира в Ондалина двайсет години. Беше опазил и нея. Достатъчно трудно беше да си русалка, която не може да пее, дори с баща, който има властта да те пази. Какъв щеше да е животът ѝ без него?

Колфин седеше подпрян на леглото със затворени очи. Погледът на Астрид попадна на трите дълбоки резки на голите му гърди. Белези, оставени от бяла мечка майка.

Астрид си спомняше съвсем ясно как се беше сдобил с тези белези. Веднъж, като дете, тя се приближи твърде много до две мечета на плаващ леден блок. До ден-днешен чуваше рева на майката и виждаше оголените ѝ зъби, когато животното се хвърли към нея. Тъй като не можеше да пее заклинания, нямаше как да се спаси. Даже не можеше да се маскира със заклинание за камуфлаж.

После от водата изригна черно-бяло петно и Колфин се показа с копие в ръка. Когато застана между мечката и дъщеря си, мечката го одра по гърдите. Колфин не я уби, макар че можеше да го стори. Тя беше майка, защитаваща децата си, както правеше и той. Успя да я пропъди и взе разплаканата Астрид в прегръдките си.

И днес я пазеше. От шушуканията и тайните погледи. От смеха. От жестоките шеги. По този начин изразяваше любовта си. Астрид

също го обичаше, макар понякога да се боеше от него и често да го разочароваше.

Лекарят излезе, за да ги остави насаме, и затвори вратата след себе си. Астрид се облегна на нея с ръце зад гърба, без да смее да помръдне или да заговори. Не можеше да приеме, че призракът, който вижда, е реален.

Колфин отвори очи.

— Астрид? — каза с немощен глас. — Ела по-близо.

Той потупа края на леглото. Тя свали раницата си и меча и заплува към него.

— Радвам се, че се прибра — продължи той. — Трябва да поговорим. Нямам много време.

Скръб, внезапна и смъртоносна като копие, прониза сърцето на Астрид.

— Колфин, не. Ще оздравееш — гласът ѝ потрепери.

В очите на баща ѝ се появи недоволство — като перката на косатка, пореща водата.

— Очаквам нещо повече от теб, Астрид — укори я той. — Проявите на мекушавост са за южните ни братовчеди. Тук, в северните води, няма място за подобни глупости.

Астрид кимна. Преглътна сълзите си.

— Когато умра, Рагнар ще стане адмирал, както знаеш. Рилка, която назначих за действащ адмирал, ще ръководи прехода.

Рагнар бе братът на Астрид. Беше на двацет, с три години по-голям от нея. Рилка, комодората на Ондалина, официално беше главнокомандващ армията.

Неофициално, тя беше главният, най-опитният шпионин в страната. Нищо в Ондалина не се случваше, без Рилка да разбере.

— За какво му е на Рагнар Рилка? Той е силен — попита Астрид. — Ще стане добър адмирал.

— Той наистина е силен, но е неопитен. Рилка ще го насочва — обясни Колфин. — Тревожа се и за новата длъжност на Рагнар, и за безопасността на кралството. В момента сме на прага на война с Миромара.

Вътрешностите ѝ се сгърчиха.

— Война ли? Защо?

— Миромарците се опитват да ме убият от известно време. Скоро ще успеят — каза той кисело. — На всичкото отгоре Валерио обвинява Ондалина за нападението над Серулия и убийствата на Изабела, Бастиаан и Серафина. Не е прав, естествено, но не можем да го убедим в противното. Вече е превзел Матали и ако тръгне срещу нас, ще може да разчита на военната мощ на империята. Невъзможно е да победим такава огромна войска.

Време е да му кажа къде съм била и какво съм научила, помисли си Астрид и призова всичките си сили на помощ. Пое си дълбоко дъх и заговори:

— Колфин, никога няма да убедиш Валерио. Защото той не просто не е прав, а лъже. Серафина не е мъртва. Изабела и Бастиаан бяха убити и той стои зад убийствата им.

Колфин пребледня още повече от тези новини.

— Откъде знаеш?

— Серафина ми каза.

Колфин присви очи.

— Била си със Серафина? Мислех, че си на лов.

Астрид кимна виновно.

— Ами така си беше. Донякъде. Но, въ, търсех отговори вместо плячка.

Тя му разказа всичко, което се бе случило — от момента, в който Вража я бе призовала, до битката с Абадон в пещерите на йелите и пътуването ѝ през Атлантика с Бека.

Когато приключи с разказа си, Колфин, който се беше привел напред, за да чуе всяка дума, се отпусна обратно на възглавницата, зашеметен.

— Астрид, трудно ми е да повярвам във всичко това — бе коментарът му.

— Не мога да те обвинявам — отвърна тя. После допря пръсти до гърдите си, над сърцето, и извади кървава песен. Кръвта показва Астрид и другите пет русалки, докато се биеха с Абадон. После извади втора, която показва Сера по време на конвоката, докато разказва на Астрид и Бека за предателството на Валерио.

Когато кръвта се разнесе из водата, лицето на Колфин стана сурово.

— Валерио е убил собствената си сестра — каза той. — Опасността, пред която сме изправени, е по-голяма, отколкото мислех. Мъж, способен на такова нещо, е способен на всичко.

— Колфин, йелите ме призоваха, за да се бия с Абадон — повтори Астрид. — Сера и останалите ме помолиха да се присъединя към тях.

Тя се поколеба и се постара да си вдъхне кураж.

— Искам да отида.

Колфин поклати глава.

— В никакъв случай. Прекалено е опасно. Забранявам.

— Но те се нуждаят от помощта ми! Не могат да победят Абадон без мен!

— Чудовище в клетка на другия край на света ме притеснява по-малко от чудовището в Миромара — каза Колфин. — А и как ще бъдеш от полза на онези русалки? Ти не можеш да пееш.

Прямите му думи я нараниха, но Астрид настоя.

— Трябва да ти кажа още нещо... Отново мога да правя магии.

Очите на Колфин се разшириха.

— Наистина ли? Как? Как стана това?

Астрид не отговори. Вместо това извади от раницата си свирката от китова кост. Пое си дълбоко дъх и изсвири канта пракс заклинание, което оцвети стаята в лилави нюанси.

— Виждаш ли? — каза тя, развълнувана, очаквайки и баща ѝ да изрази радостта си.

Само че той не се радваше. Съвсем не. Устните му презрително се свиха.

— Свирка? — попита той. — Свирките са за деца. Една адмиралска дъщеря не може да бъде видяна да прави заклинания със свирка.

Астрид се сви от презрителния му тон. Опита се да възрази, но той не ѝ позволи.

— Разбираш ли колко много е заложено на карта? Самото оцеляване на кралството ни. В момента към Ондалина пътува миромарска делегация, водена от Порция Волнеро. Миромара ни нарича агресори и настоява да се предадем. Порция ще ни изложи условията на капитулацията. Ако откажем, тя ще ни обяви война.

Единственото, което имаме като разменна монета, са Дезидерио и неговите войници. Те бяха заловени...

— Ейвъор ми каза — прекъсна го Астрид, за да му спести обясненията.

— Рилка искаше да го екзекутира, но аз я спрях — продължи той. — За нас е ценен само жив.

Той отново се опита да се приведе напред. Астрид виждаше, че го измъчва силна болка. Как е станало? — запита се тя за стотен път. — Как е успял убиецът да се доближи толкова, че да сложи отрова в храната му?

— Стой спокойно, Колфин — разтревожи се тя. — Пести си силите.

— Не мога да стоя спокойно! — извика Колфин.

Астрид усети отчаяния гняв на умирация мъж и се ужаси.

— Трябва да сложа нещата в ред — настоя той. — Трябва да опазя теб и Рагнар. Съмнявам се, че ще доживея пристигането на Порция. Рагнар ще трябва да приеме условията. Трябва да му подсигурия успеха. И ти ще трябва да изиграеш своята роля. Властта на брат ти ще бъде поставяна под въпрос от недоброжелатели извън Ондалина. Не бива да се допускат подобни въпроси от недоброжелатели в страната.

Астрид разбираше какво иска да каже баща ѝ.

— Имаш предвид, че тайната ми не бива да излиза на бял свят — каза тя с горчивина.

— Ако враговете ни научат, че не можеш да пееш, може да си помислят, че недъгът ти е наследствен и че Рагнар също не се справя с магията. Наредил съм на Рилка да наказва всеки, който повдигне въпроса. Ще ми се да не беше разкривала тайната на онази русалка Бека. Тя може да каже и на други хора.

— Наистина ли толкова се срамуваш от мен? — попита Астрид със сведена глава, почти шепнейки.

Лицето на Колфин се сви от болка. Тя изпълни и очите му.

— Да, толкова се страхувам за теб, Астрид — обясни той. — Недъгът ти е знак за слабост, а слабостта не може да се толерира, не и при член на кралското семейство. Знаеш колко опасности ни дебнат отвсякъде. Сега животът ни е още по-заstrasен от Миромара. Най-важното е оцеляването. А в Ондалина оцеляват само най-силните.

В стаята се спусна напрегнато мълчание. Астрид, стиснала зъби, стана от леглото и се плъзна към прозореца. Беше наранена и ядосана, но в гърдите ѝ се надигаше и ново чувство — неподчинение.

Той вижда само онова, което не съм, помисли си тя. Не съм слаба, силна съм. По-силна, отколкото той си мисли. И бъдещето на кралството може би зависи от мен по начини, за които той не подозира.

Колфин пръв наруши мълчанието. С умиротворителен глас каза:

— Безопасността ти ще бъде осигурена, след като си отида. Погрижил съм се за това. Комодора Рилка, която винаги ми е била вярна, предложи сина си Тауно за женитба.

Астрид, потънала в мисли, не разбра какво ѝ казва баща ѝ. Тя се обърна и попита:

— Защо? За да склучи съюз с друго кралство? Коя е намерила Рилка да вземе този тинядец? Някоя нещастна глупачка от Атлантика?

Очите на Колфин потъмняха. Впиха се в очите на дъщеря му.

— Не, Астрид. Теб.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Астрид онемя. Опита се да проговори, но не можа. Сякаш някой бе изкарал цялата вода от дробовете ѝ.

Колфин прие мълчанието ѝ за съгласие.

— Утре ще направим официалното вричане, след което ще подпишете брачния договор. Искам всичко това да се уреди, преди да умра.

Гласът на Астрид се върна.

— Не! — извика тя. — Няма да го направя!

— Астрид...

— Само на седемнайсет съм! Не искам да се омъжвам за никого! Особено пък за Тауно!

— Защо не? Той е добър водач. Силен е. Ще те защитава.

— Той е баракуда! Бие конете си. Виждала съм го! И... и...

Колфин вдигна вежда.

— И какво?

— Той е глупав! В училище никога не внимаваше. Седеше най-отзад с тъпите си приятелчета и замерваше останалите с ледени топки — каза Астрид.

— Това е било преди години — пренебрежително каза Колфин. — Сигурен съм, че оттогава е станал по-зрял.

— Няма да го направя — повтори Астрид. — По-добре да стана udst0dt, отколкото да се омъжа за Тауно.

Udst0dt бяха париите, отхвърлените от обществото в Ондалина престъпници и самотници. Живееха в южната част на кралството, в отчупени от айсберг ледени късове.

— Дългът ти е да се омъжиш. Знаеш това — напомни ѝ Колфин. — Ако нещо се случи с брат ти или със синовете, които ще има някой ден, твоите бъдещи синове ще управляват Ондалина.

Той поклати глава.

— Прекарала си твърде дълго време в южните води. Това обяснява нелепото ти поведение. Varme gor oss dumma — довърши на

ондалиниански диалект.

Астрид познаваше израза. Топлината ни прави глупави.

— Няма да се омъжа за Тауно — каза тя за трети път. — Не можеш...

Колфин я прекъсна.

— В името на боговете, дете! Нима наистина ще ме накараш да го кажа? — изрева той.

— Какво да кажеш? — кресна в отговор Астрид.

— Нямах избор! Тауно е единственият, който те иска за жена!

Астрид се дръпна, сякаш я бе зашлевил. Замръзна във водата, скована от унижението.

— Кой иска русалка, която не може да прави магии? — продължи Колфин. — Кой в тези води би рискувал да има деца, които не могат да пеят? Как ще се защитават тези деца? Как ще допринасят за благоденствието на обществото?

— Грешещ, Колфин — каза Астрид непокорно. Мислеше за Бека и Сера. — Приятелите ми ме искат.

— Приятели? — презрително повтори Колфин. — Владетелите нямат приятели. Владетелите имат царства.

С тон, който изключваше каквито и да е по-нататъшни дискусии, той добави:

— Ще накарам съветниците си да донесат необходимите документи утре, точно в 12 на обяд. Тауно ще бъде тук. Рилка също. Погрижи се и ти да дойдеш.

По обяд, помисли си Астрид. Сега беше седем вечерта. След седемнайсет часа щеше да е отново в тази стая, за да подпише брачния договор. С Тауно — мъж, когото презираше. От мисълта ѝ се повдигна.

— Всичко, което правим, го правим за Ондалина — каза Колфин, сякаш бе прочел мислите ѝ.

Астрид кимна. Тя покорно целуна хлътналата буза на баща си, метна меча и раницата на гърба си и излезе от стаята му.

Изплува от болницата и пое по Коридора на старейшините, украсения с арки проход, който водеше към частните покои на семейството ѝ. Коридорът беше празен. Покрай стените се редяха статуите на предишните адмирални на Ондалина в естествен ръст. Астрид плуваше покрай тях с гордо вдигната глава и студен поглед, но в нея бушуваше изгарящо като подводен огън кълбо от чувства.

Част от нея отчаяно копнееше просто да избяга. Веднага, преди да е станало късно. Но друга част отказваше да изостави семейството и родината си. Казваше си, че ще посрещне следващия ден и вричането така, както посрещаше всяко друго предизвикателство в живота си — като обвие сърцето си в лед. Нямаше избор. Това бе единственият начин. И за нея, и за Ондалина. Така беше казал Колфин.

Астрид спря внезапно. Вдигна измъчения си поглед към статуите.

— Така ли е наистина? — прошепна тя.

Статуите не отговориха. Продължиха да се взират напред с невиждащите си очи, докато Астрид се бореше с противоречивите си чувства, опитвайки се да открие смисъл в тях.

Да остане тук и да се врене на онази сепия Тауно, да гледа как родината ѝ капитулира пред исканията на Миромара и да знае, че през това време Абадон става все по-силен... как би могло всичко това да помогне на Ондалина?

Тя продължи да се взира в адмиралите, някои от които бяха управлявали преди стотици години, а други — преди хиляди. Астрид си даде сметка, че тяхното мислене, мисленето на баща ѝ, е остаряло. По тяхно време силата беше в прикриването на всичко. В маскирането. Пазеха се тайни, чуждите хора се държаха надалеч.

Това е била и тактиката на Мероу. Според Вража, тя бе скрила много истини. Истината за унищожението на Атлантида, истината за Абадон, за да защити морските хора. Вместо това ги бе поставила в смъртна опасност.

— Начинът на Колфин, начинът на Мероу... това не е моят начин — прошепна Астрид.

Тя бе поела по различен път от момента, в който тръгна към пещерите на йелите. Срещата с Вража, истината за произхода на морския народ, срещата със Сера и останалите я отведоха далеч напред по този път. Нима сега щеше да се върне?

— Трябва да има и друг начин — каза тя на глас. Имаше по-малко от ден, за да го открие.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

— Макапа, най-сетне, Бебе! — изморена, но щастлива каза Ава на домашната си пираня. — Meu deus, мислех, че никога няма да стигнем вкъщи.

Ава не можеше да види родното си място, но можеше да го чуе, да го помирише и да го усети.

Чуваше звуците на играещи деца. Някой пееше приспивна песен. Друг миеше чинии. Майки викаха по децата си. До носа ѝ долетя аромата на люти блатни чушки, последван от киселия дъх на дънни плодове. Усети топлината на водите в Макапа и жителите им.

Ава бе изгубила зрението си на шестгодишна възраст, в покрайнините на голям град. Беше малка, но достатъчно пораснала, за да запомни как изглежда селото ѝ.

Къщите бяха направени от огромните черупки на речни миди, закрепени за дъното с въжета от дървесни корени. Кръгли дупки, изрязани в черупката, служеха за врата и прозорци. Прозорците бяха украсени с ярко оцветени капаци, които затваряха през нощта и отваряха през деня. Стъклото струваше скъпо, а Макапа бе бедно селце. Миниатюрни охлювни черупки, нанизани на връв, направена от стеблата на водна лоза, висяха пред дупките, които служеха за врати, за да държат навън досадните разноцветни рибки. По повърхността на реката се носеха каймани, а коремите им приличаха на бледи облаци. Из тинестото дъно на реката пълзяха анаконди.

Ава нямаше търпение да влезе в родния си дом. Липсваше ѝ гласът на майка ѝ, която обичаше да пее, докато работи, вкусът на саламандровата яхния на баща ѝ и собственото ѝ легло. Докато двамата с Бебе плуваха по тясното, натоварено течение, което минаваше през центъра на Макапа, рибата непрекъснато щракаше с челюсти и ядосваше всички, покрай които двамата минаваха.

— Спри се, Iouco^[1], или ще ти сложа повода! — скара му се Ава.

Беше изтощена до краен предел. Пътуването от Олта ѝ отне много време, повече от обичайното, защото се налагаше да стои далеч

от широките течения, за да не срещне Трахо и неговите ездаци на смъртта. И двамата с Бебе бяха отслабнали. Имаха нужда от почивка и домашни гозби. Ава не се съмняваше, че ще получат и двете. Когато си възвърнеш силите, щеше да тръгне към блатата на Мисисипи, за да търси рубинения пръстен на Никс.

Родителите ѝ не се зарадваха, когато ги накара да седнат около кухненската маса, за да им каже, че трябва да отиде на другия край на света, в студена, тъмна река в Карпатите. Когато обясни защо, те я разбраха.

Има причина, поради която боговете ти отнеха зрението, все повтаряше баща ѝ.

— Може би сега ще ти я кажат — предположи майка ѝ.

Като всички жители на Макапа, Ава живееше в близък контакт с боговете си. Те не бяха далечни същества, които се почитат веднъж седмично в студени каменни храмове, а живи създания, които можеш да обичаш, да призоваваш и понякога дори да укоряваш. Никоя русалка не си и помисляше да се омъжи, без да помоли морската богиня Нерия за благословията ѝ. Всяко ново бизнес начинание започваше с дар за Плутос, бога на парите. А пък ако саламандровата яхния на баща ѝ станеше горчива, той обвиняваше за това преди всичко богинята на кухнята Естия.

През по-голямата част от живота си Ава чакаше да научи причината, поради която бе загубила зрението си.

По целия път до Олта и обратно тя се надяваше, че боговете ще ѝ разкрият намеренията си, но те не продумаха. Разбра за Орфео и талисманите, и за чудовището на име Абадон, за чието унищожение трябваше да помогне. Но как по-точно слепотата ѝ щеше да бъде от полза в битката със създание, достатъчно силно да разруши цял един остров?

Петима магове от Атлантида, способни да правят мощна магия и с идеално зрение, не бяха успели да убият Абадон. Какъв шанс щеше да има тя?

През целия път към дома Ава придумваше и умоляваше боговете с надеждата да получи отговор.

Край Канарските острови, където излезе от огледалното кралство, тя изплува на повърхността, за да призове бога на небето. Защо взе зрението ми, Касио? Ще ми подкажеш ли? Поне да ми

намекнеш? Не искам да те притеснявам, но, общо взето, ми се налага да спасявам света, а даже не мога да го видя.

По-късно, в морския басейн край Зелени нос, тя се скара на бога на здравето. Да не мислиш, че е смешно, Евексион? Когато Абадон разбере, че не мога да го взема на мушка, защото няма с какво да видя мушката, ще ми откъсне главата. Дори и ти няма да успееш да излекуваш тази рана.

В Гамбийската равнина се опита да поговори с братята близнаци богове на приливите. Ей, Кап и Пян, ето ви една главоблъсканица: Какво става, ако изпратиш сляпа русалка да се бие с чудовище, което има дванайсет ръце? Отговор: Парчета от русалка.

После, една нощ край екватора, докато се криеше от ездачите на смъртта в една пещера, изгладняла, самотна и изплашена, тя се обърна към самата морска богиня. Нерия, моля те, кажи ми причината. Работата е на живот и смърт, да знаеш. Може това да не е голям проблем, ако си безсмъртен, но аз не искам приятелките ми да загинат.

Само че боговете запазиха мълчание.

Сега Ава бе близо до дома си. Усети как течението завива наляво и надолу и разбра, че до къщата на родителите ѝ остават не повече от двайсетина метра.

Вече си представяше как ще се засуети майка ѝ, когато тя изплува през вратата, и как ще усети силните ръце на баща си около себе си, когато я притисне в обятията си.

Щеше толкова да се зарадва. Тя знаеше дори точно какво ще каже. Че му е липсвала. Че се е тревожил. Че я обича. И че съвсем е оклюощавяла.

Щеше да каже: „Тези чушки са толкова люти, че сигурно ги е посадил сам Хелиос! Ще ги върна веднага на продавача и ще му кажа да си ги натика в ушите!“

— Момент... какво? — каза Ава на глас.

Гласът на баща ѝ... толкова силен, толкова ясен. Сякаш не бе във въображението ѝ, а до нея.

Ава рязко спря напред тясното течение. Ръцете ѝ литнаха към главата. Имаше видение, толкова ярко, че ѝ се зави свят. Способността ѝ да вижда с окото на съзнанието си се бе засилила след пътуването до пещерите на йелите и запознанството с другите пет русалки.

Видя майка си и баща си, седнали до кухненската маса. Баща ѝ кълцаше люти чушки. Майка ѝ плетеше. Обикновено си говореха или пееха, докато работят. Сега обаче мълчаха с мрачни изражения.

Има нещо необичайно, помисли си Ава. Нещо не е наред.

— Ай, мами, тези чушки направо ми изгориха ръцете — каза баща ѝ. Вдигна очи от дъската за рязане и ги впери право в Ава. — Толкова са люти, че направо са опасни. Ще трябва да изчезнат оттук.

После стана и заплува към кофата за боклук до входната врата. Ава го проследи с поглед и видя двама ездачи на смъртта, завардили вратата. Единият държеше майка ѝ на мушката на арбалета си. Другият стискаше мрежа.

Ава спря да диша. Бебе, доловил страха в гласа ѝ, изръмжа гърлено. Започна да кръжи около нея. Ездачите на смъртта я чакаха в засада. Арбалетът трябваше да попречи на родителите ѝ да изпоят конвока, за да я предупредят. Баща ѝ явно беше заподозрял, че тя е наблизо. Знаеше, че тя може да усеща разни неща и да ги вижда в съзнанието си.

Видението изчезна и Ава се оказа подпряна на някаква стена с препускащо сърце. Ами ако из теченията около къщата ѝ имаше още ездачи на смъртта? Ако се криеха на покрива? Или на балкона на съседите? Трябваше веднага да изчезне оттук. Бързо.

Ава бе скована от умора. Нямаше много храна, а парите ѝ бяха дори по-малко. Копнееше да види с родителите си. Нуждаеше се от обичта им, съветите им, от тяхната закрила. Само че в момента и те самите се нуждаеха от закрила.

Нямаше какво да направи, освен да си тръгне. В някакъв момент ездачите на смъртта щяха да осъзнаят, че тя няма да се появи и щяха да оставят родителите ѝ на мира.

Очите ѝ се напълниха с горчиви сълзи.

— Мами, папи... обичам ви — прошепна тя.

Можеше да се отпрати само към едно място... към блатата на Мисисипи, където Оква Нахоло криеха талисмана на Никс. Не можеше да се върне вкъщи. Не и скоро. Не и преди всичко това да свърши.

Ава дръпна шала, увит около раменете ѝ, на главата си. После се обърна и бързо заплува натам, откъдето беше дошла, просто се превърна в още една русалка по оживеното централно течение на Макапа.

[1] Louco (порт.) — луд. — Бел.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Както плуваше с наведена глава по Коридора на старейшините, Астрид за малко да пропусне да види Рилка и Тауно, преди да е станало твърде късно. Тъкмо бяха завили зад един ъгъл и плуваха към нея. И техните глави бяха наведени, бяха погълнати от разговора си.

Астрид се паникьоса. Тауно беше последният човек, когото искаше да види точно сега, а Рилка се нареждаше на второ място. Решена да избегне срещата, тя се шмугна зад една от статуите и приклепна. Косата ѝ се разстла във водата около раменете ѝ. Тя я усука и я натика отзад в жилетката си. Докато двамата се приближаваха, се опита да се смали възможно най-много с надеждата, че ще я подминат бързо.

Само че те не го направиха. Рилка спря Тауно точно пред статуята, зад която се криеше Астрид. Тя ги виждаше добре. Рилка носеше обичайната си черна куртка на комодора, с кръстосаните нокти на бяла мечка на яката. Тъмнорусата ѝ коса бе подстригана късо, типично за ондалинианските войници. Кехлибарените ѝ очи пронизваха. Облеклото на Тауно беше със същите цветове като на майка му. Три зъба от косатка, наредени вертикално край ръба на яката му, показваха майорския му чин. Беше висок и широкоплещест. Имаше изсечени, привлекателни черти, или поне щяха да са привлекателни, ако не беше постоянната му презрителна усмивка.

С Астрид бяха отраснали заедно. Той беше от децата, които обичаха да крият очилата на старците, да връзват черупки по опашките на морските кучета и да се подиграват на русалка, която заеква. Не беше типът мъж, за когото би се омъжила.

Рилка оправи яката на сина си. Изтупа куртката му.

— Миришеш на морски коне. Целият си в тиня — каза тя с укор.

— А ти какво очакваш, Рилка? Връщам се от маневри — сърдито каза Тауно.

— Самият адмирал те повика. Можеш поне да си закопчаеш куртката — скара му се Рилка и вкара едно от копчетата от китова кост

през илика.

— За какво ме е повикал? Пратеникът не ми каза.

Рилка огледа коридора, за да е сигурна, че са сами, после каза:

— Защото иска да се ожениш за дъщеря му.

Тауно се изсмя невярващо.

— За Астрид?

— Да не би Колфин да има и друга дъщеря, за която аз не знам?

— По гоблините! Говориш сериозно — Тауно вдигна ръце и се оттласна назад. — Забрави, Рилка. Няма да се оженя за нея. Тя е изродясал изродски изрод.

Много те бива с думите, Тауно. В допълнение към останалите ти чудесни качества, каза си Астрид.

— Ще се ожениш за нея — настоя Рилка.

— Няма. Махам се — заяви Тауно и се обърна с намерение да заплува надолу по коридора.

Явно баща ми е сбъркал, помисли си с горчивина Астрид. Никой не ме иска. Дори Тауно.

— Само мръдни перка и жалката ти опашка ще се намери в затвора.

Гласът на Рилка беше нисък и тих, което го правеше още по-заплашителен.

Тауно се извърна към нея.

— Наистина ще го направиш, нали? Ще затвориш собствения си син.

— Ще изправа пред военен съд всеки войник, който откаже да се подчини на пряка заповед — каза Рилка.

— Това ли е? Пряка заповед да се оженя за Астрид? От Колфин?

— Колфин ще те помоли. Заповедта ти я давам аз.

Тауно изруга. После поклати глава ядно.

— Спри да спориш с мен за пет секунди, Тауно, и ме чуй. Нещата скоро ще се променят. За цяла Ондалина. За всички нас — каза Рилка.

Тауно присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Порция Волнеро пътува към Цитаделата. Колфин ще е мъртъв, преди тя да стигне тук. Когато това стане, тя ще предложи сделка на Рагнар.

— А ти откъде знаеш какво ще направи Порция? — попита Тауно.

— Знам, защото поддържам връзка с нея. Тя направи първата крачка преди няколко месеца. Знам какви са условията на сделката. Ще каже на Рагнар, че нападението на Ондалина над Миромара е било акт на агресия и че сега той трябва да се предаде. Той или ще приеме Лучия Волнеро за новия владетел на Ондалина, или Миромара ще заличи цялото ни кралство. Аз ще посъветвам Рагнар да приеме сделката.

Астрид едва потисна вика си. Колфин вярваше, че Рилка му е предана, а тя тайно се бе сдушила с Порция Волнеро!

Тауно изсумтя.

— Не ми се струва особено добра сделка.

— За Рагнар не е — съгласи се Рилка. — За теб обаче би могла да се превърне в много изгодно положение.

— Как така?

— Рагнар никога няма да приеме условията на Порция. Той ще настоява, че Ондалина не е нападала Миромара, и после ще тръгне на война, защото е син на баща си. По време на битката той ще загине.

— Няма как да го знаеш — отбеляза Тауно.

— Напротив, има. Защото лично ще се погрижа за това — възрази Рилка. — Приятелският и вражеският огън често могат да се сбъркат.

Астрид се разтрепери. Подпря се на статуята, неспособна да повярва на ушите си. Рилка планираше да убие Рагнар, брат ѝ.

— Рагнар още няма синове, затова щом умре, Астрид автоматично ще стане адмирал — продължи Рилка. — Само че малко след като положи клетва, ще стане жертва на ловен инцидент. Такава трагедия. Но пък всички знаят, колко опасно нещо е ловът, а и ти, нейният верен съпруг, толкова често си ѝ повтарял да внимава.

Очите на Тауно светнаха.

— И тогава аз ще стана адмирал — каза той радостно.

— Именно — измърка Рилка.

Свирепа ярост обхвана Астрид. Рилка се готвеше да убие и нея, и Рагнар, и да даде Ондалина в ръцете на Порция Волнеро. И всичко това, за да направи собствения си син адмирал! Едва се удържа да не изскочи иззад статуята и да се нахвърли върху тях. Но успя да се спре.

Още не бяха приключили разговора си, а тя искаше да чуе всичко, до последната дума.

— Астрид няма да остави наследници, ще умре съвсем скоро след сватбата — продължи Рилка. — А когато адмиралът няма наследници, адмиралството преминава към съпруга, както гласи ондалинианският закон. После можеш да се ожениш за когото искаш и да управляваш Ондалина като васал на Миромара — завърши тя. Изглеждаше особено доволна от себе си.

Колко си хитра, помисли си Астрид. Всичко си измислила, а?

Тауно помръкна.

— Не ми харесва частта с васала — заяви той. — Ондалина няма да бъде подчинена на никого.

— Ондалина няма избор — заяви Рилка. — Ако се противим, хората ни ще бъдат избити, а градовете — разрушени. И за какво? Миромара ще спечели. Глупаво е да отказваме сделката на Порция.

Глупаво е да вярваш и на една дума, казана от Порция, помисли си Астрид.

Тя беше виждала разрушените села. Беше слушала, докато Сера разказваше какво става с отвлечените хора и защо. И знаеше, че веднага щом Ондалина капитулира, жителите ѝ ще бъдат подкарани към трудовите лагери и принудени да търсят талисманите.

— Хайде, Тауно — подкани го Рилка и го потупа по гърдите. — Време е да изпълниш предсмъртното желание на Колфин.

— Чакай, Рилка...

Рилка вдигна идеално оформената си вежда.

— Откъде си сигурна, че Колфин ще умре? — попита Тауно. — Преди успя да оздравее. Може пак да успее. Особено след като хванахме Дезидерио. Нали той беше пратил убийци да го отровят.

Рилка бръкна в предното джобче на куртката си и извади оттам миниатюрна стъкленица. Течността в нея беше мастиленосиня.

— Някак си не ми се вярва, че този път ще оздравее — каза тя.

— Какво е това? — попита Тауно.

— Отрова, извлечена от анемона медуза. От самото начало Колфин подозираше, че Миромара има пръст в отравянето му. Беше прав само наполовина. Порция осигури отровата. Убиецът обаче — тя млъкна и се усмихна — му е сънародник.

Астрид изскочи от скривалището си, подтикната от неконтролируема ярост. Оголеният меч бе в ръката ѝ.

Рилка все повтаряше, че миромарците са отровили Колфин, но сега се оказваше, че тя, собствената му комодора, е извършила покушението, една русалка, положила клетва да пази живота му.

— Предателка! — изкрещя Астрид. — Баща ми ти вярваше! — тя замахна с плоската част на меча колкото можа по-силно и удари ръката на Рилка, така че тя изпусна стъкленицата. Астрид се метна да я хване. Пръстите ѝ се склупчиха около отровата.

— Как можа? Преди малко бях с него. Каза ми, че си му вярна! — викна тя, стиснала стъкленицата с една ръка и насочила с другата меч към Рилка и Тауно.

— Пази се, Астрид! — викна Рилка, без да сваля очи от стъкленицата.

Астрид проследи погледа ѝ и видя, че това, което бе взела за стъкленица, всъщност е морска усойница, която се гърчеше в ръката ѝ. Влечугото оголи зъби. Астрид инстинктивно разтвори пръсти и отровното създание падна на земята, преди да успее да я ухапе.

След секунда, твърде късно, си даде сметка, че това е просто заклинание илюзио. Порция бе омагьосала стъкленицата да изглежда като смъртоносна змия на всеки, който я открадне. Астрид отново се метна след стъкленицата, което отклони вниманието ѝ от Тауно за секунда. Повече не му трябваше.

Тауно, който беше умел боец, замахна с мощната си опашка и я стовари върху гърба на Астрид, с което изби меч от ръцете ѝ. Преди да се е осъзнала след този удар, той хвана ръцете ѝ. Тя се опита да се откопчи, но Тауно я разтърси силно, от което ѝ се замая главата.

— Браво, Тауно! — похвали го Рилка. — Задръж я тук. Аз отивам да извикам стражите.

— Но тя ще им каже какво е чула! — възрази Тауно. — Ще им каже, че ти си отровила Колфин.

— Няма да има тази възможност. Току-що спомена, че се връща от стаята на баща си. Аз ще кажа на стражите, че сме я видели да излиза от стаята му с нещо в ръка. Заподозрели сме нещо, затова сме я последвали и сме я попитали какво носи. Тя е отказала да ни покаже. Опитала се е да го скрие в раницата си, но вместо това го е изпуснала. Аз съм го хванала и веднага съм разбрала, че е отрова.

— Не! — извика Астрид, която се гърчеше в ръцете на Тауно, опитвайки да се освободи.

Студена усмивка на убиец разкриви устните на Рилка.

— Ще трябва да призная, че съм сбъркала. Колко неприятно — каза тя. — Не миромарски убиец е отровил Колфин. Била е собствената му дъщеря. Тя е сипала отровата от анемона медуза преди няколко седмици, но не му е дала достатъчно, за да го убие. Затова тази вечер се е върнала да довърши започнатото.

Рилка взе стъкленницата от земята. Когато заплува надолу по коридора, викайки стражите, Астрид отново се опита да се изплъзне от хватката на Тауно.

— Спри или ще ти счупя ръцете — заплаши я той.

Астрид знаеше, че трябва да избяга. Трябваше да стигне до баща си. Ако Рилка успееше с лъжата си, стражите щяха да я затворят. Тогава нямаше какво да попречи на Рилка да даде на баща ѝ последната смъртоносна доза отрова. Само че Тауно стискаше силно. Астрид имаше чувството, че е в устата на бяла мечка.

Бяла мечка.

Астрид чу бащиния глас в главата си. Отново беше дете и той я успокояваше, след като я бе спасил от мечката майка.

Ако някога попаднеш в лапите на мечка, не се бори, Астрид. Отпусни се в челюстите ѝ. Накарай я да мисли, че си мъртва. Тя ще спре да те разтърсва и ще отпусне хватката си. Когато това стане, ще имаш оръжие — изненадата. Използвай го.

Ако изненадата действа на белите мечки, значи ще подейства и на Тауно, помисли си Астрид. Той е десет пъти по-глупав.

Астрид се отпусна. Главата ѝ увисна и тя се престори, че плаче. Тауно, който бе свикнал да подчинява хората с брутална сила, явно реши, че се е предала. Той отпусна хватката си.

В следващия момент, като използваше ръцете на самия Тауно за опора, Астрид се отблъсна с опашка от пода, на който се бе свлякла, и стовари плавника си върху главата на Тауно.

Той изгрухтя от болка и изненада. Пусна я. Астрид се стрелна по коридора.

Крецейки с все глас, призова Рилка. След няколко секунди тя се появи и двамата се втурнаха след Астрид. Съвсем скоро почти я настигнаха.

— Събори я, Тауно, и се погрижи да не стане повече! — викна Рилка.

Астрид напрегна и последните си сили и заплува още по-бързо. На десетина метра пред нея коридорът се разклоняваше на три. Средният водеше към частните покои на семейството ѝ. Левият — към съдебната зала, а десният — към затвора. На разклонението стояха двама стражи.

— Стражи! Спрете я! — викна Рилка. — Опита се да убие адмирала! Спрете я!

Стражите моментално се задействаха. Блокираха средния коридор, явно с мисълта, че Астрид непременно ще тръгне към покоите на семейството си. Тя осъзна, че има само една възможност да се измъкне. Свърна наляво. Стражите се хвърлиха да я пресрещнат. В следващия момент тя рязко зави надясно и заплува по коридора към затвора с главозамайваща скорост, от която опашката ѝ се превърна в размазано черно-бяло петно. Астрид беше заякнала от пътуването до Олта и сега се носеше по коридора като светкавица, за да се отдалечи максимално от преследвачите си.

Сърцето ѝ препускаше в гърдите. Мускулите ѝ бяха изопнати до краен предел. Дробовете ѝ работеха с повишено натоварване, поемаха вода и я изпускаха, за да ѝ доставят кислорода, от който Астрид се нуждаеше, за да продължи да се движи.

Не знаеше какво ще прави, когато стигне затвора. Знаеше само, че плува. За да спаси живота си. И този на баща си.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Проходът към затвора на Ондалина водеше към самото дъно на Цитаделата.

Водата стана по-студена. Ледът — по-тъмен и непрозрачен. Имаше само няколко магмени лампи, които осветяваха пътя на Астрид — светлината беше скъпа стока и не си струваше да се хаби за затворниците.

Астрид се надяваше, че се е отдалечила достатъчно от преследвачите си по подобните на лабиринт тунели около затвора. С Рагнар често идваха да плуват тук като деца. Никога не бяха стигали отвъд портата към затвора, защото стражът, който я пазеше, нямаше да ги пусне. Но беше надничала през решетките и знаеше, че единственият тунел се разклонява на две след портата. Бяха ѝ казвали, че тези два коридора се разклоняват на безчет по-малки, в които се намираха килиите на затворниците. В края на главния коридор имаше изход. Ако извадеше късмет, можеше да стигне до него, преди Рилка и Тауно да я настигнат.

Само че първо трябваше да мине покрай стража.

Видя го след последния завой на тунела. Седеше в малка кабинка, вляво от портата, и слушаше раковина. Когато Астрид приближи, той стана и изплува от кабинката, за да я пресрещне.

Астрид каза първото, което ѝ дойде на ум:

— Тук съм да направя инспекция на затвора. По заповед на баща ми, адмирал Колфин. Идвам право от болничната му стая. В Цитаделата се носят слухове за избягали затворници. Един от тези, които държите тук, заплашва живота му.

Тревогата в гласа ѝ беше истинска, нищо че думите бяха лъжа. Стражът усети тази тревога, но се колебаеше дали да я пусне. Беше му изписано на лицето.

— Не съм чул никакви слухове — рече той.

— Налага се да отворите портата и да ме пуснете вътре — спокойно каза Астрид. — Веднага.

По коридора зад нея отекнаха гласове. Ужас обхвана сърцето ѝ. Тя се постара да го скрие.

— Това е комодората — заяви тя. — Плува след мен. Може би предпочитате да обясните на нея защо отказвате да изпълните заповедта на адмирала?

Стражът пребледня, очевидно не искаше да противоречи на Рилка. Посегна към широката желязна халка, на която висяха ключовете, откопча я и вкара един дълъг ключ в ключалката на портата.

Сърцето на Астрид беше толкова силно, че едва дишаше. Чу плавници, биещи водата, и след малко Тауно се появи иззад завоя, плътно следван от Рилка.

— Ей ти, спри я! Това е заповед! — кресна Рилка.

Бяха едва на няколко метра. Астрид имаше време колкото за едно тупкане на сърцето, за да изчисли следващия си ход правилно.

Когато стражът извади ключа от ключалката, тя беше готова. Замахна със силната си опашка и го плесна по гърба. Ударът го запрати към стената. Той се удари в нея със силно тупване и се свлече на земята със стон, изпускайки халката с ключовете.

Астрид я грабна и се стрелна през портата.

— Съжалявам — рече, докато затваряше. Пъхна ключа в ключалката и се опита да го завърти, но той не помръдна. Изскимтя от страх.

— Хайде, хайде... — замоли се тя.

Размърда ключа и опита пак. Този път ключът се завъртя. В момента, в който резето се плъзна на мястото си, Тауно се удари в портата. Протегна ръка през решетките.

Не бива да стигне до ключовете! Астрид дръпна ключа от ключалката с дясната си ръка и метна халката зад себе си. Тауно изруга и я сграбчи за лявата ръка. Пръстите му се вдълбаха в плътта ѝ.

— Хванах я, Рилка! Намери друг ключ — изрева той.

Рилка влезе в кабинката на стража и затършува из нея.

Тауно пъхна и другата си ръка през решетките, опитвайки да хване Астрид по-здраво. Прилепи тяло към портата, лицето му се притисна между два железни пръта от решетката.

Астрид видя в това единствения си шанс и не го пропусна. Сви ръка и тласна с всички сили дланта си към носа на Тауно. Той я

изпусна и падна назад, а от носа му рукна кръв.

Астрид грабна халката с ключовете и заплува бързо напред. Пред нея тунелът се разклоняваше на три — точно като Коридора на старейшините. Тя пое по средния с такава скорост, че почти не обърна внимание на килиите, наредени от двете ѝ страни, и на факта, че в тях има затворници. В съзнанието ѝ имаше само една мисъл — да се измъкне оттук.

Тунелът се стесни. Изви наляво, после надясно. Астрид плуваше с протегнати над главата ръце, за да намали триенето. Минаваше завой след завой и след всеки се надяваше да зърне изхода, но той така и не се появяваше. Започна да диша по-трудно, изморяваше се. Сега пред нея се откри остър завой, който тя взе, без да спира, но после се закова на място.

На няколко метра пред нея имаше пазач, възрастен мъж, който буташе количка с голям черен казан и множество купи, наредени една върху друга. За щастие, беше с гръб към нея. Зад него, може би на двайсетина метра, се появи друга порта, почти същата като тази на входа. Изходът, беше сигурна. Вероятно се отваряше с някой от ключовете на халката. Само да можеше да стигне до него! Страхуваше се обаче, че коридорът не е достатъчно широк, за да успее да се промуши покрай пазача. Щеше да се наложи да изчака, докато той влезе в някоя килия, и тогава да измине оставащото разстояние.

Пазачът отключи вратата на една килия и я отвори.

— Затворник, стани! — викна той.

Астрид чу влачене на верига. Пазачът бавно напълни един черпак с някаква помия и я сипа в купа.

Хайде! Побързай! — подкани го тя мислено, без да спира да се оглежда нервно. Не смееше да се върне обратно — ами ако се натъкнеше на Рилка и Тауно? Тя се притисна към тавана, готова да се промъкне покрай пазача. Защо се бавеше толкова?

Най-накрая той остави черпака.

— Ръце на... — започна да вика той, но остатъкът от думите му бе удавен в нечий други викове — тези на Рилка.

— Излез, Астрид Колфинсдотир! Пазачите претърсват всички тунели!

Астрид запълзя напред към изхода толкова бързо, колкото можеше.

Пазачът се обърна и се намръщи.

— Какво, в името на боговете, става тук? — попита той наежен. Тресна купата на количката и заплува назад. Главата му се размина с тялото на Астрид на една люспа разстояние.

Астрид тъкмо се готвеше да продължи напред към изхода, когато Рилка отново кресна — вече беше доста по-близо, точно до завоя. Астрид се надяваше, че някой от ключовете отваря изхода, но кой? И колко време щеше да ѝ отнеме да ги пробва всичките?

Нямаше време да налучква. Ако допуснеше да я хванат, баща ѝ щеше да умре. С рязко движение откъсна едно копче от моржов зъб от жилетката си, хвърли го в коридора и се шумугна във все още отворената килия. Задъхана, тя заплува към тавана и се притисна до него.

Затворникът, с ръце на главата и железен пръстен около шията, се носеше в центъра на килията. Той погледа Астрид с изненада. Тя допря пръст до устните си и каза без звук: „Моля“.

Затворникът свали очи от нея и се взря в пространството пред себе си.

— Ей ти! — чу Астрид Рилка. — Да си виждал дъщерята на адмирала?

— Дъщерята на адмирала? — повтори пазачът. — Тук, в подземие? Тук няма никого освен мен и затворниците!

— Издирва се за отравянето на баща си — каза Рилка и влезе в килията. — Ако я видиш, незабавно извикай останалите пазачи.

О, богове, ако погледне нагоре... помисли си Астрид и стисна очи.

— А, ти ли си — каза Рилка.

Отчаяние завладя Астрид. Тя отвори очи. Край. Баща ѝ щеше да заплати цената на провала ѝ.

Само че, когато погледна надолу, видя, че Рилка говори на затворника, не на нея.

— Нямаш право да ме държиш тук — каза той. — Нищо лошо не съм направил. Имам право на адвокат. На съд. Имам...

Рилка го прекъсна.

— Няма да има никакъв съд. Не и докато си жив.

Тя хвърли поглед към купата с храна на количката.

— Не хабете храната за този тук — заяви тя на възрастния пазач. — Той вече не ни е нужен, а и в Миромара не го искат. Няма причина да го държим жив.

В коридора се появи още един пазач.

— Комодора! — извика я той, вдигнал нещо до лицето си. — Намерихме това на пода, на няколко метра в тази посока — той посочи нагоре, към изхода.

Копчето от моржов зъб.

Рилка се намръщи.

— Нейно е. Явно е успяла да си отвори и да излезе. Тауно, плувай към болницата, в случай че реши да стигне до баща си. Аз ще мина през портата и ще се опитам да я настигна. Махни се от пътя ми, стар глупако — добави тя и блъсна възрастния пазач.

Вратата на килията се тресна. Ключът се завъртя в ключалката. Пазачът продължи напред, тикайки количката си.

Астрид цялата трепереше. Спусна се надолу в мътната вода и седна на пода, без да пуска халката с ключовете. Затворникът не помръдна от мястото си.

Двамата се спогледаха. Астрид видя медночервена коса и изумруденозелени очи. Никога не го бе виждала преди, но позна лицето му. Със сестра си бяха като две капки вода. Само че той беше по-слаб и покрит със синини.

Нито Астрид, нито затворникът продумаха, преди пазачът да приключи обиколката си в този тунел; после той пак мина с количката покрай килията в обратната посока и изчезна в друг тунел. Когато вече не чуваха мърморенето му, затворникът заговори.

— Интересно живееете в Ондалина — рече той. — Ти трябва да си Астрид. Аз съм Дезидерио. Приятно ми е.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

Лучия огледа VIP стаята в „Дълбокия вир“, нощен клуб в сърцето на Лагуната, до терагогския град Венеция. Нямаше никого освен нея и Махди. Точно както тя искаше.

От съседното помещение думтеше музика. Из целия клуб бяха разпръснати биолуминесцентни животни — скариди, сепии, медузи, които изпъстриха мрака със загадъчни сини светлини. Риби ангели на райета в неоновите цветове се стрелкаха между светещите създания и добавяха розово, зелено и оранжево към синьото.

Лучия, облечена с къса и тясна виолетова рокля, седеше на ъглов диван, направен от три гигантски кръгли миди. Черупките им бяха отворени, а самите миди, оцветени в яркосиньо и жълто, представляваха възглавниците на дивана. Беше толкова удобно да седиш на тях. Или да спиш. А това правеше Махди в момента.

Беше се опънал на дивана, главата му почиваше в скута на Лучия, а опашният му плавник висеше отвъд последната мида. Лучия галеше гъстата му черна коса.

Повечето посетители на клуба вече си бяха тръгнали. Свитата на Лучия остана, както и личната ѝ охрана. И на тях скоро щеше да им се наложи да си тръгнат, когато водата просветлееше. Тези дни беше много по-лесно да се измъкне от двореца и да се върне в него незабелязано, след като майка ѝ замина за Ондалина, а баща ѝ и Трахо прекарваха цялото си време в съвещание при закрити врата. И все пак Лучия не искаше да я види някой министър клюкар или бърбърив благородник.

Лагуната беше забранено място за морските хора, защото беше пълна с шпиони, информатори и престъпници, но опасностите не плашеха Лучия — нали затова имаше охрана. Единствената ѝ грижа беше уединението. VIP стаята в „Дълбокия вир“ предлагаше именно това, а в двореца уединението беше невъзможно. Лучия искаше да се откъсне от любопитните погледи тази вечер.

Тя се взря в спящия Махди и прокара пръст с начервен връх по челюстта му. Обхвана я свирепо чувство за собственост. Искаше той да я обича толкова силно, колкото го обичаше тя. Имаше нужда от това. Нямахте да последва съдбата на майка си — да ѝ бъде отказан мъжът, когото обича, и да се превърне в обект на клюки и съжаление.

През повечето време Лучия вярваше, че Махди наистина я обича, но понякога го хващаше да се взира в пространството, без да си дава сметка, че тя го гледа, с изражение на толкова силен копнеж, че дъхът ѝ спираше.

Налагаше се да разбере дали все още обича Серафина и имаше само един начин да го направи. Като внимаваше да не го събуди, тя повдигна главата на Махди от скута си и се плъзна към ръба на дивана. Той се размърда и се обърна по гръб, но не се събуди. Тя се изправи и заплува към вратата, за да я заключи, но в този момент някой я отвори отвън.

— Ей, Лучи, идваш ли да танцуваш? — попита високо Бианка и нахлу в стаята във вихър от оранжева морска коприна. Тогава зърна спящия на дивана Махди.

— Опа! Извинете! — прошепна тя. — Боже, как е възможно да спи? Тоооолкова е шумно. Да си император сигурно е много уморителна работа!

— Не ставай глупава — каза Лучия. — Никой не може да заспи тук. Аз го приспах. Сипах му сънна отвара в питието.

Бианка се ококори.

— Откъде я взе?

Лучия се усмихна.

— От нея? — не можа да повярва Бианка. После понижи глас. — Лучи, нали каза, че си приключила с нея. Това е канта малус. Ако някой разбере, че си служиш с тъмна песен...

— Никой няма да разбере. Освен ако ти кажеш на някого.

Бианка побърза да я увери във верността си.

— Няма да кажа. Разбира се, че няма. Но защо ти е нужно Махди да спи? Няма ли скоро да се връщаме в двореца?

— Заключи вратата — нареди Лучия.

Бианка веднага изпълни заповедта. Лучия се върна до дивана и седна до Махди. Бианка хвърли изпълнен със съжаление поглед към

вратата, сякаш много ѝ се искаше да е от другата ѝ страна. После се присъедини към приятелката си. Лучия запя.

— Заклинание за кражба? — попита Бианка и се изкиска нервно.
— Какво ще правиш? Ще крадеш парите на Махди ли?

*Клепо, боже на крадците, чуй ме!
С уменията на крадец дари ме,
Дай ми скритост, дай ми ловкост,
Не за плячка или пък нечии мокрети,
А за тайни, скрити във сърцето.
Скрити в песен кървава, мрачна и проклета.
Любов, фалшива или истинска, аз трябва да открия.
Това е скъпоценността, която искам да добия.*

Глуповатото бърборене на Бианка спря рязко, когато видя Лучия да притиска ръка към гърдите на Махди и после рязко да я дръпва. Между пръстите ѝ се проточиха кървави нишки. Махди изстена от болка. Отвори очи.

Лучия се стресна. Ако се събуди... помисли тя. Ако осъзнае какво правя... Но той не се събуди. Отново затвори очи. Обзе я облекчение. Сънната отвара беше силна.

— О, богове, Лучия... недей! — каза ужасената Бианка. — Това е незаконно! По-лошо е от канта малус, това е канта сангве, кървава магия!

Лучия не ѝ обърна внимание. Знаеше, че ваденето на чужди кървави песни е нередно, че е брутално оскверняване на тялото и душата, но това не я интересуваше.

Тя прокара ръка през нишките кръв във водата, жадно взряна в образите, които се оформяха постепенно. Видя Махди, как язди морския си кон. Как говори с Трахо. Как дава заповеди на ездачи на смъртта. Не ѝ трябваше никой от тези спомени. Тя нетърпеливо разпръсна кръвта и извади нова кървава песен.

— Лучия, внимавай — предупреди я Бианка. — Ще го нараниш.

Лучия отново не ѝ обърна внимание. Извади нов поток кръв, после трети. Лицето на Махди пребледня силно, но тя продължи да вади спомени, докато най-сетне стигна до това, което ѝ трябваше.

Видя как Махди целува Сера в някакво убежище.
Видя как взима ръката ѝ в стая в някаква ферма.
Видя как се врича на Сера на официална церемония в градината на фермата.

Не можа да гледа повече.

Изправи се със стиснати юмруци, очите ѝ бяха потъмнели от злост. Ревността сграбчи сърцето ѝ. Яростта го почерни. Махди беше предател. Беше предал Миромара и Матали. И още по-лошо, бе предал нея.

Тя взе една празна чаша и я запокити в стената, където тя се разби. Преобърна една маса. После още една. После си спомни за кинжала, скрит в роклята ѝ. Тя го извади, трепереща от ярост, и се метна към беззащитния Махди.

Бианка, с очи, разширени от страх, застана пред нея.

— Лучия, не! Чакай! — замоли я тя.

Лучия я изгледа гневно.

— За какво? — изсъска тя.

— Ами ако всичко това е грешка? Ако това не е Махди? Имам предвид истинския Махди.

Лучия присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Сера трябва да го е омагьосала някак. За да го използва в борбата на Черните перки.

Лучия се замисли, после бавно кимна.

— Права си. Точно това се е случило. Това обяснява всичко. Махди никога не би предпочел Сера пред мен.

— Разбира се, че не. Как би могъл? — съгласи се Бианка.

— Използвала е тъмна песен върху него, за да го накара да вярва, че я обича. За да го накара да ѝ стане шпионин. Не би се спряла пред нищо, за да ми отнеме трона — каза Лучия.

Бианка погледна нервно кинжала, който Лучия още стискаше.

— Прибери го — каза тя. — Нали не искаш да се порежеш?

Лучия погледна кинжала така, сякаш нямаше представа как се е озовал в ръката ѝ. Прибра го в джоба си и пак се обърна към Махди.

— Трябва да разваля заклинанието — заяви тя. — Да го освободя.

— Как? — попита Бианка. — Страшно трудно е да развалиш нечие чуждо заклинание. Трябва да разбереш точно какво е, после да измислиш контрапесен и...

— Има и друг начин — нетърпеливо я прекъсна Лучия. — Много по-бърз.

— Какъв?

Лучия си спомни доклада на Бако Гога за местонахождението на Черните перки и водачката им. Баща ѝ каза, че ще изпрати срещу тях армия. Засега събираше информация. Планираше.

Това отнемаше твърде дълго време.

— Лучия, какъв е другият начин? — повтори Бианка.

Лучия се усмихна.

— Да бъде убита заклинателката.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

Астрид, бед да откъсва поглед от Дезидерио, се прилепи към вратата на килията.

Лицето му потъмня.

— А, да, забравих. Аз съм убиец. Не се тревожи, няма да убия и теб — каза той саркастично. — Не мога. Виждаш ли?

Той се опита да заплува към нея, но веригата, с която бе завързан за стената, се изопна и го спря. Капки кръв покапаха по голите му гърди. Железният пръстен около врата му, сложен, за да попречи и на бягството, и на правенето на заклинания, се впи в кожата му.

В съзнанието на Астрид препускаха мисли. Родителите ѝ бяха казали, че Дезидерио е шпионин, че се е опитал да убие Колфин и че е бил арестуван заедно с войската си близо до Ондалина. Сега тя знаеше кой всъщност се опитва да убие баща ѝ, но това не изключваше вероятността Дезидерио наистина да е шпионин и да е тук по заповед на Валерио. Трябваше да действа предпазливо.

— Обвинен си в убийство — каза тя.

— От това, което чух току-що, същото важи и за теб — отбеляза той. — Нещо ми подсказва, че и това обвинение не е вярно.

Той заплува несигурно към тесния нар, долепен до отсрещната стена. Седна, облегна се на стената и затвори очи. Още една капка кръв падна върху гърдите му.

Прималял е от глад, помисли си Астрид. И сигурно всичко го боли. Изтезания? Гладуване до смърт? Ондалина не се отнася така с пленниците си. Тя остави ключовете на пода, вдигна раницата си и започна да рови из нея.

— Какво стана с теб и войската ти пред Цитаделата? — попита го.

— Има ли значение? — отвърна Дезидерио, явно изтощен.

— Има, да.

Тя откри това, което търсеше — едно пакетче, увито във водораслови листа. Беше малко смачкано, но тя се съмняваше, че

Дезидерио ще има претенции. Тъкмо щеше да му го подхвърли, когато се чу почукване на желязо в лед.

Дезидерио отвори очи.

— Пазачите — прошепна той. — Минават по коридорите веднъж на всеки кръгъл час до полунощ и чукат по вратите с палките си, за да се покажем. Връщай се на тавана. Бързо!

Астрид се стрелна нагоре. Успя да се прилепи към тавана точно в момента, в който пазачът почука на вратата на Дезидерио. Той се изправи и застана мирно. Пазачът надникна през решетките и продължи нататък.

Астрид се върна на пода. Затворникът можеше да я предаде. Или сега, или по-рано, когато Рилка беше в килията му. Много други биха го направили, за да умилостивят властите.

— Дръж — каза тя и му подхвърли пакетчето.

Дезидерио го хвана и я изгледа.

— Яйца на сепия.

Беше ги купила на няколко левги от Ондалина.

— Благодаря — каза той и разкъса пакета.

Съдържанието му изчезна за секунди. Когато се нахрани, той нави водорасловите листа и ги скри под матрака си.

Войнишки номер, помисли си тя с възхищение. Листата от кафяви водорасли не бяха най-вкусното нещо на света — използваха се за пергамент и опаковане, но ставаха за ядене, ако няма нищо друго.

Дезидерио изглеждаше малко живнал.

— Искаше да чуеш историята ми — започна той. — Ето я. Бях изпратен с четири полка да охранявам западната граница на Миромара. Това стана преди няколко месеца. Майка ми и чичо ми се притесняваха от нападение. И с право, както се оказа. Нападнаха ни от засада седмица, след като пристигнахме на границата.

— Кой?

— Ондалинианци.

Това отново събуди гнева на Астрид — Рилка използваше войниците на баща ѝ без основателна причина.

— Дойдоха една нощ — продължи Дезидерио. — Беше истинско клане. Загубих две трети от войската си. После събраха всички оцелели, взеха конете и оръжията ни и ни принудиха да плуваме на север. По пътя измряха още войници. Когато приближихме

Цитаделата, Рилка ни пресрещна. Обвини ме в заговор за нападение над Цитаделата и в опит за убийство на Колфин. Казах, че не съм направил нищо подобно, че ние — аз и войниците ми, сме станали жертви на нападение. Тогава един войник ме удари... имаше три зъба на косатка на униформата си...

— Тауно — каза Астрид.

— Удари ме в лицето с приклада на арбалета си. Изгубих съзнание. Когато се свестих, се оказах тук.

Астрид изучаваше лицето му, докато той говореше, търсеше трепване, фалшива нотка в гласа му, нещо, което би показало, че лъже. Само че не видя нищо такова.

Дезидерио също я изучаваше.

— Казвам истината — каза той. — Ще ти го докажа.

Той стана от нара. Допря пръсти до гърдите си, над сърцето, и извади кървава песен. Кръвта не се поддаваше на магия, тя не можеше да се промени. А желязото не пречеше на кървавите песни.

Дезидерио присви очи от болка, когато алените нишки се проточиха във водата. Стари спомени се вадеха най-лесно. Те бяха узрели с времето, можеха просто да бъдат откъснати като натежал плод. Новите излизаха най-трудно. Имаха остри краища, които причиняваха болка.

Астрид загледа водата, в която се оформяха звуци и образи. Видя граничния лагер на Дезидерио, палатките, магмените огньовете в мрака. После чу звука от морски коне в атака. Последваха викове и крясъци. По-късно, когато лъчите на слънцето докоснаха водата, тя видя трупове. Толкова много трупове. Догледа кървавата песен, обзета от мъка и гняв. Всичко бе станало точно както каза Дезидерио.

— Съжалявам — рече Астрид, когато песента свърши. — Съжалявам, че това се е случило. Съжалявам, че те заподозрях.

— Защо го направи? — попита той хрипкаво. Кървавата песен го беше изтощила още повече. — Защо Рилка ме обвини в заговор за нападение над Ондалина, след като ондалинианските войници нападناха нас?

— Опитва се да накара баща ми и брат ми да се страхуват от Миромара. За да ги убеди да приемат сделката на Порция Волнеро.

— Порция Волнеро ли? — повтори Дезидерио, объркан. — Тя пък защо се занимава с уреждане на сделки с Ондалина?

— Защото двамата с Валерио се стремят към световна власт — каза Астрид кисело. — Сега, щом Лучия е кралица...

Дезидерио я прекъсна:

— Чакай малко... какво? Лучия не е кралица на Миромара, майка ми е кралицата.

— Не, Лучия е на трона. След нападението над Серулия... — Астрид замлъкна, виждайки, че Дезидерио още повече се обърква. Внезапно разбра.

— О, богове. Ти не знаеш — промълви тя. — Никой не ти е казал. Съжалявам. Толкова съжалявам.

— Ти ми кажи, Астрид, моля те — прошепна Дезидерио. Очите му бяха станали огромни.

— Ще ти кажа — съгласи се Астрид. Сърцето я заболя за него заради болката, която щеше да му причини. — Но мисля, че е най-добре първо да седнеш.

ТРИЙСЕТ

— Стига, Дезидерио. Спри! — умоляваше го Астрид.

Той опъваше веригата си, опитвайки безуспешно да се освободи. Дърпаше се и се мятеше с всички сили.

— Спри. Моля те.

Дори да я беше чул, не го показва.

Астрид му бе разказала всичко. Той се срина, когато разбра за смъртта на родителите си. Скръбта му се превърна в ярост, щом чу как са умрели, и тази ярост се засили, след като Астрид му разказа какво се бе случило със Сера и как сега тя водеше съпротивата.

Когато Астрид свърши с разказа си, Дезидерио започна отчаяно да дърпа веригата си, опитвайки се да я откъсне от стената. Държеше се така, сякаш не знае коя е, сякаш не знае кой е самият той. На всеки няколко секунди той спираше да се мятва и застиваше, докато си поеме дъх. Тя се напрегна. При следващата му почивка скочи.

— Погледни ме, Дезидерио... погледни ме! — изсъска Астрид, сграбчила здраво ръцете му.

Погледът му бе див. Усещаше как се напъва да се освободи от хватката ѝ.

— Дезидерио... — тя обгърна лицето му с ръце. — Казах... да... ме... погледнеш.

Лицата им бяха само на няколко сантиметра едно от друго. Той вдигна очи и я погледна. Страданието му беше ужасяваща гледка.

— Няма да ти кажа, че всичко ще се оправи. Защото няма да се оправи — започна Астрид. — Поне за известно време ще е зле. Може би завинаги. Но ако се задушиш в някаква подземна килия, няма да върнеш родителите си. Няма да помогнеш на Сера. Няма да спреш Валерио или Рилка. Разбираш ли?

Дезидерио кимна бавно. Безумието в очите му намаля.

— Добре — каза Астрид и го пусна. — Това, което трябва да направим сега, е да се махнем оттук и да стигнем до баща ми. Трябва да го опазя от Рилка. А той трябва да опази теб от нея.

Дезидерио поклати глава, сякаш я бе чул погрешно.

— Да се махнем оттук ли? — повтори той думите й. — Да не би случайно да си пропуснала факта, че съм прикован с верига към стената на подземна килия?

Астрид вдигна желязната халка с ключовете, която бе оставила на пода.

— На бас, че един от тези ключове отваря катинара на врата ти — каза тя и заплува обратно към него.

Опитваше ключ след ключ на катинара. От петия опит успя. Свали желязния пръстен и го захвърли на земята. Направи гримаса, когато видя как е протрил кожата на Дезидерио.

— Някой от другите ключове би трябвало да отваря портата в края на този коридор. Сигурна съм. Ако успеем да стигнем дотам, сме свободни. А трети ключ би трябвало да отваря вратата на килията ти.

— Може би — съгласи се Дезидерио, — но това няма да ни помогне. Ключалката е отвън.

Астрид погледна вратата и се намръщи. Разбира се. Вратата бе направена така, че да не се отваря отвътре.

— Може да се престориш на болен — предложи тя. — И да кажеш на пазача, че имаш нужда от лекар.

Дезидерио поклати глава.

— И това няма да свърши работа. Рилка каза на пазачите да ме оставят да умра от глад. Няма да отворят вратата, преди да стане време да изнесат трупа ми.

Астрид знаеше, че е прав.

— Значи ще трябва да им се покажа — реши тя. — Пазачът непременно ще отвори вратата, ако ме види тук. Рилка сигурно е обещала щедра награда на този, който ме хване. Ще го подмамня вътре...

— И аз ще го нападна — довърши Дезидерио. В очите му се появи въодушевление. — Ще се престоря, че още съм окован...

— И ще го сграбчиш, когато се обърне с гръб — довърши Астрид.

Двамата седнаха на пода с подвити под тях опашки и набързо начертаха в тинята схема. И двамата бяха тренирани бойци и бяха свикнали да изпипват стратегията си и да търсят слаби места.

— Много неща могат да ни провалят. Планът е рискован — каза Дезидерио накрая.

— Можеш ли да измислиш по-добър? — попита Астрид.

Преди той да успее да отговори, отново чуха почукването на желязо в лед. Беше изминал час. Пазачът пак беше тръгнал на обиколка.

— Готов ли си? — прошепна Астрид.

Дезидерио кимна. Вдигна железния си нашийник и го закрепил около врата си, присвил очи от болка. Промуши края на катинара през дупките, за да изглежда нашийникът затворен, но не щракна закопчалката. После легна по лице на земята и замръзна.

Астрид си пое дълбоко дъх. Придаде на лицето си израз на страх. Не беше кой знае колко трудно. Следващото почукване почти я накара да изскочи от кожата си.

— Затворник 592, покажи се — нареди пазачът и надникна през прозорчето с решетка на килията.

Астрид изплува пред него.

— Затворникът е мъртъв. Аз го убих — каза тя. — Аз съм Астрид Колфинсдотир. Трябва да ми помогнете.

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

Пазачът се поколеба. Астрид виждаше нерешителността в малките му, не особено интелигентни очи. Той хвърли поглед зад себе си.

Ако отиде за подкрепление, свършено е с нас, помисли си тя. Двамата с Дезидерио можеха да се справят с един пазач, но не и с няколко.

— Имам мокрети — опита се да го придума тя, отчаяна. Бръкна в раницата си и извади кесия от акулска кожа. — Сто троки. Твои са.

Това беше лъжа, в кесията имаше само няколко троки, но подейства. Астрид прочете намеренията на пазача по лицето му. Щеше да ѝ вземе парите и после да я предаде на Рилка, и да прибере и нейната награда.

Пазачът кимна към Дезидерио.

— Как го уби? — попита той подозрително.

Астрид не очакваше такъв въпрос. Наложил се да мисли бързо.

— Намушках го в гърдите с кинжала си — каза тя.

— Дай го.

Астрид извади от раницата си кинжала с дръжка от кост и го пъкна между решетките. Пазачът го взе.

— Сега парите.

И това не очакваше. Той нямаше намерение да ѝ помогне. Щеше да вземе парите, да я остави в килията и да доведе Рилка.

— Не — каза тя. — Първо отвори вратата, изведи ме оттук и после ще получиш парите.

— Не ме карай да влизам вътре, ще съжалеяваш — заплаши я пазачът.

— Нали сключихме сделка — напомни му Астрид.

— Сделката е, че ти ще ми дадеш парите. Сега. Иначе... — каза пазачът и размаха палката си.

Астрид се престори на уплашена. Отдръпна се от вратата и се приближи към нара на Дезидерио. Хайде, хайде, подкани тя пазача

наум. Всичко зависеше от влизането му в килията.

Пазачът вкара ключа в ключалката.

Сърцето на Астрид заби по-бързо.

— Точно така — прошепна тя. — Ела, тинейдецо...

Беше взел кинжала ѝ. Смяташе, че Дезидерио наистина е мъртъв. И беше алчен. С малко късмет всички тези неща щяха да му попречат да забележи, че гърдите на Дезидерио се повдигат и спускат съвсем леко.

— Дай парите. Веднага — каза пазачът и заплува към Астрид.

Преди да осъзнае какво се случва, Дез метна веригата около врата му и я стегна. Пазачът взе да мята опашка. Лицето му почервения и той спря да диша.

— Не се бори, иначе ще те удуша — каза Дезидерио.

Пазачът продължи да се мята. Беше по-едър от Дезидерио, но Дез имаше по-добра опора. Той дръпна веригата по-силно и лицето на пазача придоби синкав оттенък.

— Спри — нареди Дез и пазачът накрая се предаде. — Ръце зад гърба.

С бързи и точни движение той изхлузи веригата от врата на пазача, сложи му нашийника и го закопча с катинара. После използва вървите от жилетката на Астрид, за да му завърже ръцете, и колана на пазача, за да му запуши устата.

— Да тръгваме — каза той на Астрид, когато свърши.

Двамата бързо изплуваха от килията. Дез дръпна вратата след тях и я заключи, после се стрелнаха към далечния край на коридора, който свършваше пред портата на изхода. Наложиха се да изпробват няколко ключа, преди да попаднат на този, който я отваряше, но не след дълго успяха. Излязоха, заключиха портата след себе си и все така бързо заплуваха нататък по коридора.

— Къде води този коридор? — попита Дез.

— Не съм сигурна. Надявам се към болницата — отвърна Астрид.

След няколко минути плуване, тунелът свърши пред двойка заключени железни врати. Оказа се, че ключът за тях е на халката, която носеше Астрид. Тя бутна една от вратите и предпазливо надникна навън.

Веднага разбра къде е. Позна древните оръжия и брони по стените, и цитатите от ондалиниански съдии, гравирани над вратите.

— Съдебната зала — каза тя.

— Това добре ли е?

— Не е далеч от болницата, но трябва да внимаваме.

Дезидерио изплува от тунела и застана до нея.

— Добре че е нощ. Обикновено залата е пълна — обясни Астрид. — Сега трябва само да намерим коридора, който ще ни отведе...

Думите ѝ бяха прекъснати от тътнещ звук. Това бяха гласовете на стотици пеещи морски хора и фристовете — ниски, сериозни гласове, които звучаха така, сякаш долитаха от недрата на земята.

— Погребална песен — забеляза Дезидерио. — Някой е умрял. Някой високопоставен, ако съдя по броя на оплаквачите.

Астрид знаеше, че погребалните песни за държавни глави се пеят от стотици. Вледени се. С нарастващ ужас се заслуша в думите, за да разбере името на онзи, когото оплакваха.

*На живота приливите ще останат във забвение.
Една душа корава сега моли за освобождение.
Принцът боец не ще посрещне нови бѣднини,
Връща се той в обятията на морските дълбини.
Ветрове, вълни, тялото му вземете,
Докато на тази песен нижат се редовете.
Хорок, чуй нашата молба гореща,
Вземи Колфин Смелия в последната му среща.*

— Не! — извика Астрид. — О, богове... не.

Беше закъсняла. Рилка се бе добрала до баща ѝ преди нея. Беше му дала смъртоносната доза отрова.

Астрид се опита да заплува напред, да избяга от разкъсващата болка, но опашката ѝ не я слушаше, тя се олюля и се подпря на стената.

Две силни ръце я вдигнаха.

— Подпри се на мен — каза Дезидерио.

Само че Астрид го отблъсна. Преви се одве, задъхана. Болката щеше да я удави. Ако не намереше начин да я спре. Налагаше се да я спре. Животът на Дезидерио и нейният собствен живот зависеха от това. Тя затвори очи и си представи как сините арктически води на Ондалина се вливат в нея, как обгръщат сърцето ѝ и го превръщат в къс лед. Това бе начинът, по който винаги досега бе спирала твърде силната болка.

Само че този път не стана така.

Тя се изправи. Чувството бе прекалено силно. Скръбта и яростта бушуваха в душата ѝ като ураган.

— Астрид, не. Това е самоубийство.

Астрид не го чу. Тя се спусна към двойка кръстосани саби, окачени на стената, и издърпа едната.

Дез доплува до нея, вдигнал ръце умиротворително.

— Астрид, пусни сабята — помоли той.

— Трябва да се махнеш от пътя ми, Дезидерио — отвърна русалката заплашително.

Той обаче не се поддаде.

— Преди няколко часа Рилка те обвини в отравянето на собствения ти баща. Той току-що умря. Ако тя те открие, ще те обвини официално в убийство. Ще те арестуват.

Думите му успяха да проникнат до съзнанието ѝ през фученето на урагана. Ако това се случеше, осъзна тя, даже Рагнар не би могъл да ѝ помогне. Законът си беше закон.

— Ще те затвори в килия в подземие. Както постъпи с мен — продължи Дезидерио. — После ще настрои всички срещу теб. Не можем да останем тук. Нито ти, нито аз.

— Какво говориш? Да подвия опашка и да избягам? Да изоставя Ондалина? Да не отмъстя за смъртта на баща си? — попита тя с треперещ от ярост глас.

С бавни, внимателни движения Дез бутна върха на сабята надолу. После я взе от ръцете ѝ. Те се отпуснаха безволно до тялото ѝ.

— Казвам следното: баща ти беше боец. Брат ти е боец. Ти също. А добрият боец знае кога да изгуби една битка, за да може да продължи да води войната.

Астрид сви ръце в юмруци. Съзнанието ѝ започваше да се избистря. Спомни си ужасяващата болка, която бе изпитал Дезидерио

само преди няколко часа, когато му разказа какво се бе случило с родителите му. Но беше успял да я надвие и сега тя трябваше да стори същото.

— Ще излезем оттук, нали? — каза той. — Отиваме в Каргьорд.

— В Каргьорд ли? Защо? — попита Астрид, настръхнала. Събитията следваха едно друго твърде бързо. Част от нея искаше да се присъедини към останалите, но друга част все още се страхуваше.

— Защото Сера е там. Трябва да отида при нея. Да ѝ помогна в битката. Ти също. Не ми ли каза, че онази вещица, Вража, е искала всичките да сте заедно? Не беше ли казала, че така сте по-силни?

— Да, но...

— Но какво?

Астрид не можеше да му признае истината. Той не беше Бека. Нямахше да разбере.

— Добре — съгласи се тя.

— Хубаво. Тръгваме. Коеето значи, че трябва да се съсредоточиш, Астрид. Защото аз не мога да се ориентирам в Цитаделата, а ти можеш.

— Да. Точно така. Да се съсредоточа — повтори Астрид. — Трябва да излезем оттук. Възможно най-бързо.

Дезидерио поклати глава.

— Не си съсредоточена. Не можем просто да излезем оттук. Нямаме храна. Нямаме коне. Нямаме оръжия. Само тази стара сабя. Войниците на Рилка ще ни хванат за нула време.

Астрид кимна. Дезидерио беше прав. Нямаха нищо. Даже мечът ѝ го нямаше. Тауно го изби от ръцете ѝ, а кинжалът ѝ остана в ръцете на пазача в подземиято. Беше забравила да си го вземе.

— Трябват ни морски коне — каза тя. — Това е най-важното. Знаем откъде ще ги вземем.

— Откъде?

— От чичо ти Лудо — обясни Астрид. — Видяхме се по-рано днес. Много искаше да те види. Сигурна съм, че ще ни помогне.

— Знаеш ли как да стигнем до дома му?

— Знам, но е доста далеч оттук.

— Значи ще е по-безопасно, ако си направим камуфлаж — заключи Дезидерио. — Трябва да се оцветим в бяло, синьо и сиво. Като леда.

— Камуфлаж ли? — повтори Астрид. — Аз не мога... Аз... Аз...

— Знам. Прекалено си разстроена, за да пееш. Като нищо ще се направиш оранжева — каза той. — Аз ще направя заклинанието.

Той свали и втората сабя от стената и ѝ я подаде.

— Все е по-добре от нищо — заяви той. После изпя набързо канта пракс заклинание и след секунди двамата се сливаха напълно със стените.

— Готова? — попита той.

Астрид кимна. Заплува през съдебната зала към лабиринта от тунели, които щяха да ги отведат до дома на Лудо. Дез я последва.

Докато плуваха, пред очите ѝ се нижеха спомени за баща ѝ. Спомни си колко изнемощял изглеждаше в болничното си легло и си спомни последните му думи към нея.

Всичко, което правим, правим за Ондалина.

В много отношения се различаваха, бащата и дъщерята. Но в любовта си към кралството бяха еднакви. Баща ѝ водеше битки за Ондалина през целия си живот. Никога не спираше. Сега тя щеше да продължи битката.

Колфин бе мъртъв. Неговият начин на управление, старият начин, си беше отишъл с него.

Астрид щеше да тръгне по нов път, по пътя, описан от Вража.

Знаеше, че ще е тежко.

Знаеше, че ще е страшно.

И само боговете знаеха къде щеше да я отведе този път.

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

— Мирррно! — излая един груб глас.

Линг скоочи от нара още преди да отвори очи. Беше в лагера от седмица и вече се беше научила да се движи бързо при подбора. Който не се движеше бързо, не получаваше храна цял ден.

Тя зае мястото си редом с другите затворници, които живееха в Отделение 5. Слаби и болнави, всички се носеха в права линия пред редиците с нарове, с ръце отпуснати до тялото и погледи, вперени право напред. Линг беше близо до края на редицата.

Двама ездаци на смъртта застанаха от двете страни на вратата, а малко след тях през нея заплува командващия ги офицер, сержант Фенг, с къс камшик в ръка. Висок и гъвкав, със суров поглед, той се спусна покрай редицата затворници и започна да ги оглежда, сякаш подбираше дойни морски крави.

Смушка един затворник с дръжката на камшика. Повдигна брадичката на друг.

— Ти — каза на трети.

Очите на затворниците се изпълваха със страх, когато Фенг ги доближеше. Страхът се превръщаше в облекчение, ако ги подминеше, и в ужас, ако се застоеше. Всички мълчаха, докато той плуваше покрай редицата. С изключение на една русалка, която проговори, след като беше избрана.

— Моля ви, господине... имам дете. Баща ѝ е мъртъв. Няма кой...

Сержантът замахна с камшика толкова бързо, че русалката не успя да види откъде дойде удара. Болката я накара да замълчи. С насълзени очи и алена резка на бузата тя зае мястото си до другите подбрани пред отделението.

Сержантът изкара още три русалки. Петима мъже. Почти беше приключил с подбора, когато спря пред Линг. Огледа мръсната превръзка на ръката ѝ и продължи нататък.

Линг си бе счупила китката, когато се хвана в една мрежа, спусната от траулер на Рафе Тепрез. Превръзката бе единственото нещо, което засега спасяваше живота ѝ. Без нея вече щяха да са я изкарали пред редицата.

Сержантът избра още двама мъже, после се обърна и заговори на останалите затворници.

— Вие продължавайте да работите усърдно и може би също скоро ще бъдете сред подобраните! — каза той. После с двамата войници излязоха от отделението и изчезнаха.

Линг чуваше въздишките на облекчение около себе си. Неколцина плачеха заради загубата на близък приятел или съсед по нар. Ездачите на смъртта казваха, че е чест да се окажеш сред подобраните, че само най-силните и най-смелите отиват там, но Линг и всички останали в отделението знаеха, че истината е друга.

— Е, явно ще изкараме още един ден в Планината на щастieto — прошепна съседката по нар на Линг, Тунг-Мей. Тя бе пристигнала в лагера преди три дни.

Линг се усмихна кисело на името, с което затворниците наричаха лагера, разположен в долина край Великата бездна.

— Доскоро, Линг... ако не пребият една от нас до смърт днес. Ще плувам, преди да са ме лишили от закуска — каза Тунг-Мей.

Тя се стрелна през вратата и изчезна в тълпата затворници, всеки забързан към задачите си. Водите още не бяха просветлели, но затворниците бяха принуждавани да работят по два часа, преди да получат закуска. Никой не искаше да закъснява. Така или иначе, дажбите бяха малки, а да пропуснеш закуската, означаваше да умреш от глад до обяд.

Линг последва приятелката си. Излезе от отделението и се присъедини към потока затворници. Всички носеха еднакви униформи — широки сиви туники и железни нашийници. Работеха с тях и спяха с тях.

Тя видя как водят подобраните към ръба на бездната. Някои от тях гледаха примирено напред. Други отчаяно зовяха приятелите си с молба да предадат на съпруг, съпруга, майка, баща или дете, че ги обичат. Трети се опитваха да избягат. Тях пребиваха на място.

Сърцето на Линг сигурно щеше да бъде разбито, ако вече не бе станало на парченца от същата гледка, виждана всяка сутрин.

Тя отклони поглед от тъжната групичка и забърза към склада за муниципии. Не ставаше за подбор, не и с наранената си китка, но можеше да брои стрели и копия със здравата си ръка и да ги товари в сандъци. Това ѝ беше работата. Всеки ден отнасяха сандъците от лагера. Линг не знаеше къде ги откарват или защо, но бе сигурна, че не се използват за благородни цели. Беше дочула двама пазачи да говорят, че старейшината на Кин е прекалено зает с чистенето на водите от пластмасовите боклуци, които гогите изхвърляха в тях и със страданията, които тези боклуци причиняваха на морските обитатели, за да забележи движението на няколко дървени сандъци из кралството си.

Тунг-Мей работеше в лазарета. Виждаше подобрите, които оцеляваха. Понякога дори все още можеха да говорят. Някои от тях успяваха да ѝ кажат какво им е било причинено и тя от своя страна предаваше разказите им на Линг.

Отвеждаха ги до ръба на Бездната. На всеки нашийник закачаха желязна верига, на която бе закрепена магмена лампа. Към лампата бе прикрепена и гъвкава метална нишка. Нишките бяха много дълги, навити на гигантски макари. След като приключеше тази подготовка, на подобрания се заповядваше да плува надолу в Бездната, докато нишката се опъне и тогава да дръпне три пъти веригата. За да попречат на хората просто да събират нишката в ръце и да не навлизат в дълбините, войниците бяха сложили електрически змиорки в горния край на нишката. Те пращаха по цялата ѝ дължина ток, който можеше да убие онзи, който се опиташе да хитрува по този начин. Стъклената магмена лампа имаше двойно предназначение — освен да дава светлина, тя служеше и като прекъсвач за електричеството, така че гмуркачът да може безопасно да дръпне веригата.

След дванайсет часа електрическите змиорки се отстраняваха и войниците, разположени по ръба на Бездната, започваха да навиват нишките на макарите. Заедно с нишките се издигаха и затворниците.

Половината най-често излизаха мъртви, загинали от дълбинна болест, а останалите горещо желяеха смъртта. Оцелелите неизменно се появяваха дезориентирани, треперещи, с убийствено главоболие. Лицата и ръцете им бяха посинели и най-често храчеха кръв. Чудовищната дълбочина, високото налягане и оскъдният кислород във водата унищожаваше дробовете на хората и причиняваше мозъчен

оток. Оцелелите настаняваха в лазарета, където те изкарваха още час или два.

Веднъж Тунг-Мей попита един от оцелелите защо ги пускат в дълбините. Той й отвърна, че трябвало да търсят някаква бяла топка.

— Толкова страдания, толкова смърт... за една бяла топка? — изуми се Тунг-Мей, когато разказваше това на Линг.

Линг обаче знаеше, че тази бяла топка не е обикновена. Това бе талисманът на Сикоракс — топката мозайка. Орфео й бе разказал за нея. Искаше топката да бъде намерена и не го интересуваше колко души ще бъдат жертвани в името на безумната му цел.

Линг знаеше, че и тя ще бъде жертвана скоро. Щеше да умре тук. Тялото й щеше да бъде хвърлено в каруцата, която идваше в лагера всяка вечер, за да извози трупове. После щеше да бъде хвърлена в масов гроб.

Линг бе силна и не се страхуваше да умре. Знаеше, че смъртта от дълбинна болест не е лека, но тя щеше да се изправи пред нея смело. Онова, което я терзаше, бе, че ще умре, преди да е казала на Сера всичко, което беше научила на кораба на Тепрез.

Линг беше всегласна, русалка, която може да говори езиците на всички живи същества. За нея най-ужасната част от затворническия живот, по-лоша дори от побоищата, глада и страха, бе това, че не можеше да общува с приятелките си. Те нямаха и представа с кого са се захванали, не знаеха точно в каква голяма опасност се намират.

Когато я докараха в лагера, Линг се надяваше, че ще успее да избяга, но затворът беше ограден с жива ограда от морски оси — огромни биолуминесцентни медузи с дълги, смъртоносни пипала. Отваряха се колкото да пропуснат клетките с новите затворници, доставките на храна и муниции, както и каруцата за трупове.

Линг видя един мъж, който се опита да избяга през втория си ден в лагера. Тъкмо го бяха подбрали за Бездната. В отчаянието си той се опита да преплува между две от отровните морски оси. Една от осите светкавично омота дебелото си пипало около тялото му. Мъжът бе мъртъв след няколко секунди.

Когато си даде сметка, че няма как да избяга, Линг започна да търси куриер — малка рибка, октоподче или дори костенурка, по който би могла да изпрати съобщение до Сера. Само че морските оси

държаха животните извън затвора точно така, както държаха затворниците вътре.

Сега, докато Линг плуваше към склада за муниции, една русалка пред нея загуби равновесие и падна в калта. Един от пазачите, които се навъртаха наоколо, побутна изнемощялата жена с копието си. Тя се сгърчи от болка, опита се да стане, но не успя и пак падна.

Линг усети ръка върху гърба си. Ръка, която я блъсна напред.

— Ти! — излая ездачът на смъртта. — Заведи я в лазарета!

Линг се наведе да помогне на русалката.

— Можеш ли да плуваш? — прошепна тя.

Жената поклати глава.

— Налага се да плуваш. Аз ще ти помогна.

— Остави ме да умра. Нямам вече никакви сили.

— Не — твърдо каза Линг. — Прегърни ме през шията. Аз имам сили и за двете ни.

Русалката я прегърна и Линг я изправи.

— Ето така... леко, леко, бавничко... съвсем наблизо е — успокояваше Линг русалката по пътя.

Лазаретът бе на около трийсет метра от тях. Ако успееше да доведе русалката дотам и да я предаде на някой от медицинския персонал, може би щеше да успее да стигне до склада навреме за сутрешната дажба храна. Толкова беше гладна, че тялото я болеше.

Зле построен и оскъдно обзаведен, лазаретът се ръководеше от затворници, които преди отвличането си бяха работили като лекари и медицински сестри. Медицинските знания бяха ценни. Затворниците, които притежаваха такива знания, понякога биваха освобождавани от подбора. Линг се надяваше, че това ще стане и с Тунг-Мей. Тя беше студентка по медицина в университета на Кин и бе отвлечена от селото ѝ, докато беше на гости на родителите си. Сега Линг я зърна през двойните врати на лазарета как плува бързо от пациент на пациент.

Оцелелите от нощната смяна в Бездната тъкмо бяха пристигнали. Линг видя няколко мъже и жени, кървящи, мятаци се на наровете в отчаян опит да поемат глътка кислород в дробовете си. Знаеше, че не им остава много. Единственото, което Тунг-Мей можеше да направи за тях, бе да облекчи страданията им, но не можеше да ги прекрати.

— Какво стана? — попита тя, когато Линг се приближи с болната русалка.

— Падна от слабост.

— Нещо счупено? Кървене? — попита бързо Тунг-Мей.

Линг поклати глава.

— Заведи я отзад. Намери ѝ нар. Тук е само за пациенти в критично състояние — обясни Тунг-Мей.

Линг кимна и се отправи натам, където сочеше приятелката ѝ. Главата на болната русалка висеше надолу. Почти беше изгубила съзнание. Отзад нямаше свободни нарове.

Един лекар стоеше приведен над пациентка и проверяваше пулса ѝ. Линг го изчака да свърши и каза:

— Водя болна русалка, а не намирам свободен нар. Къде да я сложа?

— Ще се наложи да легне на пода — отвърна мъжът.

Той стана и се обърна към нея, от което дъхът на Линг спря. Имаше чувството, че и тя ще припадне.

Взираше се в лице, което добре познаваше, но не очакваше да види някога отново. Лицето на мъртвец. На призрак.

Лицето на Шан Лу Чи.

Баща ѝ.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

Мъжът пребледня. Очите му се разшириха.

— Линг? — прошепна той.

Линг кимна безмълвно.

Баща ѝ я прегърна силно. За момент, когато се озова в обятията му, Линг забрави, че е в ада на лагера. До този момент тя беше на място, изпълнено с обич и светлина. Беше си у дома.

Прегръдката свърши твърде скоро. Обичта, която бе озарила лицето на Шан Лу Чи изчезна, заменена от други чувства — страх и мъка. Линг разбра. И тя се радваше, че го вижда, беше смаяна, че е жив, но беше и покъртена от факта, че го намира именно на това ужасно място.

— Откога си тук? — попита той. — Братята ти... майка ти... те...

Линг поклати глава.

— Не са тук. Не ме взеха от селото. Хванаха ме в Източен Матали. Плувах към къщи. Преди три седмици.

— Източен Матали? Какво си правила там?

— Дълга история, татко. А ти какво правиш тук? — попита тя на свой ред. — Мислехме, че си мъртъв!

— Ей, вие двамата! — чуха глас. — Защо говорите, вместо да работите?

Пазачът присви очи.

— А на теб — той посочи Линг — мястото ти не е тук.

Пазачът тъкмо беше влязъл в лазарета. Линг и баща ѝ веднага застанаха мирно и впериха погледи пред себе си, както им бе наредено да правят в присъствието на ездач на смъртта.

— Доведе пациентка, господине — обясни Шан. — Помолих я да остане и да ми помогне. Не ни достига работна ръка. Няколко затворници умряха от пурпурна треска. Трупите остават заразни и след смъртта. Трябва да ги натоварим на каруцата и да ги изкараме от лагера възможно най-бързо.

Пазачът се дръпна назад при думата „заразни“. Сложи ръка пред носа и устата си.

— Действайте бързо! — заповяда той и бързо излезе от лазарета.

Линг погледна баща си със страх. Беше много остарял от последния път, когато го видя. Черната му някога коса сега бе посребрена, а силните му рамене се бяха превили. Дали е бил изложен на заразата? А тя?

— Няма пурпурна треска. Измислих си я — каза той тихо. — Ездачите на смъртта са колкото груби, толкова и глупави.

— Защо работиш в лазарета? — попита Линг. Баща ѝ беше археолог, а не лекар.

Изучаваше древните морски цивилизации.

— Когато ездачите на смъртта ме хванаха, преровиха вещите ми. Видяха личната ми карта, на която пише „доктор“ и решиха, че съм доктор по медицина. Заради това недоразумение съм още жив.

Той хвърли тревожен поглед към вратата на лазарета.

— Ще можеш ли да се справиш с товаренето на трупове? Не са заразни, умряха от дълбинна болест. Най-малко десет са. Сигурно ще станат повече преди пладне. Можем да говорим, докато товарим.

— Ще се справя — каза Линг, макар да говореше по-смело, отколкото се чувстваше. Никога досега не беше докосвала труп.

— Сигурна ли си? — попита баща ѝ и кимна към превръзката на ръката ѝ.

— Китката ми е почти здрава — увери го Линг. — Само че не е нужно някой да знае за това.

Шан се усмихна вяло.

— Май и двамата сме намерили свой начин да оцелеем — забеляза той. — Поне засега.

Той посочи на Линг един нар, на който лежеше млад мъж. Кожата му беше посивяла. Отворените му очи се взираха в нищото. Шан Лу Чи бръкна в джоба на туниката си и извади гладко бяло камъче. Внимателно отвори устата на мъжа, сложи камъчето върху езика му и я затвори.

— Нямам перли. Но ако видя хубаво камъче, го прибирам — обясни той. — Надявам се, че Хорок ще разбере.

Линг знаеше, че перлата, поставена върху езика на мъртвец, улавя душата му и я пази, докато Хорок, великият колекант, вземе

перлата, за да отнесе душата в задгробния свят.

— Аз ще го хвана отгоре, ти хвани опашката — инструктира я Шан.

Линг обгърна опашката на мъжа със здравата си ръка, а с болната подпря опашката отгоре, за да не ѝ се изплъзне. Плътта на мъжа беше студена и започваше да се вкочанява. Линг мислеше, че ще се ужаси от задачата, но вместо това изпита само тъга.

Двамата с баща ѝ изнесоха тялото през задния вход на лазарета, където чакаше каруцата за трупове. Коларят, възрастен човек, който имаше ферма наблизо, не се виждаше никъде. Двата стари морски коня, които теглеха каруцата, дъвчеха тихо, натикали носове в торбите си с храна, окачени на шиите им.

— Пазачите никога не идват насам. Мразят каруцата за трупове — обясни Шан, докато полагаха тялото в каруцата. — Коларят сигурно е в стаята на сержанта. Днес е луненделник, денят, в който си получава заплатата. Сега е най-подходящият момент да си поговорим.

Той хвана Линг за раменете.

— Все още не мога да повярвам, че си тук. Така копнеех да те видя отново, Линг. Но не тук.

Очите му се напълниха със сълзи, гласът му пресекна.

Линг обви пръсти около китката на баща си.

— Всичко е наред, татко.

Той поклати глава.

— Не, не е. Да видиш детето си на място като това, определено не е наред. А братята ти... те добре ли са?

— Юн и Риу са добре. Поне бяха, когато тръгнах.

— А майка ти?

Линг сведе очи към земята. Мисълта за безмълвната ѝ, тъжна майка винаги я нараняваше.

— Линг? Какво има?

— Не е проговаряла, откакто ти изчезна, татко. Нито веднъж — обясни Линг. — Опитвах се да я накарам да говори. И бабите ми се опитваха, и всичките десет лели. Никой не успя. Повечето се отказаха. Леля Ксиа продължава да се опитва, но и нейното търпение е на свършване. Баба Уен казва, че всички се държат прекалено внимателно, че цялото това нещо я разглезва и я прави по-слаба и че е

време за по-твърд подход. Всичко това ме натъжава и ме ядосва. Преди да потегля, се скарахме. Поне аз се карах. Мама не каза нито дума.

— Защо не иска да говори?

— Защото сърцето ѝ е разбито. Тя мисли, че си мъртъв, татко. Както и всички останали. Доскоро и аз така мислех. Как се озова тук? — попита тя.

— Влязох да изследвам Бездната — започна Шан.

Линг кимна и си припомни онзи ден. Тогава го видяха за последен път. Когато се свечери и той още не се беше прибрал, тримата му братя излязоха да го търсят. Откриха само торбата му от морски лен, в която събираше древните съкровища, които намираше. Линг разбра по лицата им, когато се върнаха, че се е случило най-лошото. Мъката, която изпита тогава, я преряза като нажежен метал.

— Този ден се гмурках надълбоко и докато бях долу, открих обичайните неща — кости и вкаменелости — продължи Шан. — Малко по-късно обаче попаднах на нещо невероятно — древна топка мозайка от бял корал.

Пулсът на Линг се учести. Баща ѝ бе открил талисмана на Сикоракс.

— Това е същата топка, която търсят ездачите на смъртта.

Шан кимна.

— Отгоре имаше рисунка на феникс, а останалото беше покрито с древни писмена — каза той. — Йероглифите бяха на древен кантонски, език, на който говорят гогите в Китай. Не можах да превода много, но разпознах думата „Атлантида“.

— Татко, къде е топката? — попита Линг. Моля те, мислеше си, моля те кажи ми, че е на сигурно място.

Шан отвори уста да отговори, когато се чу силен вик. Идваше от лазарета, но въпреки това изражението на Шан стана по-предпазливо.

— Трябва да сме сигурни, че ни виждат да работим. Хайде — подкани я той и я дръпна за ръкава.

Заплуваха обратно. Шан сложи ново камъче в устата на друг мъртъв затворник, после двамата с Линг понесоха тялото към каруцата. Шан продължи да говори, докато работеха, като внимаваше да не повишава глас, за да не го чува никой друг освен Линг.

— Когато изплувах от Бездната, ме чакаха войници — продължи разказа си той. — Водачът им искаше да знае дали съм намерил нещо.

Казах им, че не съм, но той не ми повярва. Нареди на хората си да ме претърсят. Някакъв вътрешен глас ми подсказа да не оставям топката мозайка да попадне в ръцете им, затова я извадих от торбата и я хвърлих обратно.

Хвърлил я е обратно? Не! — беше първата реакция на Линг. Държал я е в торбата, а сега е в Бездната... Но по-добре това, отколкото да е в ръцете на Орфео, ясно ѝ беше.

— Тогава не знаех — продължи Шан, — че войниците, които ме задържаха, са ездаци на смъртта. Пребиха ме от бой заради топката и ме доведоха тук. Ще ми се да знаех защо я искат толкова отчаяно.

— Защото топката е невероятно мощен талисман, който е принадлежал на Сикоракс, една от шестте магьосници на Атлантида — каза Линг.

Шан я изгледа смаян.

— Откъде знаеш? — попита я.

Линг се огледа, за да е сигурна, че не се мяркат пазачи.

— Защото йелите ме призоваха в река Олта. Аз отидох. Там открих, че всичко, което знаем за Атлантида, е твърде изопачена история, изопачена от Мероу.

Тя погледна баща си.

— Хм, татко? Затвори си устата, моля те. Да не те види така някой пазач — каза тя.

Шан затвори уста и Линг набързо му разказа всичко, което се бе случило, откакто напусна родното си село. Разказът завършваше с пристигането ѝ в лагера.

Шан беше изумен от историята.

— Безумна постъпка, Линг. И истински храбра — проговори той накрая. — Значи Рафе Тепрез е Орфео? Тепрез, терагогът? Линг, сигурна ли си?

— Напълно — увери го Линг и потръпна при спомена за празните, бездушни очи на Орфео. — А Валерио работи с него. Орфео му помага да превземе подводните кралства едно по едно. Когато Валерио ги завладее, ще събере техните армии и ще помогне на Орфео да освободи Абадон, след което заедно ще нападнат подземния свят. Когато това стане, битката ще е между Орфео и боговете. Само че Орфео не се интересува от това, че ще унищожи подводните кралства,

всички човешки кралства, целия свят, стига да си върне съпругата. Ако не открием талисманите преди него, свършено е с нас.

Шан кимна. Личеше, че е смаян, но скоро изражението му бе заменено от решителност.

— Това не бива да се случи — каза той. — Трябва да избягаш. Трябва да откриеш топката мозайка и да я занесеш на приятелките си.

— Страхотна идея, татко — похвали го Линг. — Но има един малък проблем — няма как да избягам оттук.

Шан огледа труповете, които току-що бяха изнесли от лазарета. Бяха наредени един върху друг в каруцата.

После погледна дъщеря си.

— Всъщност, Линг — заяви той, — има как.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Астрид се долепи към една стена от лед и надзърна зад ъгъла.

Горният етаж на къщата, в която Лудовико ди Меровингия живееше със семейството си, светеше. Къщата беше огромна, с кръгъл двор, богато украсена фасада и просторна конюшня. Издигаше се в покрайнините на Цитаделата, в дъното на айсберга.

Оскъдно осветеният коридор, който водеше до тази част на Цитаделата, бе празен, но Астрид беше нащрек. Веднага щом откриеха, че Дезидерио е избягал от подземиято, войниците на Рилка щяха да хукнат към къщата на Лудо. Може би вече бяха стигнали.

— Има ли признаци на живот? — прошепна Дезидерио.

— Има някой вкъщи. Дано е само чичо ти — отвърна Астрид и хвана здраво старата сабя.

Двамата с Дезидерио бързо изплуваха от прохода, по който бяха дошли, преминаха двора и стигнаха до парадния вход. Дез повдигна тежкото чукало и удари с негодва пъти по вратата. Астрид се намръщи от шума, който се вдигна.

Вратата се отвори след няколко секунди. Астрид очакваше да се покаже някой слуга, но беше самият Лудо.

— Слава на боговете — каза той, щом видя племенника си. Вкара Дезидерио и Астрид вътре и затвори вратата. После прегърна силно племенника си.

— Не знаех кого ще видя, когато отворя вратата, теб или Рилка — каза той.

— Чу ли вече? — попита Дезидерио.

— Да — отвърна Лудо. — В Цитаделата цари пълна бъркотия. Ти — той кимна към Астрид — си обвинена от Рилка в убийството на баща си. Ако успеем да стигнем до двореца и да седнем да си поговорим в присъствието на Рагнар, ще сложим край на тези безпочвени обвинения и...

Астрид го прекъсна:

— Рилка няма да допусне това. Валерио иска да превземе Ондалина и тя ще му я поднесе на тепсия. В замяна Тауно ще стане адмирал.

— Какво? — смая се Лудо.

Астрид му обясни машинациите на Рилка.

— Само че двамата с Дезидерио току-що ѝ развалихме план А — завърши тя. — Сега Рилка работи по план Б — да ни ексекутира. Никога няма да ни позволи да се доближим до Рагнар. Сигурна съм, че войниците ѝ имат заповед да ни убият на място, ако ни видят.

— Затова сме тук, чичо Лудо — включи се Дезидерио. — Имаме нужда от мокрети и храна. Ще поемем към Каргьорд. Серафина е там. Събира армия срещу Валерио.

— Сера е жива? — възкликна Лудо. В очите му блеснаха сълзи от щастие. — Мислех, че е мъртва, Дез, и че ти скоро ще я последваш. А сега и двамата се оказахте живи.

Той отново прегърна племенника си.

— Вижте какво, сега не е най-подходящият момент за подобни семейни сцени — напомни им Астрид. — Трябва да тръгваме. Но преди това, ще направиш ли нещо за мен?

Тя се огледа из фоайето на къщата, за да намери каквото ѝ трябва. Огледа изящните мебели, портретите, сабите, закачени по стените, и накрая спря поглед на красива стъклена урна. Грабна я, махна капака и изсипа съдържанието ѝ на пода.

— Какво правиш? — попита я Лудо.

Астрид не му отговори. Подготви се за болката, допря пръсти до гърдите си и извади шепа кървави песни. Никой от спомените не беше стар, всичките причиняваха силна болка.

Русалката усуква кървавите нишки, преди да се разсеят във водата, и ги събра в урната. Дишайки на пресекулки от болката, тя сложи капака на урната и я вдигна към светлината, за да види какво е събрала. Изруга под нос. Не бяха влезли всички спомени.

Астрид отново докосна гърдите си и извади две по-стари песни — една от река Олта и една от конвоката със Сера. Болката беше пронизваща. Докато добави и тези две кървави песни в урната, пребледня като смъртник.

Лудо също беше станал бял като платно.

И той бе видял кървавите песни. Беше видял как Серафина казва на Астрид и на другите русалки в конвоката, че Валерио е отговорен за смъртта на Изабела.

— Брат ми... нашият брат — промълви той. — Как е могъл? Как е могъл да убие сестра ни?

Гласът му пресекна и му се наложи да се подпре на стената.

Дез го хвана за ръката и го отведе до един стол.

— Седни, чичо Лудо — каза той. — Дишай дълбоко.

Астрид сложи урната на близката масичка.

— Съжалявам, че се наложи да разбереш за Валерио по този начин — каза тя и се приведе над него.

Лудо направи видимо усилие да се овладее, после я потупа по ръката.

— Не ми дължиш извинения, Астрид. Ти спаси живота на племенника ми.

— Ще можеш ли да отнесеш урната на Ейвъор? — попита Астрид. — Нека повика Рагнар. Кървавите песни ще им разкрият истината.

Лудо кимна. Цветът бе започнал да се връща на лицето му. Той стана и изправи и Астрид.

— Ще занеса урната на Ейвъор — каза той и внимателно я прибра в един шкаф. — Ще се разправя и с онзи злодей Валерио. Но първо трябва да ви помогна да се измъкнете.

До фойето имаше дрешник. Той отвори широко вратата към него и каза:

— Изберете си нещо топло за пътуването. Вземете всичко, което ви трябва. Ей сега се връщам.

Лудо отплува по друг коридор и изчезна през двойната врата в дъното му. След няколко минути, докато Астрид и Дез закопчаваха палтата от тюленова кожа, които си бяха избрали, той се върна с две натъпкани дисаги.

— Напълних ги с всичко, което успях да намеря в кухнята. Има запаси за около седмица. Има и пари, също и компас, карта и два кинжала.

Той подаде дисагите на Астрид, после се насочи към стената и свали два меча, прибрани в ножници.

— И тези ще ви потрябват — каза Лудо и ги подаде на Дезидерио. — С тези вехтории не бихте надвили и гупа — добави и кимна към старинните саби, които Астрид и Дезидерио още държаха.

— Благодарим ти, чичо Лудо. Ще можеш ли да ни дадеш два коня? — попита Дезидерио. — Трябва да се отдалечим възможно най-много от Рилка.

Лудо поклати глава.

— В момента имам само новородени кончета и майките им, заедно с един окуцял скопен кон.

Астрид се обезсърчи. Нямаха никакъв шанс да избягат на Рилка с плуване без две силни, здрави животни под себе си.

— Имам и Елскан. Трябва да я доставя в двореца утре. Тя е бърза като светкавица — каза Лудо с мрачна усмивка. — И точно толкова смъртоносна.

— Елскан? — повтори Астрид и очите ѝ се разшириха. — Искаш да кажеш...

Лудо кимна.

— Същата Елскан, която баща ти купи за майка ти, преди да се разболе.

Той опря ръце на хълбоците си и изгледа Астрид от горе до долу.

— Ти си добра ездачка на морски коне — заяви той. — Ще се справиш ли с косатка?

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

Младата косатка се извъртя свирепо и удари с мощната си опашка вратата на отделението си в конюшнията.

— Никой не може да язди тези чудовища, Лудо — каза Астрид и нервно изгледа косатката. — Никой, освен побърканите. И майка ми.

— Ти си добър ездач, Астрид, виждал съм те. Добра си почти колкото Ейвъор.

— Почти няма да означава много, ако загина — заяви Астрид.

— Важното е да ѝ покажеш кой командва — посъветва я Лудо.

— Мисля, че тя вече знае кой командва. Не съм аз — отбеляза Астрид.

— Шшт, косатке. Добро момиче си ти, Елскан. Добро момиче — нежно заговори Лудо. После изцъка с език, за да успокои животното.

Елскан го изгледа. Изцъка в отговор и удари с опашка стената, която се пропука.

Лудо поклати глава.

— На петнайсет години е — каза той. — И се държи точно като петнайсетгодишна. По пътя към конюшнията Лудо беше информирал Астрид и Дезидерио, че Елскан е дълга малко повече от четири метра и тежи два тона и половина.

— Ето — каза той и подаде на Астрид една метална кофа. — Дай ѝ парче тюленско. Ще ѝ отклони вниманието, докато я оседлая.

Той свали юзда със сребърен мундщук от една кука в стената и я преметна през рамо. После взе едно двойно седло, подложка за него и колан от близкия рафт.

— Готова ли си? — попита той Астрид.

Астрид кимна. Устата ѝ беше пресъхнала.

Лудо отвори вратата към отделението на косатката и се гмурна вътре. Астрид си пое дълбоко дъх и го последва.

— Е, приятно ми беше, че ви познавам — каза Дез, докато затваряше зад тях.

Нито Лудо, нито Астрид оцениха шегата. Бяха изцяло съсредоточени върху косатката.

Елскан, надушила закуската, се обърна към тях и отвори огромната си уста. Острите ѝ конусовидни зъби проблеснаха на светлината от магмените лампи. Всеки зъб беше дълъг повече от седем сантиметра. Астрид ѝ подхвърли кървав къс месо. Елскан го глътна на една хапка и заклати глава за още.

За момент Астрид забрави, че се страхува, зашеметена от красотата на създаването.

— Великолепна е, Лудо — каза тя. — Нищо чудно, че Ейвъор толкова иска да я има. Елскан се приближи към Астрид. Подуши я, после бутна с нос кофата. Астрид ѝ хвърли още едно парче месо.

Русалката винаги с радост посрещаше предизвикателството да обядва буйните коне на майка си. Не можеше да пее, но заклинанията нямаха значение по време на лов. Значение имаха смелостта и силата, а тя ги притежаваше достатъчно. Когато пореше водата на гърба на животно като Бликст, Астрид се чувстваше могъща, чувстваше се като водач. Какво ли щеше да е чувството на гърба на Елскан?

— Плува изключително гладко, ако я овладееш — каза Лудо. Беше сложил седлото на гърба на косатката, точно пред гръбната ѝ перка, и сега закопчаваше колана под корема ѝ.

— А ако не я овладея? — попита Астрид.

— Ще те убие — каза Лудо. — Насочвай я повече с опашка, не дърпай юздата прекалено силно. Дръж поводите отпуснати и ѝ оставяй достатъчно място да върти глава.

— За да може да отхапе моята — измърмори Астрид.

— Не забравяй да я оставяш да се изкачва за въздух достатъчно често — напомни Лудо. — През нощта сваляй сбруята и я оставяй да поплува. Когато стигнете до границата, вземи седлото и юздата, плесни я по опашката и ѝ кажи да се прибира вкъщи. Тя ще знае какво да направи — завърши той.

Лудо прехвърли поводите през главата на косатката, вкара мундщука в устата ѝ и затегна юздата. След това закрепил дисагите за седлото. Когато се увери, че всяка част от такъмите е на мястото си, взе поводите и ги подаде на Астрид.

— Орката е твоя — каза той.

Астрид си пое дълбоко дъх и изведе Елскан от отделението, преведе я през конюшната и спря пред двойка железни врати. Знаеше, че водят направо в открити води.

— В момента, в който ги отворя, тя ще се стрелне напред — предупреди Лудо. — Така че, качвайте се и се пригответе.

— Чичо Лудо... — започна Дезидерио.

Лудо се обърна към него.

— Какво ще кажеш, когато Рилка разбере, че сме избягали и че сме взели Елскан? Не бива да попадаш в затвора. Трябва да се погрижиш Рагнар да види кървавите песни на Астрид.

— Ще ѝ кажа, че през цялото време сте ме държали на мушка с харпун.

— Сигурен ли си, че ще се справиш? — попита Астрид, тъй като знаеше добре какво прави Рилка с хората, които ѝ се изпречват на пътя.

— Не се тревожете за мен — успокои ги Лудо. — Стигнете до Каргъорд. Помогнете на Сера.

— Чичо Лудо...

— Да, Дезидерио?

— Благодаря ти.

Лудо кимна.

— Хайде, Дезидерио — подкани го Астрид. Тя вече беше на седлото с поводите на Елскан в ръце.

Косатката, подушила откритото море, се изправи на опашка.

— Трябва да тръгваме — каза Астрид и се опита да успокои животното.

Дезидерио доплува до седлото и седна зад Астрид.

— Къде да се хвана? — попита той.

— За мен — отвърна тя. — Готов ли си?

— Не — каза той и обвини ръце около кръста ѝ.

Усещането от ръцете на хубав мъж около тялото ѝ беше ново и разсейващо. Точно сега не биваше да се разсейва. Не и с два и половина тона косатка под себе си.

В следващия момент се чуха силни, свирепи удари по вратата, които мигновено заличиха мислите за Дезидерио.

— Лудовико ди Меровингия! Отвори!

Астрид се извърна рязко. Пред вратите към конюшната стоеше Тауно. За щастие Лудовико ги беше заключил, след като тримата

влязоха вътре.

Елскан, подплашена от силния шум, започна да кръжи пред портите.

— Отвори ни! Веднага, Лудо! — извика Астрид.

— Астрид Колфинсдотир, знаем, че си вътре! Арестувана си! — кресна Тауно.

Лудо бутна силно портите и те се отвориха. Елскан изцвили и се метна напред.

— Дръж се, Дез! — викна Астрид.

После светът се превърна в неясно петно, щом Астрид научи какво е чувството да яздиш светкавица.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

Линг се закашля. Пое си дълбоко дъх и пак се закашля, като добави и малко хъхрене. После се върна към работата си — да брой стрели и да ги подрежда в кутии.

Подаде една напълнена кутия на затворничката в съседство, Баи, чиято работа беше да украсява краищата им с пера от чайки.

Когато посегна за следващата кутия, Линг пак се изкашля. Поклати глава и изтри чело с опакото на дланта си.

— Течението днес е много топло — промълви тя, макар да не беше вярно.

Очите на Баи пробягаха по лицето на Линг и по кутията. Тревога проряза бръчки в челото ѝ.

Линг продължи да брой стрели. Отново се закашля, този път с гримаса на болка, и се престори, че се олюлява, след което сграбчи ръба на работната маса, сякаш щеше да падне.

— Баи... помогни ми — прошепна тя. — Стаята се върти!

Преди Баи да успее да реагира, Линг се строполи на земята и започна да диша на пресекулки. После съвсем спря да диша с надеждата, че лицето ѝ ще добие виолетов оттенък. Така и стана.

— Пурпурна треска! — извика Баи и се дръпна назад.

— Пурпурна треска! Пурпурна треска!

Уплахата се надигна в склада като приливна вълна. Затворниците, които работеха в близост до Линг, веднага отплуваха и се скупчиха до стената.

Един пазач си проправи път през разбуненото множество.

— Какво става тук? — пожела да се осведоми той.

Един от затворниците посочи към Линг, която се гърчеше на пода.

Пазачът заплува към нея. Плесна я силно с опашния си плавник. Линг изстена от болка. Това не беше преструвка, ударът наистина беше силен. Следващият ѝ ход обаче беше измамен. Тя се надигна от пода и

се престори, че се опитва да се изправи, но отново потъна надолу, където изигра още един пристъп на кашлица.

— Пурпурна треска, господине — каза уплашено един от затворниците.

— Заведете я в лазарета! — нареди пазачът. Когато никой не прояви инициатива да заплува към Линг, той сграбчи двама мъже за вратовете и ги блъсна към нея. — Изкарайте я оттук!

Мъжете вдигнаха Линг за лактите и я изведоха от склада. Линг се отпусна цялата, а главата ѝ увисна на гърдите. Затвори очи. Така никой нямаше да види триумфа в тях.

Засега планът работеше. Баща ѝ бе казал, че ще пусне слух за пурпурната треска. Щеше да поставя тази диагноза на всеки пациент, който чувства слабост или има температура. Ако съдеше по реакцията на собственото ѝ представление преди малко, слухът се бе разпространил бързо. И затворниците, и войниците изпитваха ужас от мисълта, че може да се заразят.

Двамата мъже я отведоха до вратата на лазарета, там я пуснаха и с пълна скорост заплуваха обратно към склада.

Линг изстена силно. След няколко секунди се появи Тунг-Мей.

— О, Линг, не и ти — възкликна тя с тъга.

Линг кимна.

— Направо изгарям. Моля те, помогни ми, Тунг-Мей — хрипливо прошепна тя. Искаше ѝ се да може да каже истината на приятелката си, но заради безопасността на Тунг-Мей, колкото по-малко знаеше, толкова по-добре.

— Шан! — викна Тунг-Мей. — Ела бързо, имаме нов пациент с треска!

Линг не даде знак, че познава баща си, той също запази неутралното си изражение, докато я повдигаше за ръката и я водеше към задната част на лазарета.

— Съжалявам, госпожице, но всичките ни легла са заети. Ще трябва да ви сложа ето тук — заобяснява той и подпря Линг на задната стена, далеч от чужди погледи. Това също беше част от плана. Тук можеха да си говорят, без никой да ги чуе.

— Каруцата е тук — прошепна баща ѝ, напрегнат, докато се преструваше, че я преглежда. — Ще натоваря няколко трупа, после ще дойда за теб. Легни и затвори очи. Не мърдай.

Линг кимна. Баща ѝ заплува към друг пациент, а тя бавно се отпусна на земята. Всички в лазарета бяха толкова заети, че никой лекар или пазач нямаше да забележи поредния пациент, угаснал от пурпурна треска. Това беше лесната част. Както си лежеше, Линг преговори наум останалото от плана, който измислиха с баща ѝ.

— Коларят идва в седем сутринта и после още веднъж вечерта, за да откара трупове. Ездачите на смъртта, които охраняват лагера, би трябвало да претърсват каруцата и понякога го правят, но най-често само ѝ хвърлят по един поглед — обясни баща ѝ. — Ако някой се престори на мъртъв...

Линг го прекъсна.

— Искаш да изляза оттук с каруцата за трулове. Скрита сред тях.

Потръпна от тази мисъл, но заглуши гласа на страха. Трябваше да се измъкне на всяка цена.

Шан бе кимнал.

— Престори се на болна от пурпурна треска следващия луненделник вечерта. Точно преди да раздадат вечерните дажди. Ще „умреш“ малко преди каруцата да пристигне. Коларят ще я остави и ще иде да вземе заплатата си. Докато натоварим всички тела, обикновено става осем часът. Здрачът ще те прикрие. Изчакай каруцата да мине оградата. Петнайсетина минути по-късно трябва да сте се отдалечили достатъчно от лагера и ще можеш да изпълзиш изпод трупове и да отплуваш, без никой да те види. Рисковано е, но друг начин няма.

— Не мога да отплувам — поклати глава Линг. — Трябва да стигна до Сера и останалите, но първо се налага да намеря топката мозайка, докато съм близо до Бездната. Не можем да допуснем да попадне в ръцете на Орфео. Но как? Ездачите на смъртта стоят на стража край нея ден и нощ. Един от подбраните каза на Тунг-Мей, че там непрекъснато горят лампи. Ще ме видят.

Шан се усмихна.

— Не, няма. Ездачите на смъртта търсят талисмана там, където го хвърлих. Не са се сетили обаче, че в Бездната има леко течение. Предполагам, че досега топката трябва да се е преместила на около две левги на изток. Другото, което ездачите не знаят, е как да разговарят с обитателите на Бездната. А ти знаеш. Говори с тях, Линг. Някой може

да е видял топката. Може да е паднала на някой скален издатък или в дупка в стената.

— Това е най-добрият вариант — каза Линг. — Може да е паднала и още по-дълбоко. Може все още да пада. Да я намеря е все едно да намеря цаца във водораслова гора.

— Трябва да опиташ — отвърна Шан.

— Не, татко — поправи го Линг. — Трябва да успея.

Последвалата седмица до луненделник измина в напрегнато очакване. Всяка сутрин по време на подбора Линг се надяваше, че сержант Фенг няма да реши точно същия ден, че превръзката ѝ е стояла достатъчно дълго на ръката и че всичко с баща ѝ е наред.

— Престори се на мъртва — прошепна сега Шан. Линг затвори очи и отпусна всички мускули. Усети как баща ѝ отключва железния нашийник около врата ѝ и чу издрънчаването, когато го захвърли на една постоянно растяща купчина от нашийници. След бърз поглед наоколо, за да се увери, че никой не ги гледа, той преряза превръзката на ръката ѝ със скалпел. Когато подготвиха плана, Линг го помоли да махне превръзката ѝ, преди да я натовари на каруцата. Знаеше, че с нея ще се движи по-бавно. Когато размърда леко пръсти, я заболя, но не много. Надяваше се, че костите са зараснали. Накрая Шан я вдигна на ръце.

— Още един ли? — извика някакъв глас.

Линг усети как баща ѝ замръзва. Никой не биваше да бъде тук. Ако този, който бе задал въпроса — пазач или затворник, хванеше Линг, скоро щеше да усети, че е топла и съвсем жива.

— Боя се, че да. Пурпурна треска. Стой надалеч, Жу — каза баща ѝ.

Жу. Коларят. Облекчение завладя Линг.

— Няма нужда да ми напомняш, докторе — рече Жу. — Хич не ми трябва да се доближавам.

Трудно беше да се прецени, но съдейки по разстоянието, от което долиташе гласът му и от пръхтенето на морските му коне, коларят стоеше пред каруцата си.

— Нали няма да тръгваш още? Имам още трупове за товарене — излъга Шан. Гласът му беше спокоен, но Линг, която го познаваше толкова добре, усети напрежението му.

— Не, още не. Първо ще се отбия при сержанта. Имаш достатъчно време да напълниш каруцата.

Жу отплува. Шан издиша шумно. Линг рискува да отвори леко едното си око. Лицето на баща ѝ беше бяло като платно.

— Линг, може би не е... — започна той.

Тя го прекъсна.

— Ще се справя, татко.

Беше решена да избяга. Приятелите ѝ, задачата им, съдбата на целия морски народ зависеше от нея.

Баща ѝ я погледа известно време, после кимна.

— Да — каза той. — Вярвам, че ще се справиш.

Шан бе оставил място за нея в каруцата. Линг инстинктивно затвори очи, когато той нежно я положи между две студени тела. После, като си спомни, че това е може би последният път, в който вижда баща си, тя отвори очи и видя, че той къса шевовете по подгъва на туниката ѝ. Махна нещо малко и златно от ръката си — венчална халка. После извади кълбенце хирургичен конец и игла от джоба си. Наведе се над туниката на Линг, сложи халката върху плата и бързо я заши в подгъва.

— Дай я на майка си — каза той, докато шиеше. — Кажй ѝ, че я обичам дори повече, отколкото в деня, когато сложи тази халка на пръста ми. Кажй ѝ, че нямам търпение да дочакам края на всичко това, за да може тя отново да сложи халката на ръката ми.

Линг остана безмълвна. В гърлото ѝ сякаш заседна буца.

— Кажй на братята си да се държат прилично и, Линг...

— Да, татко?

— Ти си много силна и това е хубаво. Но никога не бъркай добротата със слабост, каквото и да казва баба ти Уен.

Линг кимна. Точно в този момент тя не се чувстваше силна и се мразеше за това. Опита се да се усмихне храбро на баща си, но вместо това избухна в сълзи. Прегърна го силно. От устните ѝ се изплъзна хлип, после още един.

— Шшт, bao bei, шшт. Мъртвите не плачат — прошепна той.

— Ела с мен, татко — каза Линг.

— Прекалено е опасно. Жу винаги минава да се видим, преди да тръгне, за да се увери, че всички трупове са натоварени. Ще му се види странно, ако ме няма.

Шан целуна дъщеря си по бузата, после я пусна.

— Готова ли си?

— Да — каза Линг и избърса очите си.

— Добре тогава. Сега трябва... — той преглътна мъчително, — трябва да те покрия с още трупове, преди да е дошъл Жу.

От страх на Линг ѝ пресъхна устата. Опита се да си представи, че е другаде. Където и да е.

Баща ѝ първо натрупа тела от двете ѝ страни. Когато започна да намества труп върху нея, загуби самообладание.

— Давай — подкани го Линг, отново намерила силата си.

Той кимна и намести тялото. Изведнъж Линг се оказа изцяло заобиколена от трупове. Гърбът ѝ се притискаше към студените гърди на някакъв мъж. Още мъртва плът лежеше върху ръцете ѝ. Безжизненият тил на русалка почиваше до слепоочието ѝ. Тя виждаше съвсем ясно бледата ѝ, тънка шия. За момент я обхвана паника. Искеше да крещи и да избяга от труповете. Вместо това заби нокти в дланите си и от болката съзнанието ѝ се проясни.

— Не мърдай — прошепна баща ѝ.

— Да, татко. Тръгвай.

Шан вдигна задната преграда на каруцата.

— Това ли беше последният, докторе? — чу се пак гласът на коларя.

— Това беше, да — отвърна Шан.

— Клетите нещастници — каза Жу. — Е, поне се отърваха от този ад. Лека нощ, Шан.

— Лека нощ... — каза Шан.

Когато каруцата затрополи напред, Шан довърши изречението, толкова тихо, че само Линг да го чуе:

— ... и лек път.

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Линг усети, че каруцата за трупове забавя ход.

— Спри, Жу — провлачи ленив глас.

— Защо? Каруцата ли ще претърсват? — попита коларят.

— Аз не. Имаме заповеди да не докосваме трупове на умрели от треска.

Линг, която беше замръзнала от страх, се отпусна. Пазачите вече не претърсваха каруцата. Слава на боговете. Всеки момент Жу щеше да размаха камшика и да минат през оградата.

— Е, ще може ли да тръгна? — нетърпеливо запита Жу. — Искам да изхвърля тия вкочанясалите и да се прибера вкъщи. Жена ми ме чака на масата с мидена яхния.

— Изчакай малко, разбра ли? Имаме нова система — обясни ездачът на смъртта.

— Каква? Бодете ги с копия ли?

— Не — отвърна пазачът. — Ползваме морските оси.

— Ха! — впечатли се Жу. — Така със сигурност ще знаете, че няма живи.

Кръвта на Линг замръзна във вените ѝ. Отровата на морската оса беше една от най-смъртоносните, познати в подводния свят. Ако някое пипало я откриеше, тя нямаше да изкара и пет секунди.

— Спри я тук, Жу, точно до оградата — нареди пазачът.

Каруцата затрополи напред.

Всичко свърши. Този път щеше наистина да умре. Никога нямаше да открие топката мозайка и да помогне на Сера и останалите да победят Абадон. Никога нямаше да занесе бащината халка на майка си. Щеше да свърши в общ гроб. Никой никога нямаше да разбере какво се е случило с нея.

— Съжалявам, Сера — прошепна тя. — Съжалявам, мамо, татко.

Тя лежеше напълно неподвижна, със стиснати в юмруци ръце, в очакване на болката. Върху нея лежеше тяло, навън беше тъмно, но морските оси излъчваха такава силна светлина, че Линг виждаше ясно

чертите на лицата на трупове около нея. Изведнъж едно движение вдясно прикова вниманието ѝ. Тя спря да диша. Едно пипало, синьо и пъргаво, плъзеше към нея. Пипалото се уви около шията на мъртвия мъж от едната ѝ страна, премина през лицето му и спря на сантиметри от нейното.

Друго пипало се плъзна по главата на русалката, която лежеше върху нея. Трето се уви около шията на мъжа отляво на Линг.

После се чу изсвирване и пипалата изчезнаха.

— Тръгвай, Жу, всичко е точно — извика пазачът. — И да е имало нещо живо в каруцата, сега със сигурност е мъртво!

Линг издиша. Свърши. По някакво чудо пипалата я бяха пропуснали. Беше оцеляла.

И тогава всичко побеля.

Болката избухна в тялото ѝ, когато едно пипало мина през края на опашката ѝ. Усещането беше все едно е ухапала електрическа змиорка. Успя да задържи вика, който напираше да излезе от устата ѝ, като стисна зъби толкова силно, че сухожилията по шията ѝ изпъкнаха ясно под кожата.

— Ей, Бела! Връщай се в редицата! — викна пазачът. — Богове, Жу, казвам ти, тия медузи са толкова гадни, че биха ужилили всичко, било труп, било камък, дори друга медуза, ей така, за развлечение.

Както се беше появило пипалото, така и изчезна — за секунда. Но болката остана.

Сърцето на Линг биеше бързо и пресекливо. Пред очите ѝ примигваха светлини. Тя едва-едва чу как пазачът подканва Жу да продължи по пътя си. Каруцата подскочи и започна да набира скорост. Тя се опита да си спомни колко трябваше да чака... Петнайсет минути? Петнайсет секунди? Не можеше да мисли ясно. Сякаш болката беше предизвикала късо съединение по всички вериги в мозъка ѝ. Изпадна в гърч. Светлините пред очите ѝ се превърнаха в картини. Мъртвият мъж от едната ѝ страна започна да се смее. В косите на русалката върху нея се появиха змии. Ужасена, Линг я блъсна. Блъсна я толкова силно, че тялото се търкулна настрани.

Трябва да се махна, крещеше съзнанието на Линг. Тя с усилие седна, после освободи опашката си. Запълзя по трупове към края на каруцата и се претърколи през преградата. Тупна на морското дъно и

остана така, легнала по гръб, дишайки тежко, заровила пръсти в тинята.

Картините и звуците в съзнанието ѝ се размиха в едно, после се пръснаха на парчета.

Линг изстена от болка, после изгуби съзнание.

На двайсет метра от лагера.

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

— Това не ми харесва, Лучия — каза Бианка ди Ремора, докато оглеждаше гниещия кораб, извисяващ се над тях.

На носа пишеше „Британия“. Ръждата беше изяла някои от буквите.

— Тогава се връщай — остро каза Лучия.

— И да те оставя да се качиш на призрачен кораб сама? Няма начин. И двете ще се върнем. Изобщо не трябваше да идваме. Ако някой разбере, че сме били тук...

Лучия обаче не я слушаше. Тя вече плуваше към горната палуба. Беше дошла да се види с Карис и нищо нямаше да я спре. Бианка, която кършеше ръце, откакто излязоха от двореца, следваше Лучия по опашката и не спираше да се притеснява.

Валерио все още не беше атакувал Черните перки. Скоро, казваше, когато Лучия го попиташе. „Не мога да пратя войската в Каргьорд точно сега. Имам други задачи за тях.“ Беше отказал да ѝ обясни какви са тези задачи, така че Лучия измисли свой собствен план за Серафина. А Карис, жрица на богинята на смъртта Морса, имаше нещо за нея, нещо, от което тя се нуждаеше отчаяно, за да задейства плана си.

Във вътрешността на кораба се мяркаха фигури. Лучия ги зърна, докато плуваше покрай бойниците към кърмата. Чу смях. Звън на чаши. Пиано.

„Британия“ бе луксозен океански лайнер. Бурята го беше потопила в Адриатическо море през лятото на 1926 година. Почти хиляда души бяха загинали — и пътници, и членове на екипажа.

Хората, които умираха под водата, се превръщаха в призраци. Телата им се разлагаха, но душите им оставаха, хванати под вълните, неспокойни и гладни. „Британия“ пулсираше от силата на копнежа, който изпитваха сегашните ѝ обитатели. Лучия чуваше тази сила в скръбните стонове на корпуса. Усещаше я в потръпването на палубата.

„Британия“ не се беше пречупил, докато потъваше, и сега лежеше на морското дъно наклонен наляво. Комините стояха непокътнати, както и кабината на лоцмана. Спасителните лодки си бяха по местата.

На горната палуба между разгънатите шезлонги се стрелкаха раци. Миниатюрни рибки плуваха из женска обувка. Анемони бяха колонизирали шапки, книги, един бинокъл.

И други създания населяваха палубата — създания, които ръмжаха с прогнилите си гърла, поклащаха се на полуизядените си крака и въртяха безоките си глави.

Гнилочници.

Бианка сграбчи ръката на Лучия.

— Какво е това? — попита тя ужасена. — Приличат на мъртви терагоги.

— Точно такива са — отвърна Лучия. — Загинали са при потъването на „Британия“. Жрицата ги използва за охрана. Убиват всеки — терагог или морски човек, който се опита да се качи на кораба.

За разлика от призраците, гнилочниците нямаха душа. Те бяха просто гниеци тела на човеци, загинали на повърхността на водата. Душите им се бяха освободили след смъртта, а телата им бяха потънали. Маговете, които използваха тъмна песен, знаеха как да съживят тези тела и да ги накарат да изпълняват заповеди.

Сега гнилочниците се залюляваха към Лучия и Бианка, размахали ръце във водата. Бианка изпищя. Опита се да дръпне Лучия, но Лучия се отскубна от нея.

— Аз съм Лучия, кралица на Миромара. Отведете ме при Карис — нареди тя.

Гнилочниците спряха и отпуснаха ръце. Ръмженето им придоби сърдита нотка.

Обърнаха се и поеха към една врата, украсена с арка.

— Призраците избягват гнилочниците. Смятат ги за отвратителни — каза Лучия и пое след тях.

— Чудя се защо ли — с треперещ глас отвърна Бианка.

— Трябва да стоим близо до тях. Те ще ни пазят.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Бианка и заплува по-бързо, за да не изостане.

— Идвала съм тук и преди — отвърна Лучия. — Много пъти.

— Сама? — не можа да повярва Бианка. Съмнението в гласа ѝ се преплиташе със страхопочитание.

Лучия кимна. Храмовете на Морса, богинята мършоядка на смъртта, бяха извън закона, но все още се намираха няколко, ако знаеш къде да ги търсиш. Няколко дублона, пуснати в подходящите ръце, купуваха имена и места. Жрицата Карис бе избрала призрачния кораб за своя храм, защото знаеше, че страхът от обитателите му ще ѝ позволи да се занимава с мрачните си дела без нежелана намеса от властите.

Лучия знаеше пътя до храма на Карис, но позволи на гнилочниците да я заведат. Те я поведоха надолу по широко стълбище, което водеше в бална зала. Махагоновите перила на стълбището меко сияеха. От двете страни на всяко стъпало се издигаха бронзови статуи на морски нимфи. От високия позлатен таван висяха електрически полилеи.

В далечния край на залата свиреше оркестър. Призраците танцуваха и се смееха. Жени с къси коси и лъскави рокли без ръкави, с диаманти, искрящи по ушите и ръцете им. Напудрените им бузи бяха бледи, устните — алени.

Мъже в смокинги, с къси, зализани назад коси. Изглеждаха точно така, както и в секундите, преди бушуващото от бурята море да запрати гибелна вълна към кораба.

Бианка спря в началото на стълбището, а гнилочниците започнаха да слизат, олюлявайки се.

— Погледни колко са много — прошепна тя, без да откъсва ужасения си поглед от призраците. — Никога няма да успеем да минем.

— Ако искаш, остани тук — заяви Лучия. Тя се вмъкна в средата на групичката гнилочници, за да я пазят, и Бианка нямаше избор, освен да последва примера ѝ.

Призраците веднага усетиха русалките. Музиката спря. Танцьорите замръзнаха. Лучия знаеше, че енергията на призраците е силата, която поддържа кораба жив и залата такава, каквато е била преди крушението.

Русалките заплуваха през дансинга, а призраците протягаха шии към тях. Единствено гнилочниците, които ръмжаха и размахваха ръце,

ги задържаха на разстояние. Лучия усещаше глада на призраците. Бяха гладни за живота, който пулсираше във вените ѝ.

Двете русалки излязоха от балната зала и заплуваха по облицовани с дърво коридори, покрай салони с копринени тапети и електрически лампи. Минаха през двойка въртящи се врати и влязоха в огромната корабна кухня, където готвачите размахваха лъскави сатъри, а келнерите разнасяха подноси. Един главен келнер с тънки мустачки ги изгледа алчно.

— Колко остава? — попита немощно Бианка, когато излязоха от кухнята и се отправиха по нов, дълъг коридор.

— Ето дотам — каза Лучия и посочи напред.

Гнилочниците отвориха двойка високи дървени врати и русалките се озоваха в корабния театър. Тук пътниците бяха идвали, за да гледат концерти, пиеси и неми филми.

Издигнатата сцена бе скрита от червени кадифени завеси, поръбени със злато. Върху тях бе изрисуван образът на Морса. Главата на богинята представляваше гол череп, торсът ѝ бе женски, а долната половина на тялото ѝ — змийска опашка. Корона от черни скорпиони със заплашително вдигнати опашки красеше главата ѝ. В бронзови казани от двете страни на изображението гореше подводен огън. Пред нея стоеше русалка в алена роба от морска коприна и напяваше. Когато свърши, тя се обърна, сякаш знаеше, че Лучия и Бианка са влезли в театъра.

Лучия склони глава.

— Привет, жрице — поздрави тя.

Карис, с очертани в черно очи и коса, виеща се около главата ѝ като стотици черни морски змии, върна поклона на Лучия.

— Ваша Светлост — каза тя. — Посещението ви е чест за мен. Идвате да се възхитите на работата ми ли?

— Точно така. И да я обогатя — заяви Лучия.

Тя отвори чантата, която бе донесла със себе си, и извади един по един няколко предмета.

— Кичур от косата на Махди — каза тя и подаде лъскавия черен сноп косми на Карис. Беше ги отрязала онази нощ в „Дълбокия вир“. Последва малко кристално шишенце за парфюм, пълно с тъмночервена течност.

— Стъкленица с кръвта му — продължи Лучия. Беше се сетила да затвори и една кървава песен, от онези, които бе извадила в клуба, тъй като добре познаваше видовете съставки, които изисква магията на Карис.

— И накрая, вещ на Серафина — куртката ѝ.

— Браво! — похвали я Карис и взе предметите. — Желаете ли да видите творението ми?

Лучия кимна.

Карис изпя странно заклинание с нисък глас, какъвто Лучия никога досега не беше чувала. След секунда червените завеси се разделиха и един мъж изплува в средата на сцената.

Лучия затаи дъх.

Бианка поклати глава. Тя заоглежда фигурата така, сякаш не вярваше на очите си.

— Махди? — неуверено попита тя. — Ти пък как се озова тук?

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

Лучия заплува около творението на Карис.

— Идеален е — измърка тя, а очите ѝ блеснаха с мрачна светлина. — Абсолютно идеален!

— Разбира се — заяви Карис. — Аз го направих, а богинята го благослови.

— Махди? Махди? — повтаряше Бианка и се качи на сцената.

— Не е истинският Махди. Това е зловредник, мила моя — обясни Карис.

Бианка се извърна към нея.

— Какво е?

— Мъж от глина. Съживен с кървава магия и на разположение на Лучия — тя може да го накара да направи всичко, което пожелае.

Очите на Бианка се разшириха. Тя се отдръпна от създаването.

— Да го накара ли? Как така? — тя погледна приятелката си. — Какво ще правиш, Лучия?

— Ще убия Серафина — отвърна Лучия, без да сваля поглед от зловредника. После погледна Карис. — Защо е още тук? Защо не е тръгнал да я търси?

— А, Ваша Светлост — започна Карис с нисък, копринен глас, — най-мрачното сред заклинанията се прави на висока цена.

Лучия се завъртя и впи очи в Карис.

— Вече ти дадох достатъчно злато, Карис — каза тя ледено. — Какво още искаш?

— Въпросът не е какво искам аз, Ваша Светлост, а какво изисква богинята — тя посочи изображението на Морса. — Цената на смъртта е смърт.

Лучия много пъти бе посещавала Карис и никога не беше усещала страх — досега. Разбираше какво иска жрицата, но как би могла да го направи? С такива работи се занимаваха другите — Трахо и войниците му, Бако Гога, наемните убийци на баща ѝ.

Бианка също разбра какво иска Карис. Ужас бе изписан на лицето ѝ. Тя доплува до Лучия.

— Лучи, недей — отчаяно каза тя. — Не може да го направиш. Това е убийство. Богинята ще вземе живота на жертвата си и после ще вземе душата ти. Трябва да се махаме оттук, моля те!

Бианка сграбчи ръката ѝ и Лучия, смаяна от искането на Карис, се остави да я дърпа.

— Смърт за смърт, Ваша Светлост, или ще трябва да върна вашия прекрасен Махди в глиненото легло, от което го вдигнах — заяви Карис.

... вашия прекрасен Махди...

Думите отекнаха в главата на Лучия. Само че той не беше неин, колкото и да ѝ се искаше. Серафина беше подлъгала Махди да ѝ се врене. Клетвите на вричането, веднъж изпети, важаха до живот. Всеки, който се опиташе да се врене на повече от един мъж или жена, скоро се разкриваше. Песента, която въпросната личност пееше на второто си вричане, звучеше фалшиво.

Лучия знаеше, че докато Сера е жива, Махди никога няма да бъде неин.

— Ваша Светлост... — подкани я Карис.

Лучия замръзна на място.

— Не — каза тя.

Бианка изпусна въздишка на облекчение.

— Слава на боговете, че дойде на себе си. Хайде, Лучи — каза тя и я дръпна за ръката. — Да се връщаме в двореца.

Само че Бианка я бе разбрала погрешно.

Лучия спря. Наклони глава и се загледа в Бианка. За това са дребните риби, каза един глас в главата ѝ. За да хранят големите.

— Доведете ми жертва за богинята, Ваша Светлост — настоя Карис. — Преди луната да започне да намалява.

Лучия се усмихна и затегна хватката си върху ръката на Бианка.

— Не се тревожи, Карис — каза тя с мрачен блясък в очите. — Вече го направих.

ЧЕТИРИЙСЕТ

Съзнанието ѝ се връщаше бавно. И с болка.

Линг имаше чувството, че изпълзява от дълбока, тъмна дупка. Всяка кост в тялото ѝ я болеше. Всеки мускул трепереше. Знаеше, че тялото ѝ реагира на отровата на морската оса.

Очите ѝ бяха много подути. Освен това ѝ беше трудно да диша. Сякаш нещо седеше върху гърдите ѝ.

Линг се опита да вдигне ръце, стиснала зъби от болка, но и това не успя да направи. Ръцете ѝ бяха притиснати към дъното.

Точно тогава си даде сметка, че върху нея наистина има нещо. Нещо гладко и топло, нещо живо. То я притискаше надолу и изкарваше водата от дробовете ѝ.

— Не... не мога... да дишам... Махни се — изстена тя под тежестта.

— Да се махна ли?! Така ли ми благодариш? — попита един възмутен глас на скатски.

Линг спря да се опитва да се изправи. Насила отвори очи. Отгоре надолу я гледаха две широко разположени, сериозни очи. Под тях два реда хриле се отваряха и затваряха ритмично. Линг осъзна, че лежи под гигантски скат манта.

— Спасих ти живота, невъзпитана малка русалке. Най-малкото, което можеш да направиш, е да кажеш благодаря.

— Б-б-благодаря — заекна Линг. — Къде съм?

— Прекалено близо до лагера, от който се опита да избягаш — отвърна манта.

— Но как... — Линг не можа да довърши, защото получи силен пристъп на кашлица. Когато спря да кашля, едва си поемаше дъх.

— Затвори си устата, русалке, и слушай — нареди рибата. — Слушането е по-важно от говоренето.

Линг затвори устата си и манта продължи.

— Снощи баща ти ме помоли да последвам каруцата, за да се уверя, че всичко с теб е наред. Той, за разлика от теб, беше възпитан и

учтив. Веднъж спаси дъщеря ми, освободи я от рибарската мрежа, в която се беше омотала, затова и аз се съгласих да помогна на неговата дъщеря. Видях те как изпълзя от каруцата и падна на земята. За щастие, пазачът не те видя. Крих те цяла нощ, но сега трябва да се махаме. Почти се съмна и водите започват да просветляват. Ще плувам надолу по течението. Ти плувай точно под мен, за да не те види никой. Веднага щом стигнем хълмовете, аз се махам.

Мантата се надигна малко, докато говореше, и така освободи пространство за Линг. Тя се опита да плува, но не можа. Краят на опашката, там, където я беше ужилила морската оса, бе страшно подут. Не усещаше плавника си.

— Не мога да си движа опашката — каза тя. Започна да изпада в паника. Ако мантата си тръгнеше, тя щеше да остане напълно незащитна.

Скатът всмука вода през хрилете си и я изпусна, раздражен.

— Хвани се за мен, тогава. Ще те пренеса докъдето мога.

Линг с усилие вдигна ръце и се хвана за „хрилете“ на рибата. Тя тихо се плъзна във водата, а Линг висеше отдолу. Само създание с острото зрение на орел рибар би могло да забележи ръцете на Линг, а пазачът в лагера определено не беше такова създание.

Линг имаше чувството, че мантата плува от цяла вечност. Спря, когато стигнаха до верига остри, скалисти хълмове, покрити с коралови колонии.

— Тук ще те оставя — каза рибата. — Доста сме далече от лагера и точно под нас има стара пещера на змиорки. Може да се скриеш там, докато се оправяш. Или докато умреш.

Линг знаеше, че скатовете не се отличават с особена деликатност. Тя пусна силното, грациозно създание.

— Благодаря ти — каза на рибата. — Спаси ми живота.

Мантата я погледна със съжаление и размаха криле.

— Без храна, без мокрети, без оръжия и с тежка форма на отравяне — заговори тя, докато се отдалечаваше. — Не съм сигурна, че аз бих благодарила на твое място. Късмет, русалке. Ще ти трябва.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЕДНО

Сера облегна лакти на импровизираната маса в пещерата, която играеше ролята на щаб на Черните перки и започна да масажира слепоочията си. Един едър мъж на име Антонио, армейският готвач, се носеше във водата пред нея. Беше вбесен.

— Гоблините създават проблеми. Отново — оплака се той. — Не са доволни от задушеното с плоски червеи. Три дни поред това им готвя. Нямам избор, друга храна нямаме. На закуска един от тях каза, че ще ми отреже главата и ще я изяде, ако отново му поднесе същото. Трябва да направите нещо.

Сера горчиво се разкайваше за деня, в който се бе съгласила да работи с търговците меертойфели. Доставките от Скагхауфен винаги закъсняваха, а качеството им беше лошо.

— Ще организирам ловни дружини, Антонио — обеща тя. — Ловът ще поразсее гоблините, а и сигурно ще успеят да хванат няколко гигантски змиорки. Така ще разнообразиш менюто.

Антонио кимна и благодари на Сера. След като той си тръгна, тя се обърна към Язид, за да чуе проблемите, изникнали около лазарета, който искаше да бъде построен в лагера. После Нийла събщи, че сутринта е пристигнала още една група цивилни — бежанци от Миромара, но няма къде да ги настанят. После дойде гоблин, който каза, че в столовата няма маси...

Черните перки бяха пристигнали в Каргъорд преди две седмици. Гоблините войници, които беше обещал Гулдемар, също бяха започнали да пристигат. Скоро щяха да започнат учения и Сера трябваше да ги надзирава. За децата като Коко и онези, които пристигаха с родителите си от Миромара всеки ден, беше нужно училище. Мнозина се нуждаеха от медицинска помощ. А имаше и проблеми с настаняването и изхранването на всички бежанци.

Управлението на такъв голям лагер беше трудна работа. Преди Сера да успее да реши един проблем, изскачаха нови десет. Тя ядеше малко и спеше още по-малко, и често отправяше молитви към боговете

близнаци на приливите, Кап и Пян, да я подкрепят. Сега се чудеше дали изобщо щяха да го направят.

Докато Сера казваше на гоблина, на име Гарстиг, че може би самият той и другите войници биха могли да сковат маси за столовата, на входа на пещерата се появи русалка, придружена от Черна перка. Изглеждаше изтощена. Дрехите ѝ бяха покрити с тиня. На рамото ѝ висеше чанта. Беше тъмнокоса, а сивите ѝ очи се стрелкаха навсякъде подозрително. Ръцете, стиснали дръжката на чантата, изглеждаха силни и загрубели.

— Какво прави тя тук? — попита Язид Черната перка. Хвърли поглед към чантата ѝ. — Претърсихте ли я?

— Аз лично претърсих чантата. Претърсих и нея. Няма оръжия. Казва, че е дошла да се срещне със Сера. Че въпросът е на живот и смърт — обясни Черната перка.

— Нося нещо за нея — каза русалката. — От Миромара. Казвам се Даниела. Братовчедка съм на Алегра. Тя има ферма до Серулия.

— Всички да напуснат пещерата — нареди Сера.

Яз повдигна вежда.

— Просто го направи — каза Сера.

След минута в пещерата останаха само Сера, Язид, Нийла, София и Даниела.

— Махди я праща — обясни Сера на останалите. — Братовчедка ѝ Алегра доставя продукти в двореца в Серулия и получава от него раковини. Семейството на Алегра е пръснато по всички води от Северно море до Миромара. Всеки от членовете му пренася раковината през част от пътя. Даниела е куриерът за последната част.

Даниела кимна.

— Фермата ми е близо до Скагхауфен, на юг — обясни тя и извади от чантата си раковина. Подаде я на Сера.

— Благодаря ти. Поела си огромен риск, като си дошла тук, за което съм ти задължена — каза Сера. — Моля те, остани да хапнеш нещо и да си починеш, преди да тръгнеш за дома си.

Даниела кимна и изплува от пещерата.

Сера сложи раковината на масата и изпя заклинание ампло, за да могат всички да слушат записаното на нея съобщение.

Заговори глас, мъжки глас. Той не се обърна към получателя на раковината по име, не каза и своето. Имената бяха опасни. Можеха да

станат причина за нечие убийство. Сера почувства голямо облекчение, когато чу гласа, защото това означаваше, че Махди е жив, или поне е бил жив, когато е записвал посланието. Но в същото време усети и страх, защото тонът му беше тревожен, а самото послание — страшно.

„Подозренията ми се потвърдиха, говореше той; Валерио наистина е планирал следващия си ход, важен ход. Изпратил е ездачи на смъртта по следите на два от талисманите — рубинения пръстен на Никс и златната монета на Пира. Войниците тръгнаха днес, приливторник, за Мисисипи. Утре друга група тръгва към нос Хорн. Тепрез ще ги превози в два от корабите си. Изведи хората си оттам незабавно. Ще пратя ново съобщение веднага щом науча нещо ново. Пазете се всички“.

Така свършваше съобщението. Всички мълчаха. Сера, изпаднала в ярост, стана и заплува из пещерата.

— Как става така, че чичо ми винаги знае неща, които е невъзможно да знае? — попита тя. — Никой не знае къде са талисманите. Никой, освен нас.

— Грешка. Никой не знаеше къде са, освен нас — поправи я Язид.

— Защо е пратил войници в Мисисипи и край нос Хорн? — попита Нийла. — Защо не край Бездната, където е топката мозайка на Сикоракс?

София изрече ужасното подозрение, което всички чувстваха.

— Може би вече е намерил топката.

Сърцето на Сера замря пред вероятността да е станало така. Как щяха да надвият Абадон без всички талисмани? А сега изглеждаше, че Валерио е близо до други два. Махди каза, че войниците са тръгнали в приливторник — оттогава бяха минали четири дни.

— Трябва да направим конвока. Веднага. Ава и Бека са в голяма опасност — каза тя и седна обратно до масата.

— Прекалено е рисковано — възрази Яз. — Луната намалява. Каргьорд не е добро място за заклинания. Не излизат както трябва заради желязото в скалите. Може някой да ни подслуша.

— Нямам избор, Яз — каза Сера. — Може би плуват право към капана.

Яз прокара ръка през косата си. Поклати глава.

— Добре — съгласи се накрая. — Постарай се да стане както трябва.

Сера, Яз, Нийла и София се хванаха за ръце. Сера откри, че заклинанията ѝ конвока стават по-силни, ако ги пее, докато е част от кръг. Запя.

*Пращам своя глас по водите,
Търся да призова на Мероу дъщерите.
Съзнанията ни едно са,
Сърцата ни с кръв са свързани.
Велика Нерия, помогни Сестрите ми да чуят
песента ми.*

Ала нищо не се случи.

— Хайде, Ава — прошепна тя. — Къде си, Бека?

Тя изпя заклинанието отново, но не успя да се свърже с приятелките си. При третия опит се появи неясен образ.

— Бека! — извика тя.

— Сера, Нийла? Вие ли сте? — попита Бека, замаяна. Явно я бяха събудили.

— Да! — каза Сера. — Чакай... опитвам се да намеря Ава...

На петия опит успя. Много се зарадва, че вижда Ава, но радостта се превърна в тревога, когато забеляза колко изтощена изглежда приятелката ѝ.

— Ава, къде си? Бебе с теб ли е?

— Тук е, querida — отвърна Ава.

— Добре — успокои се Сера. Злобната пираня беше най-добрият пазител на Ава.

— ... съм... близо до... — звукът прекъсваше. Ава изчезна, после пак се появи.

— Слушайте, нямам много време — започна Сера. — Получих лоши новини. Валерио е открил къде са пръстенът на Никс и монетата на Пира. Изпратил е войници да ги вземат.

— Какво? Как е разбрал? — изуми се Бека.

— Нямам представа — отвърна Сера. — Но знам, че ездачите на смъртта са тръгнали от Серулия преди няколко дни. Намират се на

борда на два от корабите на Тепрез, което значи, че се движат бързо.

— Кога ще стигнат нос Хорн? — попита Бека.

Сера и Язид се спогледаха.

— Най-много след пет дни — каза той.

— Мога да стигна преди тях — заяви Бека.

— Бека, ами ако не успееш? Ако те хванат?

— Ще се справя, Сера. Аз...

Бека изчезна, после пак се появи.

— Внимавай, Бека. Моля те — каза Сера.

— Да... скоро... нали? Изключвам се.

После изчезна. Образът на Ава също се размътваше.

— Ава, къде си? — попита Сера.

— В устието на Мисисипи. Имам още път, докато стигна до блатото на Оква Нахоло.

— Не става — каза Язид. — Според изчисленията ми, ездачите на смъртта ще стигнат там след шест дни, дори може би пет, ако се напънат. Изкарай я оттам, Сера.

— Ава, чу ли Язид? — извика Сера. Ава се размиваше все по-бързо.

— Не! Какво каза?

— Каза да се махнеш оттам! — кресна Сера.

Ава изсумтя.

— И да оставя Трахо да вземе проклетия рубинен пръстен? Не съм съгласна, gatinha. На мен ще ми стои по-добре!

— Ава, прекалено опасно е!

— Колко дни имам?

— Шест, най-много. Но ще ти трябва и време да се махнеш от блатото.

Ава поклати глава.

— Шестнайсет? Какво тогава те притеснява? Времето е предостатъчно!

— Не шестнайсет, Ава! Шест! — развика се Сера.

— Губиш ми се, mina... Няма страшно... успея...

Конвоката свърши. Ава изчезна.

— О, богове — с треперещ глас каза Сера. — Свършено е с нея.

Тя замълча за момент, докато успее да овладее чувствата си. Насочи мислите си към въпроса, който бе задала по-рано.

— Как е открил Валерио? Как? Ние сме единствените в лагера, които знаят къде се намират талисманите. Нарочно настоявах да е така.

— Може някой да ни е направил *ochi* — предположи Яз.

Сера поклати глава.

— Няма начин. Пещерата се проверява за бръмбари всеки ден.

— Според Махди са видели Бако Гога в двореца — напомни й Яз. — Ти ни го каза.

— Да, но никой не го е видял тук — подчерта Сера.

— Може да е вербувал някого в лагера. Този някой ни е чул и е докладвал на Бако.

Самата мисъл, че сред тях има шпионин, разтърси Сера.

Яз я видя как потръпва.

— Къде ти е куртката? — попита той.

— Нямам представа. От няколко дни я търся — отговори Сера разсеяно.

София откопча своята куртка и я подаде на Сера.

— Не мога да я взема, Соф — отказа Сера.

— Напротив, можеш — настоя София. — Не можем да си позволим да се разболееш.

— Благодаря ти — каза Сера и облече куртката. — Не знам откъде Валерио е получил информацията, но не можем да допуснем да хване Ава и Бека.

— Как ще го спрем? — попита Нийла.

На Сера й хрумна идея.

— Сега имаме армия, така че да я използваме — предложи тя. — Нямаме супертраулер, за да отведем войниците си там, където трябва да стигнат, но пък можем да правим заклинания вело. И да използваме помощта на китовете. В битка между гоблини и ездаци на смъртта винаги бих заложила на гоблините.

— Може и да не успеем. Нали ти е ясно? — попита Язид.

Сера се засмя вяло.

— Това важи за всичко, което правим, Яз. Аз, ти, целият лагер. Започнах да свиквам с несигурността на успеха. Налага се да опазим Ава и Бека — подчерта тя.

Нийла и София започнаха да изчисляват колко гоблини ще трябва да изпратят в Мисисипи и на нос Хорн, а Яз се съсредоточи върху картите, за да определи най-краткия маршрут.

Сера заплува към пещерата с мунициите. Войниците се нуждаеха от арбалети и стрели и тя искаше да провери колко оръжия са пристигнали.

Докато плуваше, притеснена за приятелките си, но и обзета от надежда, тя най-сетне погледна истината в очите. Нямахме смисъл да чака своенравните богове Кап и Пян да ѝ помогнат. Ако искаше течението да се обърне в тяхна полза, трябваше да го направи сама.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДВЕ

— Обичаш я, нали? — попита Дез Астрид и около очите му се образуваха бръчици, когато се усмихна.

Астрид гледаше как Елскан преследва пасаж херинги; засмя се.

— Предполагам, че да. Доколкото е възможно да обичаш такъв твърдоглав, своенравен и вечно недоволен звяр.

— Струва ми се, че именно затова я обичаш. Тя е силна, със собствено мнение и обикновено прави само това, което поиска — той изгледа Астрид изпод вежди. — Като някой друг, когото познавам.

Астрид извъртя очи. Двамата с Дез пътуваха заедно от три дни и бяха установили лек, шеговит тон в разговорите си.

И имаше с какво да се шегуват. И двамата почти бяха паднали от седлото, когато Елскан изскочи от конюшната на Лудо. И двамата бяха падали, когато Елскан се изправеше, вече няколко пъти. Освен това косатката ги беше хапала безброй пъти. Благодарение на нея липсваха няколко люспи от опашката на Дез.

Но Дез не беше само шегобиец. Той беше трезвомислещ и сериозен, когато се налагаше, и много добър боец. Знаеше как да намира храна и да слага капани, как да заличава всички следи от лагера им и как да прави супербързи заклинания за камуфлаж. Знаеше кога към тях се приближават пасажки от херинга или треска и винаги се грижеше двамата с Астрид да са слезли от гърба на косатката, преди тя да се метне след храната.

Беше и чувствителен. Някак усещаше кога Астрид има нужда от лично пространство, за да скърби за баща си. И Астрид правеше същото за него — оставяше го сам със себе си, когато притихнеше, предполагайки, че мисли за родителите си.

Нощите бяха най-трудни. Тогава се завръщаха тежките мисли и спомени. Двамата с Дез сваляха юздите на Елскан, пускаха я да половува, както бяха направили и сега, и я изтъркваха, когато се върнеше. После правеха лагер, ядяха и заспиваха.

Само че Астрид най-често не успяваше да заспи. Седеше и гледаше как рибите се изкачват на повърхността, за да ядат, оставяше някое малко синьо раче да се покатери на ръката ѝ или се взираше в някоя минаваща медуза лъвска грива, без да спира да мисли за Колфин и за това как Рилка го беше убила. Сърцето я болеше от мъка и гореше от ярост.

Тя се възхищаваше на Дез — сега за нея той беше Дез, уважаваше го и много ѝ се искаше да сподели с него тайната си. Трудно беше да я крие от него. Непрекъснато трябваше да си измисля оправдания за това, че не може да направи илюмината или камо, когато им потрѣбваше такова заклинание.

Но се страхуваше да му каже. Знаеше, че скоро ще дойде денят, в който ще се наложи да му разкрие истината, както и на Сера, на Нийла и на всички останали, и това я ужасяваше. Ами ако Колфин е бил прав? Ако никой не искаше русалка без магически способности?

— Елскан е гладна тази вечер — отбеляза Дез сега, отвличайки я от мислите ѝ.

— И аз съм гладна — каза тя. — Останали са ни само няколко грозда яйца от сепия. Дано да успеем да открием нещо наоколо.

Около половин час по-късно откриха голям метален контейнер на морското дъно, пречупен на две, а шареният му, но неядивен товар — пръснат наоколо. Решиха да пренощуват вътре. Потъналите контейнери не бяха рядкост по морското дъно. Бурните морета понякога ги събаряха от товарните кораби, които ги транспортираха.

На сутринта щяха да продължат по пътя си към Каргборд. Само че първо щяха да се отбият другаде — при Каникааг. Сера беше помолила Астрид да вземе черната перла с надеждата, че Орфео не ги е изпреварил, а тя бе отказала. Само че това бе станало преди убийството на Колфин. Преди тя да се превърне в беглец от закона. Преди Дез. Преди да реши да следва пътя, който ѝ посочи Вража.

Без черната перла нямаше как да победят Абадон. А Астрид вече знаеше, че смъртта на чудовището и победата над онези, които искаха да го освободят, бяха единственият начин да спаси Ондалина. Спомена на Дез какво смята да прави и той веднага ѝ предложи да помогне.

— Мисля, че мернах една ябълкова градина наблизо. Точно преди да спрем, за да свалим юздите на Елскан — каза той. — Искаш ли да се върна да проверя дали съм бил прав?

Астрид кимна. Заплува след него, но изведнъж спря и се намръщи.

— Какво има?

— Не... не знам. Чуваш ли нещо?

Дез се заслуша, после поклати глава.

— А ти?

— Звучи като глас.

Дез веднага сложи ръка върху дръжката на меча. Завъртя се бавно в кръг и предпазливо огледа околността.

— Никого не виждам — каза накрая.

— И аз — призна Астрид. После пак чу същия звук. — Мисля, че е в главата ми, Дез.

— Конвока ли е?

— Така мисля. Вече ми се е случвало веднъж, докато бях с Бека. Мислех, че полудявам, но се оказа, че сестра ти ни вика. Сигурно сега пак чувам нея.

— Къде беше миналия път, когато се случи?

— В Атлантика.

— Не, имам предвид дали си била близо до нещо, което усилва магията. На повърхността по пълнолуние? Близо до китово гробище?

Астрид щракна с пръсти.

— Да! Бях в китово гробище.

— Може би има такова гробище наблизко — предположи Дез и се огледа. — Забрави за водните ябълки засега.

Той посочи с глава напред.

— Да поплуваме до онзи хълм и да видим какво има зад него.

— Чакай малко — спря го Астрид. — Като говорим за едри бозайници... къде отиде Елскан?

Дез посочи нагоре. Косатката плуваше към повърхността, за да вземе въздух. Когато се гмурна обратно, Астрид събра ръце пред устата си като фуния и извика:

— Елскан! ЕЛСКАН!

Косатката се завъртя като огромно черно-бяло буре. Обърна се с корема нагоре и погледна надолу към Астрид.

— Не... се... отдалечавай!

Елскан изсумтя. Изправи се, плесна с опашка и заплува нагоре.

— Невероятно — ядоса се Астрид и поклати глава.

— Ще се върне — успокой я Дез.

Двамата се отправиха към скалистия хълм, преваляха върха и се спуснаха от другата му страна.

— Виж — посочи Дез надясно. — Ето там.

— Добро зрение имаш — похвали го Астрид. На около седемдесет метра от тях лежаха останките на едър гърбат кит. Риби, раци и червеи, които се хранеха с мърша, очистваха костите от плътта.

Астрид и Дез заплуваха към гробището, но когато го приближиха, Астрид осъзна, че над останките се е надвесило още едно създание — бледо, призрачно създание.

Сърцето ѝ подскочи в гърдите. Тя сграбчи Дез за ръката и го спря.

— Защо... — започна той.

Астрид поклати глава. Допря пръст до устните си и се опита да плува назад безшумно, без да пуска Дез. Но беше закъсняла.

Създанието вдигна поглед. Белите му очи се впиха в тях. Протегна дългите си ръце със заострени нокти и се закатери по трупа на кита. След тялото му се точеха парцаливи въжета от водорасли, в които все още висяха останки от морски хора и удавени терагоги.

— Какво по... — пак започна Дез.

— Айсгайст — прекъсна го Астрид и извади меча от ножницата.
— Пригответи се за бой.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРИ

Призракът се приближаваше към двамата. Сивата му коса се ветрееше хаотично около главата. Белите му устни се накъдриха, когато изръмжа, разкривайки криви, остри като парчета стъкло зъби.

— Не го оставяй да те доближи, Дез!

— Че как! — заяви той, вдигнал меча пред себе си.

— Удушава жертвите си и ги влачи насам-натам, докато се разложат. Яде костите.

— Астрид, изобщо не ме интересува! Само ми кажи как да го убия! — извика Дез с широко отворени очи.

— Не можеш да го убиеш! Това е дух! — извика му Астрид.

— Супер! Просто супер! И какво да правя?

— Ще го подмамня към себе си. Когато тръгне, прережи въжетата.

Престори се, че искаш да откраднеш плячката му.

Дез изгледа останките на мъртъв терагог в неопренов костюм.

— Пфу, сериозно ли говориш?

— Той ще се опита да завърже въжетата. Когато започне, отплуваме.

Астрид заплува към айсгайста. Той се присви, готов да скочи върху нея.

Астрид...

Това не беше Дез. Гласът бе нечий друг. В съзнанието на Астрид. Сега се чуваше по-силно, защото тя беше по-близо до китовото гробище.

— Сигурно се шегуваш — измърмори тя.

Астрид, аз съм...

— Да, знам. Не сега, Сера, моля те! В момента съм доста заета!

— Какво казваш? — извика Дез. Беше близо до айсгайста.

— Нищо. Прережи въжетата!

Айсгайстът, който беше и хитър, и бърз, се извъртя и скочи към Дез. Нарочно го беше оставил да се приближи, за да може да го нападне.

— Хей! ХЕИ! — кресна му Астрид. Тя се метна към създаването и започна да го сече с меча си. Острието минаваше през него, но духът явно усети нещо, защото се обърна с ръмжене и се хвърли към нея.

— Въжетата, Дез! Прережи въжетата! — извика Астрид.

— Не мога! Мисля, че са омагьосани — викна в отговор Дез.

Астрид... там ли си?

— НЕ СЕГА, Сера — изръмжа Астрид, стиснала зъби.

Айсгайтът пак се бе извъртял към Дез. Астрид видя възможност и го нападна, но духът, изглежда, само се беше престорил, че тръгва след Дез, защото рязко се обърна, сграбчи меча на Астрид за дръжката и го измъкна от ръцете ѝ, след което замахна към нея и острието изсвистя на косъм от главата ѝ.

Астрид се опита да избяга, но духът я беше приклешил до една скала. Нямахме накъде да плува.

Айсгайтът вдигна меча над главата си, готов да стовари острието върху Астрид, но преди да успее, във водата се появи черно-бяло петно. Елскан се удари в призрака и мечът падна от ръцете му.

Създанието изпищя пронизително и се обърна. Замахна към Елскан. Дългите му, криви нокти издълбаха бразди в тялото на косатката. Тя изрева от болка, обърна се и пак се нахвърли върху айсгайста.

— Елскан, въжетата! — извика Астрид.

В последния момент Елскан кривна от призрака към водораслите. Отвори широко уста, щракна челюсти върху дебелите въжета и ги прегриза. Магията на айсгайста не можеше да се мери с тази на косатката и острието ѝ зъби.

Дез беше точно зад Елскан. Грабна краищата на въжетата, които държаха съкровищата на призрака, завърза ги и свирна на Елскан. Косатката се обърна и заплува обратно към тях.

Айсгайтът, който още не бе разбрал, че е разделен от плячката си, се носеше отново към Астрид.

— Тръгвай, Елскан! Бързо, момиче! Пусни ги някъде и се връщай! — поръча ѝ Дез.

Духът се метна към Астрид, готов да я хване за гърлото, но тогава Елскан разтърси въжетата и костите в тях затракаха.

Айсгайтът се обърна и изръмжа. Елскан бавно пое назад, за да подмами духа да се отдалечи от Астрид. Отново разтърси въжетата,

после заплува.

С гневен крясък айсгайстът се понесе след косатката. Създанието беше бързо, но Елскан беше по-бърза.

— Отиде ли си? — попита Астрид, запъхтяна.

АСТРИД!

Русалката присви очи от болка. Ръцете ѝ литнаха към ушите.

— Защо все крещиш?

Дезидерио премигна.

— Дума не съм казал.

— Не ти...

Какво става? Добре ли си? — попита Сера, разтревожена.

— Тъкмо се бихме с един айсгайст — отвърна Астрид.

— Да, знам. Бях тук — каза Дез.

Добре ли си? Има ли някой с теб?

— Аз... хм... не съм сигурна какво точно представлява заклинанието конвока — взе да обяснява Астрид с надеждата, че Сера няма да поиска от нея да го пее. — Има ли начин да включа друг в него?

Тя хвърли поглед към Дез.

Хвани я за ръцете, понякога така става, каза Сера.

— Той е, не тя.

Тя подаде ръце на Дез. Той я изгледа, объркан, но хвана ръцете ѝ. През тялото ѝ пробяга топла тръпка, когато я докосна.

Каза си, че е заради конвоката и затвори очи. Дез направи същото. Веднага се видяха в конвоката. Сера също ги видя.

Дез! — извика тя. Покри уста с ръце. Нийла и Язид примигнаха и се размътиха. Сера бързо свали ръце и ги хвана отново.

— Здравсти, сестричке. Ти ли си? — попита Дез. Опитваше се да говори спокойно, но Астрид чуваше вълнението в гласа му.

Сера се опита да му отговори, но сълзите я задавиха. Когато найсетне се овладя, каза: Толкова се тревожех за теб, Дез.

— Астрид ме изведе от затвора на Цитаделата. Спаси живота ми. Б-б-благодаря, Астрид, заекна Сера. — Много ти благодаря.

— Сега нейният живот е в опасност — обясни Дезидерио. — Не може да се върне вкъщи. Рилка иска да я убие.

Прекрасно, възкликна Сера.

— Да, наис... чакай, какво каза? — намръщи се Астрид.

— Щом не можеш да се върнеш в Ондалина, ще се наложи да дойдеш тук. Присъедини се към нас, Астрид. — настоя Сера.

— По случайност вече съм на път към вас — обясни Астрид, доволна, че Сера все още я иска на своя страна. — Двамата с Дез сме на път.

Радвам се да го чуя, викна Сера. Къде сте сега? Кога ще пристигнете?

— В Гренландско море сме. Ще стигнем след три-четири дни. Първо ще минем през Каникааг.

Усмивката на Сера изчезна.

Не! Недейте! Елате направо тук, умолително каза тя.

Астрид примигна.

— Добре ли те чух? — не повярва на ушите си тя. — Когато последния път говорихме, ме умоляваше да отида при Каникааг!

А сега те умолявам да не го правиш. Валерио е изпратил ездаци на смъртта в Мисисипи и на нос Хорн. Затова направих конвока с теб. В случай че си променила решението си за Каникааг. Страх ме е, че може да изпрати войници и там. Може да ви хванат с Дез.

— Кажи ми нещо ново, Сера — рече Астрид.

— Ще се оправим — увери Дез сестра си. — Ще се оглеждаме за войниците на Валерио. Астрид ми разказа за талисманите и за всичко останало. Близко сме до водовъртежа. Може да не ни се отвори друга възможност да проверим дали перлата все още е в него.

Сера кимна, притеснена.

Внимавайте, и двамата. Моля ви, каза тя. Астрид, знам колко си сръчна с меча, но използвай и магията си, разбра ли? Ще ти трябват всички оръжия, които имаш.

Астрид отклони поглед от Сера.

Кажи й, подкани я един вътрешен глас. Кажи й сега, преди да си си докарала смъртта. И гибелта на Дез.

Само че Астрид не можа да продума. Прекалено много се страхуваше. А дори и да можеше, вече беше късно. Конвоката бе свършила. Сера я нямаше.

— Права е — каза Дез, замислен. — За да се справим с Каникааг, ще ни трябва и последната частица магия, с която разполагаме. Той е най-големият, най-грозният водовъртеж на света. Как си със стилото? С фраговете оправяш ли се?

— Трябва да намеря Елскан — каза Астрид бързо.

— Ще дойда с теб.

— Няма нужда. Ще се оправя.

Дез изглеждаше объркан от внезапно резкия ѝ тон.

— Ей, Астрид, какво има?

— Нищо. Супер съм.

— Мда. Суперстранна — Дез я изгледа остро, но после погледът му омекна. — Да не се притесняваш за водовъртежа? Това ли е? Няма да те оставя да се изправиш пред него сама. Ще ти помогна. С теб съм.

Астрид не можа да го погледне.

— Добре, Дез — промълви тя. — Благодаря.

Дез кимна. После заплува да търси Елскан.

Не видя тъга в очите на Астрид и не я чу, когато тихо каза: „С мен си, Дез, да. Докато откриеш истината“.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Астрид колфинсдотир...

— Ммм — измърмори Астрид и се обърна на другата страна, без да се събуди.

Събуди се...

— Остави ме... изморена...

Не остава много време.

Астрид отвори очи и седна, ядосана, че я буди поредната конвока.

— По дяволите! Да си чувала за лично пространство, Сера? Сигурно е три посред нощ! Сега пък какво искаш?

Само че Сера не отговори.

Астрид се огледа неспокойно из контейнера. Беше пълен с терагогски мебели, дрехи и дрънкулки. Двамата с Дез си бяха намерили по един матрак. Сега Дез спеше дълбоко на своя. Отвън Елскан с удоволствие дъвчеше тюленови кости.

Нещо помръдна зад Астрид. Тя мерна движението с крайчеца на околото си. След секунда скочи от матрака и посегна към кинжала, затъкнат в колана ѝ.

— Няма от какво да се страхуваш — каза гласът. — Не ти желая злото.

От дъното на контейнера долиташе сребриста светлина. Когато с Дез се готвеха за лягане, светлината я нямаше. Астрид заплува към нея с кинжал в ръка. Когато се доближи, осъзна, че светлината идва от огледало. Беше дълго и широко, и полускрито зад един диван.

В огледалото стоеше мъж. Човек, облечен в черно, с тъмни очила. Веднъж вече ѝ беше говорил, в една изоставена къща в празно село.

— Какво искаш? — попита тя.

— Теб.

— Кой си ти? — продължи с въпросите Астрид.

Мъжът ѝ отговори с друг въпрос.

— Къде отиваш, Астрид? При приятелите си ли? Наистина ли мислиш, че с тях ще е различно? Какво можеш да им предложиш? И още по-важно — какво могат те да ти предложат? Аз мога да ти дам толкова много, дете мое. Само ми позволи.

Той направи няколко крачки напред и притисна длан към повърхността на огледалото.

Астрид се дръпна, уплашена, че той възнамерява да излезе от Вадус, огледалното кралство. Само че мъжът остана на мястото си, напълно неподвижен, а по устните му заигра лека усмивка.

Астрид бавно заплува към него. Не разбираше защо.

— Кръвта е силна, дете мое. По-силна от приливите. По-дълбока от самото море — каза той.

Астрид вдигна глава и я притисна към огледалото, върху неговата длан. В момента, в който го направи, я разтърси удар, сякаш през тялото ѝ премина силен електрически заряд. Видя себе си, но не такава, каквато беше — изтощена и покрита с тиня, а с черна рокля от морска коприна, с корона от черен кехлибар на главата, с развята около раменете бяло-руска коса.

Правеше заклинание.

Пееше.

Мъжът преплете пръсти с нейните. Хватката му бе студена и силна.

— Чакам те. От векове.

— Не — каза Астрид. — Не.

Тя дръпна ръка, сякаш се бе изгорила. Изплаши се, от себе си. Образът, който видя да пее заклинание... желаше го толкова силно, че едва не се гмурна в огледалото и в обятията на човек, когото дори не познаваше.

— Кой си ти? — попита тя отново.

— Кръвта знае. Кръвта зове.

Той се усмихна, наклони глава, сякаш се покланяше, обърна се и закричи назад към сребристия свят, по дълъг коридор, покрит с огледала.

Астрид гледа след него, докато мъжът изчезна.

— Това не е наистина — каза на глас. — Сънувам.

Продължи да се взира в огледалото, докато картината от Вадус се замъгли. Сега Астрид виждаше единствено собственото си отражение

— леденосините очи, русите плитки, правилния нос и пълните устни.

— Сънувах — повтори тя.

После легна обратно на матрака, загледа се в мрака и се постара да повярва на собствените си думи.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТ

*Сбогом и до нови срещи, прекрасни испанки,
Сбогом и до нови срещи, мили дами,*

*Сега ще трябва да потеглим,
Вдигаме платна към Англия...*

Бека, скрита в гъсталак от кафяви водорасли, наблюдаваше мъртвите моряци, събрани около останките на „Ахил“. Пусна куфара си на земята. Едра, сребриста, нацупена треска закръжи около него.

— Трябва да са стотици — прошепна Бека. Призраците бяха облечени в стилове от различни епохи и пееха стара моряшка балада. Осветяваха ги бронзови фенери, пълни с лунни медузи.

Някои носеха кожени жакети върху ризи с дантели. Други бяха издокарани с бели туники с квадратни яки. Имаше куртки, жълти дъждобрани и гумени ботуши. Много от моряците носеха златна обица на лявото ухо — знак, че са оцелели по време на плаване, източно от нос Хорн.

Бяха призраци от корабокрушения. Уилиуоу, духът вихър, който обитаваше полуподводна пещера край самия нос, ги бе изпратил на смърт, завихрайки жестоките бури, които бяха потопили корабите им. При все това призраците не таяха лоши чувства към него и дори му служеха, като охраняваха подводните подстъпи към леговището му. Всички те приживе бяха наясно с рисковете на моряшкия живот, а алтернативата на водния им гроб — да бъдат заровени в студената, корава земя, никак не ги привличаше.

Прекарваха смъртта си така, както бяха прекарвали и живота си — разказваха си истории за моретата, в които бяха плавали, и за корабите, които бяха обичали. Играеха на карти. Хвърляха зарове. Смееха се и се караха. Свиреха на акордеони и цигулки. Танцуваха моряшки танци.

Призраците бяха весели и шумни. И смъртоносни за всеки морски човек, който ги доближеше.

Собственикът на едно заведение за чай с мехурчета в близко село строго предупреди Бека да стои настрана от тях и от Уилиуоу.

— Уилиуоу е смъртоносен — каза мъжът, след като Бека попита как да намери леговището на духа. — Прилича на огромна хищна птица, злобен е и много пази територията си. По-голямата част от времето си прекарва да си строи гнездото. Потапя кораби, за да отнесе дъските и такелажа в пещерата си. Малцина са се доближавали до него. Ако не те убие той, ще те убият призраците. По-добре зарежи тази глупава идея.

— Ясно — отвърна Бека, — но няма как да я зарежа. У духа има нещо, което ми трябва.

Когато мъжът разбра, че няма да я разубеди, ѝ разказа още.

— Създанието живее в пещера точно под носа. Долната ѝ половина е под водата, горната е на повърхността. Гнездото стои на широка издатина в скалата.

При тези думи сърцето на Бека спря.

— Не мога да летя — каза тя. — Няма ли друг начин да се стигне до пещерата?

— Има, но само ако си достатъчно смела да опиташ. Пътят минава през „Ахил“.

— Какво е това и как да се добера до него? — развълнува се Бека.

— Бригантина, потънала през 1793 година. Капитанът ѝ се казвал Мафео Респете — обясни мъжът. — До днес се разказват истории за него. Наши хора са видели как потъва корабът му и разказват, че сигурно е бил луд, защото нарочно се е насочил към скалите с пещерата на Уилиуоу. Целият екипаж е загинал, макар някои да казват, че капитанът е оцелял. Звучи невероятно, мен ако питаш.

— Защо един капитан би насочил кораба си към скалите? — попита Бека, озадачена.

— Питай моряците му. Нали ще минеш покрай тя — пошегува се съдържателят на чайната.

— И какво да правя, когато открия „Ахил“?

— Трябва да преплуваш през кораба, после през една цепнатина в основата на скалата. Тя води към тунел. Плувай по него и ще

стигнеш до пещерата — обясни мъжът. — Само шепа морски хора са го постигали. Всички са използвали перли невидимки, за да минат покрай призраците незабелязано. Няма друг начин. Но дори и това не е сигурно. Дори да си невидима, пак предизвикваш вибрации във водата, докато плуваш, и призраците ги усещат. Само това мога да ти кажа. Късмет.

Съдържателят на чайната разясни пътя подробно и Бека лесно откри „Ахил“.

Сега, докато надничаше иззад водораслите, дори виждаше откъде ще влезе в кораба — от една назъбена дупка в корпуса.

— Но първото, което трябва да направя — прошепна тя, — е да се промъкна покрай призраците.

Тръпки я побиха от мисълта какво ще стане, ако не успее. Помежду си призраците бяха весели, но ако надушеха жива душа наблизо — морска или човешка, веднага се превръщаха в диваци. Копнееха за пулсирането на кръвта във вените, за туптенето на смелото сърце. Бека знаеше, че ако я усетят, ще се скупчат около нея и допирът на толкова много призраци наведнъж ще източи живота от тялото ѝ за секунди.

Ала с малко късмет това нямаше да се случи.

Защото Бека, както обикновено, имаше план.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТ

— Всичката сепия. Сега — настоя треската.

— Не. Обясних ти каква е сделката — твърдо каза Бека. — Половината сепия сега, другата половина, след като ме измъкнеш оттук.

Треската разтърси глава упорито.

— Добре тогава. Изобщо няма да получиш никаква сепия. Така добре ли е? — попита Бека заядливо.

Треската, която беше мъжка, я изгледа кръвнишки. Издаде долната си челюст напред.

Бека отвори куфара си и извади една от двете торби с прясна сепия, които бе купила в близкото село. Отвори я, взе едно парче месо и го изяде.

— Ммм, колко е вкусно — каза тя. — Сладко и еластично.

— Добре, русалке — предаде се треската. — Половината сега, половината после. Стига си яла от сепията ми.

Бека срещна едрата риба на излизане от селото и тя ѝ даде добра идея. Продавачът на чай с мехурчета бе споменал, че ще трябва да стане невидима, но че дори така призраците могат да я забележат. Едрата треска можеше да я прикрие. Ако влезеха в кораба заедно, призраците щяха да помислят, че рибата създава вибрациите.

Бека знаеше, че треските обичат сепия, така че се върна в селото и купи две торби. После получи съгласието на рибата и двете заплуваха към „Ахил“.

Сега Бека ѝ подаде торбата със сепия, без да сваля очи от кораба.

— О, чакай да я хвана с ръце. Не, момент... аз нямам ръце! — ядоса се треската. — Голям майтап, тъпа русалка такава!

Бека започна да се извинява. Да се държиш с морски обитател така, сякаш има ръце, беше проява на лошо възпитание. Тя отвори торбата и подаде на рибата парче сепия.

— Не беше нарочно, честна дума — оправда се тя. — Присъствието на неколкостотин призрака е малко разсейващо.

Треската изсумтя.

— Вие морските хора се мислите за върха на планината само защото имате палци. Ако насреща ви излезе някоя голяма бяла акула, може да пробвате да я пребиете от бой с палци. Аз, от друга страна, ще се измета максимално бързо.

Треските, знаеше Бека, бяха страшно докачливи относно мястото си в хранителната верига. Тя не ги обвиняваше. Тонът и рибата меч се държаха по същия начин. Видове, докарани до ръба на изчезването, имаха право да са докачливи.

Когато треската се нахрани, Бека попита:

— Готова ли си?

Тя кимна.

— Добре — каза Бека и пъкна втората торба със сепия в джоба си. — Хайде. Аз тръгвам първа, ти плувай след мен. Стой точно зад мен.

Тя затвори куфара си и го скри зад един камък. Там щеше да е на сигурно място. После бръкна в друг джоб и извади камъчето невидимка, което ѝ даде Вража. Освободи заклинанието и веднага стана невидима.

Бека призова цялата си смелост, изплува от водорасловия гъсталак и се насочи към кораба. Призраците все още пееха и танцуваха. Русалката се гмурна между двама английски моряци, които, ако съдеше по дрехите, бяха загинали преди двеста години. Играеха шах.

— Усети ли нещо? — попита единият, когато тя мина покрай тях.

— Че как, Джаки! Я гледай, жена ти! Размахва точилката! — отвърна другия.

Джаки скочи на крака. Завъртя се с уплашен поглед, после видя треската.

— Стига бе, таз' не е мойта. Мойта е десет пъти по-грозна от таз' риба!

Да! — поздрави се Бека, развълнувана. Планът ѝ действаше.

Плъзна се покрай испански моряк в униформа от 15-и век, времето на Фердинанд Пети, краля на Кастилия. В момента морякът се фехтуваше с яхтсмен със синьо сако, който изглеждаше така, сякаш бе умрял преди седмица. Испанецът се завъртя светкавично, когато Бека

се плъзна край него, и вдигна сабята си, но като видя треската, се успокои.

Бека плуваше покрай призраците, внимаваше да не ги доближава прекалено много и накрая стигна корпуса на кораба. Дупката зееше близо до основата на десния борд. Русалката внимателно мина през нея и заплува през трюма.

Във вътрешността на кораба цареше мрак и беше пълно с призрци. Когато се добра до кърмата, тя видя онова, което търсеше. В корпуса на кърмата имаше още една дупка, много по-широка от тази, през която беше влязла, а през нея се виждаше скалата с леговището на Уилиуоу. Бека виждаше цепнатината, за която ѝ бе споменал съдържателят на чайната.

От страх люспите по опашката ѝ настръхнаха. Нямаше представа към каква съдба плува, дали Уилиуоу е в гнездото си, къде е монетата на Пира и дори колко дълго ще трае магията от камъчето невидимка. Промъкна се през цепнатината и откри тунела. Беше тъмно, но Бека не смееше да направи илюмината, за да не я види някой. Наложил се да опипва стените, за да знае накъде плува. Създанията на нощта — меки, хлъзгави и слепи, се гърчеха под ръцете ѝ. След пет минути плуване по коридора, той започна да се издига. Водите около нея просветляха.

Няколко секунди по-късно Бека се озова на повърхността в огромна пещера. Вдигна глава и видя, че пещерата е с формата на конус с пресечен връх, а на върха има широка дупка, която пропуска вътре въздух и светлина.

На една широка и дълга издатина в скалата над повърхността на водата стоеше огромно гнездо, широко и дълбоко като гнездо на орел рибар. Беше направено от корабни дъски, нацепени мачти, китови и човешки кости, корабни платна, такелаж, парчета фибростъкло и разкъсани спасителни жилетки.

В гнездото нямаше никой. В пещерата нямаше никой. Бека беше сама.

Тя въздъхна с облекчение, почти неспособна да повярва на късмета си. Облекчението обаче бързо се превърна в разочарование, когато си даде сметка, че няма представа къде би могла да бъде златната монета на Пира. Помисли си, че Уилиуоу може да има някъде сандък или специална ниша, където държи съкровищата си, но не откри такова място. Монетата сигурно се намиреше някъде в

огромното гнездо и на Бека щеше да ѝ отнеме цяла вечност да го претърси.

Треската подаде нос над водата.

— Сега може ли да си получа остатъка от сепията? — попита тя.

— Не и преди да си тръгнем — отвърна тя.

Рибата се гмурна обратно. Закръжи във водата мърморейки.

Бека се наведе и погледна под водата.

— Дали не би могла да ми помогнеш? — попита тя. — Търся златна монета, много стара, с изображение на Нерия.

— Може би — каза треската. — Но не разчитай да ти я намеря.

Бека въздъхна и отново огледа гнездото. Знаеше, че трябва да влезе вътре, но как?

Опря ръце на издатината, готова да се издърпа нагоре, но трепереше толкова силно, че не успя. Не обичаше да излиза от водата, а опашката не беше от полза при катерене. Освен това не ѝ харесваше да няма план.

Това е невъзможно, помисли си тя. Не мога да го направя.

Тъкмо щеше да се спусне под водата отново и да събере смелост за втори опит, когато погледът ѝ попадна на белега на дланта ѝ. Белегът от кръвния обет. Разрезът, който бе направила, беше дълбок и болезнен, но раната се бе затворила веднага и кожата ѝ бе по-здрава от всякога.

Точно както кръвният обет я беше направил по-силна.

Сера, Нийла, Линг и Ава — тяхната кръв течеше в нейните вени. Приятелките, сестрите ѝ бяха тук с нея. Може да беше уплашена, но не беше сама.

Бека спря да трепери. Издърпа се на издатината, после внимателно си проправи път по едната страна на гнездото, като използваше ръцете си за да се издърпва нагоре, а опашката, за да се избутва. Вече знаеше какъв ще е следващият ѝ ход. Все беше нещо. Не точно план, но може би началото на план.

След половин час вече беше до ръба на гнездото, подпряла плавника си на парче от мачта. Издърпа се нагоре и се прехвърли през ръба, след което скочи в гнездото със силно тупване.

От удара очилата ѝ почти паднаха. Тя ги намести и започна да претърсва гнездото, като разхвърляше възглавничките и платната, с които беше застлана вътрешността му. Под тях намираше дупки, но

всички те бяха празни. Бека скоро си даде сметка, че всеки предмет в гнездото служи единствено за да го заздравява. Нямаше нито един елемент с чисто декоративна цел.

За какво му е да слага монетата тук, запита се тя, започнала да губи надежда.

Продължи да търси и в един момент забеляза, че едната ѝ ръка просветва. Ефектът от камъчето бе започнал да свършва.

Тъкмо повдигаше края на едно парче корабно платно, когато усети вибрацията. Идваше от самата скала. Вибрираха стените на пещерата.

Идваше нещо. Нещо голямо.

Треската подаде глава над водата.

— Мисля, че си имаме компания — информира я. — Уилиуоу е. Със сигурност ще те убие, когато те открие в собствената си пещера. Та ще може ли сега да си получи сепията?

Бека не ѝ отговори. Беше се долепила до ръба на гнездото и гледаше към дупката на върха на пещерата.

Вибрацията се засили. Водата долу започна да се върти и да кипи. После духът се появи — създание, различно от всичко, което бе виждала.

Бека премигна.

И прехапа устни, за да не изкрещи.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Уилиуоу беше сухо, парцаливо създание, смърт в шепа прах.

Приличаше на кит, изхвърлен на брега и оставен на безмилостното слънце. На чайка със счупено крило, куцукаща в горещия пясък. На сърна, паднала до пресъхнал ручей.

Горната част на главата му представляваше бял птичи череп с остър абаносовочерен клюн. А долната част бе човешка, с широка челюст и сивкава долна устна. Ръцете и краката завършваха с огромни заострени нокти. През дупките в сухата ципеста кожа, покриваща човекоподобното тяло на духа, се мяркаха костите. Около врата му се поклащаха дрънкулки, закачени на златни верижки. От гърба му стърчаха две черни крила. С всеки мах, създанието се приближаваше до нея.

— Трябва да помисля. Да ми хрумне идея. Трябва ми план — мърмореше си Бека, изплашена както никога досега.

— План ли?! — подигравателно повтори треската. — Трябва ти чудо!

Бека знаеше, че трябва да действа. Бързо. Ако не го направеше, Уилиуоу щеше да я убие. Само че не можеше да помръдне. Беше се парализирала от ужас.

Духът приближаваше. Бека присви очи. Очилата ѝ бяха силни и през тях успя да види какво е закачил на врата си. Скъпоценни камъни. Зъби. Кости. И един медальон. Древен златен медальон с капаче на древна златна верижка.

Капачето бе отворено и в медальона се виждаше монета.

Монетата на Пира! Трябва да е тя, помисли си Бека. Обзалагам се, че Мероу я е сложила в медальона и го е закачила на врата на Уилиуоу, за да е сигурна, че никой никога няма да я вземе.

Щеше да е почти невъзможно да вземе монетата. Налагаше се съвсем точно да изчисли действията си. Това щеше да отнеме време.

Само че Бека нямаше време. Обзе я отчаяние. Никога нямаше да успее да вземе монетата от това същество. Тя и приятелките ѝ щяха да

се провалят в начинанието си и Абадон щеше да излезе на свобода.

Звукът като от силен вятър се засили.

Треската огледа нервно входа към пещерата.

— Време е да импровизираш, сестро — каза ѝ.

— Но аз... аз не мога да импровизирам. Не знам как. Импровизациите ми причиняват дискомфорт.

— Ами смъртта? Смъртта дали ще ти причини дискомфорт? — попита треската.

Пред очите ѝ се появи образа на Абадон, убиващ една от йелите. Той щеше да убие и приятелите ѝ, и още много други хора. Освен ако тя успееше да вземе монетата.

В този момент сковаността ѝ изчезна.

Тя огледа ръцете си. Едната все още проблясваше, но съвсем малко. Общо взето, все още съм невидима. Треската е още тук. И съм изобретателна. В много отношения. Ще се справя, каза си.

Погледна пак към Уилиуоу, който вече бе само на няколко метра от нея, и си даде сметка, че разполага с около една минута.

— Рибо! — изсъска тя. — Още ли искаш онази сепия?

— А ти как мислиш?

— Тогава прави каквото ти казвам.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСЕМ

Уилиуоу заговори веднага щом влетя в пещерата. Гласът му звучеше на Бека като отмъстителното виене на вихър над морето в един момент и като смразяващия писък на ураган в следващия. Създанието увисна над една скална издатина, където хвърли последните си находки — парче плавей, въдица и гребло, и после литна нагоре към гнездото си. Сърцето на Бека прескочи от страх. Тя седеше до далечната стена на гнездото, подпряна на скалата, с подвита под тялото опашка. Виждаше страховитите нокти на чудовището, остри и закривени, докато то ги прекарваше по пълнежа на гнездото, за да го направи по-мек. След малко се обърна към предната страна на гнездото и се намести в него. Прибра крилете си и започна да ги чисти с клюн.

Къде отиде тази риба? — разтревожи се Бека, молейки се треската да не е променила решението си. Морските хора можеха да дишат въздух известно време, но беше трудно и дробовете на Бека вече започваха да се претоварват.

Сякаш чула мислите ѝ, треската подаде глава от водата.

— Привети, о, велики Уилиуоу! — поздрави тя.

Уилиуоу се наведе заплашително.

— Какво искаш, рибо?

— Пратиха ме призраците. Стана малка свада в „Ахил“ и ме пратиха да те предупредя.

Духът вихър говореше с рибата на собствения ѝ език — точно както бе правила Бека. Сега разбираше всяка дума. Дотук добре, помисли си. Треската казваше точно онова, което тя искаше.

— Как така свада? — попита Уилиуоу.

— Ами, изглежда, Касио, богът на небето...

— Знам кой е Касио — прекъсна го Уилиуоу.

— Така. Да. Та Касио си пада по Нефели, една облачна нимфа. Тя е видяла медальона ти вчера, докато си летял насам-натам, и сега го иска. Та Касио е пратил няколко биячи да го вземат. Кап и Пян са долу,

бият се с призраците. Май всеки момент ще се появят през онзи процеп долу. А пък Зефирос смята да нападне по въздуха. Сигурен съм, че ще влезе ей оттам — треската посочи с глава към отвора в тавана на пещерата. — Всеки момент. Та ако искаш, свали медальона и го скрий. Само предлагам, нали?

Браво, похвали го мислено Бека. Кап и Пян, боговете на приливите, и Зефирос, синът на Касио, бяха по-силни от Уилиуоу. Духът вихър със сигурност щеше да се разтревожи.

Само че не стана така. Той се засмя.

— Искаш да сваля медальона, за да го вземеш ти — обвини той рибата. — Да не ме мислиш за глупак?

— За глупак? Не. За параноик? Може би — отвърна треската.

Уилиуоу подскочи и кацна на ръба на гнездото. Тракна заплашително с клюн, ядосан.

— Споко, Уили. Убеден съм, виждаш, че съм риба. Нямам крака, крила или самолет. Просто няма как да се кача в гнездото ти, за да открадна медальона. Даже шия нямам, така че за какво ми е този медальон? Недей да го криеш. На мен ми е все тая. Призраците казаха да те предупредя, така и направих. Та ще си отплувам вече.

Треската плесна с опашка по водата и се гмурна, но Бека знаеше, че не е приключил с представлението. Беше му казала да кръжи под водата, за да направи водовъртеж, и Уилиуоу да си помисли, че идват Кап и Пян.

Отначало нищо не се случи. Но после водата се завихри в кръг и се надигнаха мехурчета. Уилиуоу ги видя и нададе птичи крясък. Откъсна медальона от врата си, разрови вътрешността на гнездото и го прибра отдолу. После се покатери на ръба на гнездото, отново с гръб към Бека, и започна да мести поглед от горния вход към водата и обратно.

Съвсем бавно, като внимаваше да не вдигне никакъв шум, Бека се плъзна напред. Дробовете ѝ горяха. Сърцето ѝ биеше силно. Болеше я от всяко движение на плавника и вече и двете ѝ ръце блещукаха.

Уилиуоу си мърмореше нещо гневно и вдигаше достатъчно шум, за да се замаскира шумоленето от движението на Бека. Без да сваля очи от създаването, тя дръпна парче платно, пъкна ръка в кухнята под него и взе медальона.

Стори ѝ се, че заблестя по-ярко в ръката ѝ. Усещаше как силата, излъчвана от предмета, прониква в кожата ѝ. Обхвана я силно вълнение. Най-сетне намери талисмана на Пира! Но страхът се завърна бързо. Сега беше дори още по-уплашена отпреди. Защото само тя можеше да изгуби монетата.

Пъхна я в джоба си, после вдигна парче плавей. Достатъчно беше да го подхвърли към горния вход в пещерата. Надяваше се, че шумът ще заблуди Уилиуоу, ще го накара да помисли, че идва Зефирос, и той ще хвъркне нагоре, за да го пресрещне.

Когато това станеше, Бека щеше да се прехвърли през ръба на гнездото. Оттам щеше да прескочи скалната издатина и да се гмурне във водата. Докато Уилиуоу откриеше, че медальонът е изчезнал, тя вече щеше да излиза от „Ахил“ и да се насочва към открити води. Там духът нямаше как да я пипне.

Бека преглътна и призова цялата си смелост за този последен ход. Досега всяка идея, която ѝ хрумваше спонтанно, вършеше работа.

И може би и този път щеше да стане така, ако точно този в момент Уилиуоу не се беше обърнал.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

Бека знаеше, че съдбата ѝ ще се реши за секунда.

Блестящите хищни очи на духа вихър огледаха парчето плавей, което бе вдигнала, и вече видимото ѝ тяло.

После създанието разтвори клюн и се метна към нея.

Без да мисли, Бека се хвърли право надолу от ръба на гнездото, без да знае къде свършва скалната издатина. Ръбът ѝ я одраска, докато падаше към водата и издълба бразда в десния ѝ хълбок.

Тя не обърна внимание на нетърпимата болка и алчно пое вода в пресъхналите си дробове. При падането очилата ѝ бяха отхвъркнали. Бека се огледа, обезумяла от страх, и ги видя как потъват. Сграбчи ги и си ги сложи на носа. Дори и под водата чуваше крясъците на Уилиуоу, които кънтяха из пещерата.

От мрака пред нея изплува сребриста муцуна.

— Плащай — заяви треската. Бека бръкна в джоба си и извади втората торба със сепия. Отвори я, изтърси съдържанието и се стрелна напред. Не помоли треската да ѝ помогне да мине през кораба отново — вече нямаше как да заблуди призраците, беше напълно видима.

— Благодаря! — викна тя през рамо, но устата на рибата беше пълна и нямаше как да ѝ отговори.

Русалката плуваше с пълна скорост по тесния тунел, който водеше обратно към „Ахил“. Той бе все така тъмен и тя два пъти се блъсна в стената, но не спря. Зад нея водата се вихреше и въртеше, кипнала от яростта на Уилиуоу.

След няколко минути тунелът свърши и Бека се озова в потъналия кораб. Сега единствената ѝ защита щяха да бъдат скоростта и изненадата. Напрегнала всички сили, тя се стрелна през трюма, през дупката в корпуса и навън, право в групичка от десетина призрака, които играеха на кегли.

Онзи, който се готвеше да хвърли топката — холандски капитан, така се изненада, че запрати топката към корема на боцмана си.

— Какво имаме тук? — рече провлачено един брадат моряк.

Усмивките на призраците бяха зловещи, очите им горяха от глад. Един се хвърли към нея. Тя успя да го избегне, но пръстите му докоснаха ръката ѝ. Дъхът ѝ спря от чувството, че е паднала в ледено езеро. Още призраци се насочиха към нея. Бека искаше да се спаси към по-дълбоките води, но призраците я принуждаваха да се изкачи нагоре.

Опашката ѝ разпени водата, докато се изкачваше към повърхността. Призраците я последваха. Човешките им крака не бяха толкова силни във водата, колкото опашката на русалката, но това не ги спираше. Бека се опита да им се изплъзне с бързо плуване. Ако успееше да стигне достатъчно близо до повърхността, щеше да свърне рязко и да им избяга.

Само че те не ѝ даваха тази възможност.

Бека спря да плува за няколко секунди и погледна надолу. Призраците се разпръсваха като мрежа. Обзе я ужас, когато осъзна, че целта им е именно да я изкарат на повърхността, където без съмнение я чакаше Уилиуоу.

Въпреки това продължи да плува нагоре и колкото повече се изкачваше, толкова по-бурно ставаше морето. По повърхността се гонеха високи вълни и я повличаха след себе си.

Главата ѝ се показва над водата, където бушуваше буря, посвирепа от всичко, което си бе представяла. Небето беше почерняло, раздирано от светкавици, последвани от оглушителни гръмотевици. Пороен дъжд обсипа лицето ѝ с жилещи ледени капки. Уилиуоу летеше над водата, кряскаше и вдигаше гигантски вълни.

Когато духът видя Бека, се стрелна право към нея. Русалката успя да се гмурне навреме, но вълните я подхванаха, завъртяха я и после пак я изхвърлиха на повърхността.

Уилиуоу отново нападна и Бека отново се гмурна. Вече не знаеше къде са призраците. След толкова премятане от вълните не знаеше и тя самата къде е.

Бореше се срещу бурното море, бореше се да остане под водата, но една огромна пенеста вълна свирепо я повдигна и я запрати към негостоприемния бряг.

С очи, приковани в морето и в ужасяващото създание, което се носеше в него, Бека изобщо не видя скалите — високи и остри, и се блъсна в тях.

После изобщо нищо не виждаше.

ПЕТДЕСЕТ

— И се предполага да намерим перла — говореше Дезидерио с равен тон. — Една черна перла... в това?

Астрид кимна, безмълвна, с широко отворени очи. Беше чувала истории за Каникааг, но никога не бе виждала водовъртежа с очите си.

Беше невероятно голям и се въртеше бясно. Вдигнали глави нагоре, Астрид и Дез виждаха огромната му, подобна на фуния уста, която се отваряше на повърхността и поглъщаше всичко наоколо. Очите му, две ярки петна върху вълните, блестяха от чревоугодническа радост.

Докато го гледаше и се чудеше как изобщо ще се доближи до него, Астрид видя безброй предмети да прелитат край нея. Дървени гребни лодки, пластмасови бутилки, шамандури, каяци, рибарски мрежи, рибари, оранжеви спасителни жилетки, две яхти.

Имаше идея за това как да се доближи до водовъртежа, но дали щеше да ѝ свърши работа? Или щеше да се окаже сред безкрайно въртящите се предмети и да се превърне в поредния отпадък, погълнат от Каникааг?

Два дни по-рано, малко преди двамата с Дез да напуснат убежището си в контейнера, Астрид предприе лов на съкровища. Разрови контейнера, отвори всички кутии и сандъци и взе всичко, което изглеждаше интересно или лъщеше. Натъпка плячката си в една платнена торба, която също откри в контейнера, и заплува към Дезидерио, който чистеше такъмите на Елскан.

— Как мислиш? — попита тя, вдигнала чифт неоново зелени маратонки.

Дез, объркан, се намръщи.

— Няма да ми се правиш на Малката русалка, нали? — попита той.

Астрид се засмя. Въпросната гогска приказка бе добре позната на морския народ като най-нелепата история, която някой някога беше чувал. Кой би поискал да замени опашката си за крака?

— Не, събирам неща, които да предложа на Каникааг — отвърна тя и му показа няколко наниза с лъскави мъниста и сребрист пластмасов трофей. — Надявам се да сключим сделка.

— Вълшебна черна перла, дар от богиня... срещу купчина гогски боклуци? — Дез беше скептичен.

— Бих формулирала предложението малко по-различно — отбеляза Астрид. — Ето така — всички тези редки, бляскави съкровища за една малка перла. Дано Каникааг да предпочита количеството пред качеството.

— А още по-добре е да е пълен идиот — заяви Дезидерио.

Сега настъпи моментът да изпробва хрумването си. Ако продължаваха да стоят под водовъртежа и да го гледат, нямаше да разберат повече за черната перла. Астрид беше нервна, но се опитваше да не го показва. Планът ѝ беше добър и с него щеше да рискува само собствената си безопасност, не и безопасността на Дезидерио. Но дали щеше да свърши работа? Без магия Астрид бе принудена да разчита само на силата и хитростта си. И от двете притежаваше достатъчно, но щяха ли да стигнат, за да надхитри водовъртежа?

— В теб ли е въжетото? — попита тя Дез.

— Аха — отвърна той. — Сигурна ли си?

— Не, изобщо — каза тя.

— Остави аз да го направя.

— Не, Дез. Това е моя работа — отказа тя. Това беше нейната задача и опасността грозеше само за нея.

Дез кимна. И той беше поровил из контейнера и беше открил дълго и здраво найлоново въже. Носеше го през рамо. Сега го свали, направи примка в единия край и я подаде на Астрид. Тя пхна ръце в примката и я намести на кръста си, а Дезидерио междуременно направи втора примка, която нахлузи около главата на Елскан.

Косатката се носеше във водата наблизо и гледаше Каникааг подозрително. Торбата, пълна с гогски вещи, висеше на седлото. Астрид се приближи до Елскан и свали торбата.

— Готова ли си? — попита Дезидерио, напрегнат.

Астрид каза, че е готова и той поведе Елскан напред, за да се опъне въжетото.

— Приветствам те, велики Каникааг! — викна Астрид, когато доплува до водовъртежа, макар да не беше сигурна как точно да се

обърне към него.

Водовъртежът забави темпо. Изкриви огромното си лице надолу и погледна Астрид. Повърхността на водата се успокои.

— Защо прекъсваш яденето ми, русалке? — попита Каникааг и я изгледа лошо.

— Моля за извинение, Ваше... Водовъртежие — каза Астрид. — Търся една черна перла. Помислих си, че великолепен въртоп като вас би трябвало да има такава перла.

— Въртоп? — повтори Каникааг, очевидно засегнат.

— Имах предвид всемогъщ, изумителен, извънредно впечатляващ гибелен вихър — бързо се поправи Астрид.

Дезидерио вдигна вежди. „Гибелен вихър“? — повтори той нечуто.

Каникааг като че ли се поуспокои.

— И ако имам перла, защо да ти я дам? — попита водовъртежът.

— Защо аз ще ти дам десет пъти повече съкровища в замяна — отговори Астрид.

Каникааг изглеждаше доволен. Изкикоти се с нисък, дълбок, бълбукащ глас.

— Приблужи се, русалке. Покажи ми какво носиш.

— Астрид, внимавай — предупреди я Дезидерио.

— Всичко е наред, Дез — успокои го Астрид. Тя заплува напред.

Очите на Каникааг залепнаха за торбата. Астрид извади сребристия трофей и го подхвърли към създанието. Той лакомо всмука предмета. После му подхвърли шепа лъскави мъниста, топка, обсипана с парченца стъкло, и накрая му даде маратонките.

— Това е само началото, велики Каникааг — каза тя. — Там, откъдето идват тези неща, има още много и всичките са твои, ако ми дадеш перлата.

— Не те чувам добре — заяви Каникааг. — Много съм стар и ушите ми вече не чуват като едно време. Ела по-близо.

Астрид знаеше какво цели водовъртежът — да я засмуче, но въпреки това се приближи мъничко, сякаш му вярваше.

— Сега със сигурност ме чуваш — каза тя и му подхвърли една пластмасова тиара. — Та какво за перлата?

Теченията, създавани от Каникааг, се вихреха около нея, разбъркваха косата ѝ и дърпаха дрехите ѝ.

— Бих изпълнил молбата ти, русалке, но ти закъсня.

Не! — възкликна наум Астрид с разбити надежди. Нима Валерио и Порция са били прави? Нима черната перла е в ръцете на онзи тайнствен той?

— Какво искаш да кажеш, Каникааг? — попита тя и несъзнателно се приведе напред.

— Някога имах такава перла. Една русалка ми я подхвърли.

Мероу, каза си Астрид.

— Само че малко след това глътнах голям пасаж тон — продължи водовъртежът — и една от рибите оцеля в мен. Тази риба глътна перлата. После хитрият тон намери начин да избяга. Заплува нагоре по гърлото ми и ме ухапа. Аз, разбира се, изкрещях, защото тонът има остри зъби, и спрях да се въртя. В този момент рибата изскочи през устата ми и избяга. И все пак не се оказа толкова хитра, колкото си мислеше. Един рибар, излязъл наблизко с лодката си, я хвана в мрежата си. И когато разряза рибата, за да я почисти, намери перлата.

Астрид, омагьосана от разказа на Каникааг, се приближи още повече до него. Искаше да разбере всяка подробност за перлата, за да разкаже на Сера и останалите. Дез извика нещо, но тя не го чу.

— И после какво стана? — попита тя.

— Доколкото разбрах, един млад викингски боец, който чул за красотата на перлата, я купил от рибаря.

Перките на Астрид настръхнаха.

— Перлата трябва да е била вълшебна — продължи Каникааг. — От деня, в който я купил, викингът ставал все по-силен и по-силен. Превърнал се в безжалостен вожд, от когото всички се бояли. Покорил Гренландия, Исландия и цяла Скандинавия. Плячкосал земите и моретата им, търсейки на съкровища. Сменил си името на Фаер Тор Сомер — Фаер, синът на Хаоса.

— Как изглеждаше той? — попита Астрид, предварително ужасена от отговора.

— Както повечето викинги. Рус. С бронзов тен, обветрен от морето.

Астрид изтръпна. Изглежда като човека от огледалото, помисли си тя, онзи, когото все още смяташе, че само е сънувала.

— Казват, че в очите му има зло и никой не смее да го погледне — добави Каникааг.

Астрид си спомни, че човекът в огледалото носеше тъмни очила, макар че във Вадус нямаше слънце. И имаше черна перла на шията си.

Възможно ли е да са един и същи човек? — питаше се тя. — Възможно ли е перлата, която се опитвам да открия, да е същата? Но как? Не е възможно. Фаер е мъртъв от осемстотин години. Перлата му сигурно е била погребана с него.

Викингите бяха добри мореплаватели и в миналото дружаха с морския народ. Ондалинианците познаваха винингските саги и Астрид знаеше, че вождовете са били погребвани с любимите им вещи.

Потънала в мисли, тя не забеляза, че теченията около Каникааг са я придърпали още по-близо до него. И Дезидерио не беше забелязал, тъй като вниманието му бе погълнато от нервната Елскан, която се опитваше да успокои.

Каникааг обаче забеляза. Млясна с устни и се понесе към Астрид с широко отворена, гладна уста.

Астрид изпищя и се опита да отплува от него, но водовъртежът я притегли към себе си.

Дезидерио се обърна и видя какво става.

— Хвани въжето, Астрид! — извика той.

Астрид го хвана и Дез плесна Елскан. Косатката се стрелна напред и въжето се изопна и потрепери. Дръпна Астрид назад със страшна сила. Въпреки това, макар да беше силна, Елскан не бе достатъчно силна, за да освободи Астрид от водовъртежа.

Тя усещаше как я дърпа назад и видя страха, изписан на лицето на Дезидерио. Знаеше, че нейното лице изглежда по същия начин.

— Изпей заклинание, Астрид! — кресна той. — Пробвай коммовео! Стило!

— Не мога да пея, Дез! — викна Астрид в отговор.

Дез изруга. Пак плесна Елскан.

— Тегли, момиче! Тегли!

Косатката дърпаше с всички сили, но не успяваше да освободи Астрид. Ужасената русалка усети как плавникът ѝ изчезва в устата на Каникааг. Щеше да я погълне. И Елскан с нея. Щеше да ги върти във вътрешността си, докато станат на парчета.

Дезидерио остави косатката и заплува към Астрид. Хвана я за ръцете и я дръпна, но нямаше смисъл. Тя продължи да се плъзга към водовъртежа.

— Срежи въжето, Дез! — извика тя. — Срежи го, преди да повлека теб и Елскан!

Дезидерио поклати глава. Без да пуска ръцете ѝ, изпя коммовео и го блъсна във водовъртежа. Нямаше полза. Половината опашка на Астрид вече беше в устата му.

Той пак запя, този път стило, което създаваше обсипани с игли топки от водата. Запращаше ги една след друга във водовъртежа, но те се удряха в лицето му.

Докато накрая успя да хвърли една право в устата му.

Каникааг се задави. Спря да се върти и се закашля.

Астрид полетя във водата с главозамайваща скорост. Елскан, която напрягаше всичките си сили, за да издърпа господарката си, най-сетне откри, че може да се движи. Стрелна се във водата, влачейки Астрид след себе си. Дез беше изостанал.

Без да може да диша, почти без да вижда заради водата, която пореше с висока скорост, Астрид започна да се издърпва по въжето, докато се покатери на гърба на Елскан. След около минута успя да успокои подплашеното животно и да го убеди да спре. После го обърна и заедно се понесоха в обратната посока.

Откриха Дез там, където беше останал, приведен, дишащ на пресекулки. Каникааг се бе върнал на повърхността.

Дез се изправи, когато чу перките на Елскан. Беше ядосан, Астрид ясно виждаше гнева, изписан на лицето му. Толкова за това приятелство, помисли си. Сега няма да иска да има нищо общо с мен. Думите на Колфин се появиха отново в съзнанието ѝ: „Кой би искал русалка без магия?“

— Защо не каза нещо? — попита той.

Астрид не отговори. Слезе от гърба на Елскан, без да вдига поглед.

— Като премълча, че не можеш да пееш, за малко не уби и себе си, и мен — каза Дез. — Изгубих ценно време да ти викам да направиш заклинание, вместо сам да го направя.

— Предполагам, че ще тръгваш — каза Астрид глухо. — Вземи храната. Аз ще си намеря друга.

— Астрид, какви ги говориш? Мислех, че отиваме в Каргьорд.

Астрид поклати глава.

— Отивай сам, Дез. Няма проблем, наистина. Повечето хора не желаят да общуват с мен, щом разбере тайната ми. Смятат, че само ще преча. Както и стана току-що.

Дез помълча няколко секунди, после я попита:

— Затова ли Колфин наруши пермутавия?

Астрид кимна, без да вдига очи.

— Не искаше тайната ми да излезе на бял свят. Не искаше никой да знае, че член на адмиралското семейство може да е толкова слаб и безполезен.

— Това е ужасно, Астрид — каза Дез, все още ядосан.

Астрид помисли, че има предвид опитите на баща ѝ да прикрие недъга ѝ и нейните собствени опити в същата посока.

— Съжалявам, Дез. Трябваше да ти кажа — каза тя.

— Не, имам предвид начина, по който баща ти се е отнесъл към теб — каза Дез много по-меко. — Не е трябвало да го прави. Не е имал право. Ти не си недъгава. Нищо ти няма. Не си слаба, силна си. Една от най-силните русалки, които съм срещал.

Астрид вдигна очи и изгледа Дезидерио колебливо, питайки се дали ѝ се подиграва, но не видя и капка злонамереност в очите му, само доброта.

— Виж, Астрид, аз също съжалявам. Не трябваше да ти викам — извини се той. — Направих го само защото се уплаших.

— Уплашил си се? — повтори тя. — От какво?

— Уплаших се, че водовъртежът ще те погълне — отвърна той. — Че ще те загубя.

Астрид отново сведе поглед. Не вярваше на ушите си. Не вярваше, че ѝ се случва нещо подобно.

— Защо не ме оставиш аз да реша дали искам да общувам с теб. Съгласна ли си? — попита той. — Защото аз искам. И то много.

Астрид отново вдигна очи към него. Погледът му беше топъл, той се усмихваше и тя почувства как потъва в зелените дълбини на очите му като камък в тихо море. После Дез взе лицето ѝ в ръце и я целуна. Целувката беше и страстна, и нежна. Дъхът ѝ секна.

Когато устните им се разделиха, тя го погледна, уплашена, че пак ще го направи, а може би, че няма да го направи.

— Много — повтори Дез, после внезапно сякаш се притесни и отплува да се занимава с Елскан.

ПЕТДЕСЕТ И ЕДНО

— Минаха цели два дни, Марко — каза разтревожен глас.

— Знам, Елизабета. Ударила си е главата много силно, но диша равномерно и цветът ѝ се подобрява — отвърна му друг.

Говореха на италиански терагогски език. Бека се учуди, че ги разбира. Кръвният обет, сети се. Чуваше и разбираше думите, но не знаеше кой с кого говори. Гласовете ѝ се струваха толкова далечни. Имаше чувството, че се носи по повърхността на морето. Вълните я люлееха нежно. Искаше да продължи да се носи, но знаеше, че не може. Трябваше да отвори очи. Трябваше да продължи да плува. Имаше някаква причина за това, но Бека не се сещаше каква е тя.

— Ами ако има кръвоизлив в мозъка? Ами ако ѝ е пукнат черепът? Ами ако...

— Ами ако вземеш да направиш кафе, госпожице Оптимизъм?

Кой да има кръвоизлив? — чудеше се Бека. — Какво е кафе?

Тя отвори очи. И веднага ѝ се прииска да не го бе правила. Светлината се впи болезнено в мозъка ѝ. Тя изчака болката да стихне и опита отново.

Виждаше размазано, но малко по малко картината пред очите ѝ се избистри. Тогава видя, че някой стои, наведен над нея, някой, който притежаваше най-прекрасното лице, което бе виждала. Две топли кафяви очи, пълни с тревога, сезираха в нея. Устата, широка, с пълни устни, беше присвита, но изведнъж се отпусна в широка, лъчезарна усмивка.

Лицето беше мъжко, човешко.

Чакай малко, сепна се Бека. Човешко лице? Човешко?!

Тя с ужас си даде сметка, че в нея сезира терагог. Отчаяно се дръпна и се опита да отплува, но не може, защото беше затворена в нещо като плитък басейн. Обезумяла от страх, Бека започна да се мята из басейна.

— Чуй ме. Моля те, чуй ме! — примоли ѝ се мъжът. Говореше на нейния език. — Всичко е наред. Тук си в безопасност. Никой няма да

те нарани.

С разтуптяно сърце Бека заплува към далечния край на басейна, хвана се за ръба и се опита да се прехвърли през него, но ръцете ѝ се изплъзнаха. Тя плесна с опашка по стената, но без полза. Басейнът беше здрав, а тя беше слаба.

— Трябва да спреш с това. Ще скъсаш шевовете. Вече успя да свалиш няколко бинта — посъветва я мъжът.

Бека се обърна към него. Вдигна ръка към слепоочието си. Главата я болеше жестоко.

— Какво ще правите с мен? — дрезгаво попита тя.

— Ще ти сложим нова превръзка, ще те нахраним със супа от лунни медузи и ще те закараме до Каргьорд. Освен ако успееш да се самоубиеш преди това.

Бека премигна.

— Кой си ти? — попита го.

Мъжът се усмихна.

— Марко Конторини, дук на Венеция.

ПЕТДЕСЕТ И ДВЕ

— Ти не си дукът — възрази Бека, без да спира да оглежда терагога предпазливо. — Рафе Тепрез и неговите хора убиха дук Армандо.

Марко кимна.

— Вярно е — каза той, а в прекрасните му очи се появи тъга. — Аз съм синът му. Наследих титлата и задълженията, свързани с нея.

— Ти си неговият син? — повтори Бека. — Значи си...

Думите не идваха. Беше толкова трудно да мисли, да си спомня.

— Началник на Хищниците и на Воините на вълните — довърши вместо нея Марко. Усмихна се. — Поне се опитвам да бъда всичко това. Всъщност съм студент в Миланския университет. С две специалности — морска биология и режисура. Наложих се да прекъсна, когато убиха баща ми, и да се заема с неговите дела.

— Във Венеция... двореца... — промълви Бека. Никога не го беше виждала, но знаеше за него от Сера.

— Не, в двореца сега е твърде опасно за мен. Наложих се да заключа къщата и да я оставя празна. Хората на Рафе Тепрез ме преследват. С помощта на Воините на вълните успях да им се изплъзна.

В този момент в стаята влезе жена терагог с две големи чаши в ръка.

— Бека, ти си будна! — каза тя, широко усмихната. Остави чашите на масата.

— Това е сестра ми Елизабета — представи я Марко. — И тя е студентка. Право на околната среда.

— Откъде знаете името ми? Къде съм? Как стигнах дотук? — взе да разпитва Бека, все още подозрителна. Познанията ѝ за терагогите се ограничаваха с ужасния начин, по който те се отнасяха с моретата и морските създания.

— Има време за всичко. Първо трябва да хапнеш нещо — каза Елизабета. — Ударена си зле и си изгубила много кръв. Трябва да

възвърнеш силите си. Ще се справиш ли с купичка супа от лунни медузи?

Бека осъзна, че е страшно гладна.

— Ами сигурно мога да опитам... — отвърна, все още изпълнена с подозрения към двамата човеци.

— Чудесно, отивам да ти я донеса. Марко ще отговори на въпросите ти.

— Имаш ли нещо против да ти отговарям, докато оправям превръзката ти? — попита Марко и посочи дясната ѝ ръка.

— Ами... не — реши тя.

Проследи погледа му до рамото си и се сепна. Превръзката беше почти паднала. Под нея се виждаше дълбока рана, сега защита, която се спускаше от лакътя до китката ѝ. Тя огледа тялото си и видя синини и драскотини, плюс още една сериозна рана на десния хълбок.

— Вдигна ръката си точно преди да се блъснеш в скалите. И главата си си ударила, но по-леко, отколкото ако не беше омекотила удара с ръка — обясни Марко.

Ръката на Бека инстинктивно се вдигна към главата ѝ. Пръстите ѝ докоснаха още бинт.

— Боя се, че и там имаш шевове — каза Марко. — Цяло чудо е, че не си пукнала черепа си. Имаш късмет, че оживя.

— Имате ли огледало? — попита Бека.

Марко направи гримаса.

— Ако много ти трябва.

— Трябва ми — потвърди Бека. Поне така мисля, добави наум.

Марко откри малко ръчно огледалце и докато подреждаше бинтове, ножици и водоустойчив лейкопласт, Бека се взираше с ужас в отражението си. Дясната половина на лицето ѝ беше покрита с драскотини, а дясното ѝ око бе ужасно насинено. Превръзката на главата ѝ беше диагонална, приличаше на накривена шапка.

Тя подаде огледалото на Марко. Белезите ѝ не бяха красиви, но щяха да се излекуват и да изчезнат. В момента нещо друго я тревожеше много повече от раните.

— Как ме открихте? — попита тя, изпълнена с подозрение.

— Търсехме те.

— Но кой...

— Махди. Сега Хищниците са разпръснати, но той успя да предаде съобщение на един от тях — Неро, а Неро се свърза с мен — обясни Марко, докато сваляше старата превръзка от ръката на Бека.

Бека се поуспокои, като чу, че тези терагоги са свързани с Махди.

— Веднага тръгнах за нос Хорн и помолих началничката на Воините на вълните в Америка да отиде в Мисисипи — продължи Марко, който увиваше чист бинт около ръката ѝ. — Там е от два дни и търси Ава.

— Но още не я е намерила — унило отбеляза Бека.

— Още не — каза Марко, — но не губим надежда. И теб не те намерихме веднага. Обикаляхме около пещерата на Уилиуоу два дни и те търсихме. Когато изневиделица излезе страховита буря, решихме, че я прави духът вихър и че ти може да се появиш скоро. Така действа духът — кара призраците да изтикат натрапниците към повърхността и после ги блъска към скалите.

— Мен със сигурност ме блъсна здраво — съгласи се Бека и трепна при спомена за удара.

— Ел докара лодката до скалите и аз те измъкнах с мрежа. Беше в безсъзнание. Щом те качихме на борда, Ел натисна педала. Това е моторница. Може да стигне осемдесет възела в спокойно море и петдесет в бурно. Малко ни раздруса, но успяхме да излезем от бурята.

Бека гледаше как Марко сръчно залепва новата ѝ превръзка с лейкопласт.

— Много те бива с превръзките — отбеляза тя. — Да не ти е навик да спасяваш русалки?

Той се усмихна.

— Не много, признавам. Но в лодката — казва се „Марлин“, имаме соленоводен басейн за болни и ранени морски животни. Опитваме се да правим нещо, макар че става все по-трудно с...

— Заповядай — прекъсна го Елизабета, която се появи с купичка супа. — Изяж я. Ще ти стане по-добре.

— Благодаря — каза Бека и пое купата. Вече се чувстваше достатъчно спокойна, за да опита супата.

— Надявам се да ти хареса — каза Елизабета и се намръщи. — Не съм съвсем сигурна какъв вкус би трябвало да има супата от лунни медузи.

Бека пийна малко.

— Много е вкусна — каза тя. — Но ви благодаря не за супата. Благодаря ви, че ми спасихте живота.

— Няма защо — сви рамене Елизабета. — Това ни е работата.

— Доста успя да ядосаш Уилиуоу — заяви Марко. — Откри ли каквото търсеше?

Бека се поколеба. Не беше разумно да говори прекалено много за талисманите.

— Няма страшно, Бека. Махди е казал на Неро за талисманите, а Неро каза на мен. Той ни се доверява. И ние му вярваме — каза Марко.

Бека посегна към джоба си несъзнателно и, стресната, си даде сметка, че палтото ѝ го няма. Огледа се напрегнато.

Марко явно разбра какво търси, защото вдигна нещо от пейката, на която седеше. Подкани с жест Бека да му даде купата със супа и в замяна ѝ връчи палтото ѝ.

Бека си помисли, че досега двамата с Елизабета спокойно са могли да извадят медальона оттам.

Само че той си беше на мястото в джоба.

— Да — каза тя с неизразимо облекчение. — Открих го.

— Чудесна новина! — възкликна Марко.

— Но и лоша новина — добави Елизабета.

— Защо? — попита Бека и прехвърли палтото през ръба на басейна. Марко ѝ върна супата.

— Когато те взехме, ездачите на смъртта бяха само на три левги от „Ахил“ — обясни Елизабета. — Сигурна съм, че досега са стигнали до кораба и са подслушали призраците. Със сигурност са ги чули да говорят, че някаква русалка е влизала в пещерата на Уилиуоу и е взела нещо оттам. Ще съобщят веднага на Валерио. Той ще предаде на Рафе Тепрез и когато това стане, Тепрез ще тръгне след нас. Ако вече не го е направил. И той има моторници.

Марко се усмихна на сестра си.

— Но тези, които ги карат, не са луди като теб.

Елизабета се засмя.

— Каквото и да стане, няма да поемам рискове. Сега сме в Южния Атлантук, а трябва да стигнем чак до Северно море. По пътя ще ни чакат други лодки, за да зареждаме с гориво, но не трябва да спираме никъде — тя погледна брат си. — Разбра ли, Марко?

— Да — съгласи се Марко. Елизабета се качи на палубата. Марко се обърна към Бека. — Накарах я да спре и да изключи двигателите, за да може да хапне нещо и да си почине. Но е права. Тепрез може да се появи всеки момент. Най-добре е да не спираме да се движим.

И двамата чуха буботене, когато Елизабета пусна двигателите на „Марлин“, даде газ и след секунда лодката се понесе напред.

— По-добре да те оставя — каза Марко. — Да си починеш и ти. Ел забрави кафето си. Ще ѝ го занеса.

— Какво е кафе?

— Напитката на боговете. Поне за терагогите — пошегува се Марко. — И нещо, което не бива да пиеш, ако искаш да спиш.

Той се усмихна, после добави:

— Можеш да спиш, да знаеш. Вече си в безопасност.

Бека кимна. Клепачите ѝ бяха натежали. Тялото я болеше и се чувстваше напълно изтощена.

Вече си в безопасност.

Загледана в добрите му очи, Бека повярва, за първи път от няколко месеца, че наистина е така.

ПЕТДЕСЕТ И ТРИ

Мракът беше живо същество, нащрек и готово за скок, цялото очи и зъби.

Из него се стрелкаха други създания, виждащи, но невидими. Линг ги усещаше. Беше в Бездната, на около две левги от затворническият лагер, където баща ѝ бе казал, че може би е стигнала топката мозайка.

Държеше тлъста лунна медуза в ръка. Това беше единственият ѝ източник на светлина. Не можеше да направи и най-простата илюмината. Не можеше да направи никакво заклинание. Отровата от морската оса я беше увредила толкова тежко, че бе загубила повечето си магия. Дори способността ѝ да говори езици бе отслабнала — сега можеше да говори само няколко от по-простите.

Линг разнасяше светлината на медузата по скалистия южен склон на Бездната, опитвайки се да открие талисмана на Сикоракс. Плуваше напред-назад в една отсечка от скалата и след като не намери нищо, се гмурна по-дълбоко.

В този момент в мозъка ѝ се впи свирепа болка.

Дълбинна болест, помисли си тя. Започва се.

Не беше изненадана. Търсеше от десет часа без почивка. Познаваше симптомите: главоболие и гадене, последвани от дезориентация. После нещата съвсем се влошаваха. Жертвата започваше да изпитва кислороден глад. Кашляше кръв и движенията ставаха некоординирани. Най-често фаталният удар идваше от мозъчен кръвоизлив. Болните умираха или от него, или от задушаване.

След като се раздели с мантата, Линг пропълзя в пещерата и остана там два дни, болна, трескава, за да изчака да спадне отока на опашката ѝ. На третия ден гладът я изведе от пещерата. Откри рибен хайвер и няколко горчиви водорасли, които успя да изяде, без да повърне. Храната ѝ вля сили и нова енергия. На четвъртия ден тръгна да търси топката мозайка.

Линг знаеше, че е жива само благодарение на късмета си. Само че не се чувстваше късметлийка. Нямахте представа кога ще възвърне магическите си сили. Ами ако това не станеше никога? Тази мисъл бе толкова кошмарна, че тя не понасяше да се сеца за нея. Сега продължи да се движи надолу по южния склон на Бездната, като прокарваше плавник по гроздовете тръбни червеи, за да е сигурна, че топката не се е приземила в тях, и надничаше в ниши и дупки.

Внезапно ѝ се зави свят. Тя затвори очи и изчака пристъпът да премине, после започна да се смее. Търсеше топка, не по-голяма от дланта ѝ... във Великата бездна!

— Полудяла съм — каза си.

Топката мозайка можеше да е паднала на която и да е от милионите скални издатини по двата склона на Бездната. Можеше да е заровена в дебел слой тиня или заседнала в цепнатина. А можеше и да е на много левги под нея и още да пада. Според легендата Бездната, съвсем буквално, нямаше дъно.

— Това е пълно безумие — продължи да си говори Линг, без да спира да се смее. — Невъзможно е!

Смееше се толкова силно, че кислородът започна да не ѝ достига. Осъзна, че дълбинната болест се влошава.

— Започваш да изпадаш в истерия — каза си. — Спри. Веднага.

Линг беше силна и го знаеше. А силните хора не изпадаха в истерия. Не получаваха нервни срывове. Те си свършваха работата. Тя пак се гмурна. Точно под себе си видя малка вдлъбнатина в скалата. Вдигнала медузата в една ръка, с другата се хвана за ръба на вдлъбнатината и надникна вътре.

Нямаше време дори да извика, когато една костелива муцуна с широко разтворени челюсти се стрелна към лицето ѝ. Гигантската саблезъба риба я пропусна на косъм. Стреснатата Линг вдигна и двете си ръце, за да се предпази от рибата, и изпусна медузата. Течението я отнесе. Саблезъбата риба се стрелна след нея.

— Не! — изплака Линг.

Но беше твърде късно. Рибата щракна зъби върху вкусната медуза и я глътна наведнъж.

Линг не знаеше какво е направила рибата след това, нито накъде е отишла, защото не виждаше нищо. Водата около нея беше неподвижна и тиха, мракът бе всепоглъщаш. Русалката имаше

чувството, че Бездната я е глътнала на един път, както бе направила рибата с медузата.

Единственото, което чуваше, беше звукът от собственото си дишане, бързо и плитко. Отново ѝ се зави свят. Този път беше толкова зле, че започна да повръща. Когато спазмите отминаха, тя осъзна, че няма избор и трябва да се издигне нагоре. Дишането ѝ беше прекалено накъсано, трябваше да го нормализира. Трябваше и да намери друг източник на светлина.

Заплува нагоре, но след няколко маха осъзна, че водата става по-студена, не по-топла. Да не би да плуваше надолу вместо нагоре?

Пак ѝ се зави свят. Линг се насочи към скалата с протегнати ръце. Ако я намереше, щеше да се подпре на нея и с малко късмет да преодолее замайването си. Само че и стената не можа да намери. Въртеше в черните дълбини, напълно дезориентирана.

Тогава видя светлина.

— О, слава на боговете! — възкликна тя и заплува към нея.

— Хей! — извика. — Чакай! Насам!

Светлината засия по-ярко. Идваше към нея. Линг заплува бързо напред, за да я посрещне.

И се закова на място, неспособна да повярва на очите си.

Светлината беше в ръцете на някакъв мъж. Човек. Имаше руса коса и празни очи. Носеше черна перла на шията си.

— Здравей отново, Линг — каза той.

— Не! — извика Линг.

Това беше лицето от кошмарите ѝ. Лицето на чудовище. Орфео.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

— Не — прошепна Линг. — Не може да бъде.

Орфео бе тук, в Бездната, с нея.

Тя проплака от страх, обърна се и се спусна в обратната посока. И отново спря на място заради нещо още по-ужасно.

Морса.

Богинята плуваше към Линг, змийската ѝ опашка се извиваше във водата, а устата ѝ без устни бе изкривена в усмивка. Скорпионите на главата ѝ бяха вдигнали отровните си жила.

— Нова жертва ли ми водиш, Орфео? — попита тя със сух, безжизнен глас. — Винаги си ми бил верен слуга.

Линг изпищя. Опита се да отплува от Морса, от Орфео, но накъдето и да поемеше, те я очакваха.

С тих стон тя затвори очи и се сви на топка в очакване да усети или грубата ръка на Орфео, или смъртоносните жила на Морса.

Само че не усети нищо.

Бавно отвори очи. И Орфео, и Морса бяха изчезнали.

— Никога не са били тук — каза си. — Халюцинираш.

На Линг ѝ беше ясно, че трябва да се изкачи. Веднага. Само да можеше да открие същество, което да не е хищник и може да ѝ каже накъде да плува. Имаше нужда от помощ, но се страхуваше да вика. Ами ако молбите ѝ доведяха друга саблезъба риба? Или нещо още по-лошо?

Ще умра тук, помисли си тя. Съвсем сама.

Линг си помисли за Серафина и останалите, които я чакаха, възлагаха ѝ надежди. Помисли си за баща си в лагера. И неговите надежди бяха в нея. Помисли за братята си. Тяхното село ли щеше да е следващото нападнато? И те ли щяха да се озоват в лагер?

И тогава помисли за майка си. От това, че не бе успяла да се сбогува с нея, я болеше най-много.

Линг се бе разделила с майка си зле, ядосана от мълчанието ѝ. Но сега осъзна, че начинът, по който се чувстваше тук, в Бездната —

изплашена, самотна, отчаяна, е начинът, по който се бе чувствала майка ѝ всеки ден през живота си.

Линг ценеше издръжливостта и силата и в себе си, и в другите, но сега разбра, че дори силните не могат да бъдат такива през цялото време. На всеки се случваше да се чувства изплашен, самотен или тъжен от време на време и в тези моменти имаше нужда някой друг да е силен вместо тях.

За първи път Линг разбра.

Пое си дълбоко дъх и извика с всички сили:

— Моля, има ли някой? Който и да е? Може ли някой да ми помогне? Търсех топка мозайка, но се загубих, болна съм, страх ме е и трябва да се махна оттук!

Никой не ѝ отговори.

Не и веднага.

Но след малко Линг чу нещо. А след няколко секунди видя нещо далеч под себе си.

Едно странно създание с нежно спираловидно тяло и хиляди светещи пипалца се издигаше от дълбините. Последваха го още такива създания.

Линг беше виждала в нощното небе онези неща, които терагогите наричаха фойерверки. Тези създания изглеждаха точно като фойерверки, като бляскави взривове от светлина в мрака. Докато се издигаха, говореха, а езикът им звучеше като музика, тайнствен и красив.

— Виж! — казваха създанията. — Виж! Виж! Виж!

Сигурно пак халюцинирам, рече си Линг.

Надойдоха още създания. Светлината им разпръсна мрака. Русалката видя, че се намира съвсем близо до стената.

— Истински ли сте? — попита.

— Виж! — говореха създанията. — Виж! Виж!

Линг се огледа. Макар че главата ѝ бумтеше и беше страшно замаяна, тя заплува напред-назад и заоглежда цепнатините и дупките. Докато тялото ѝ копнееше за кислород, разрови с пръсти няколко пълни с тиня вдлъбнатини, разгони пасаж миниатюрни риби игли и огледа грозд лентовидни червеи. И тогава, най-сетне, я видя. Беше на няколко метра от нея, върху една скална издатина.

Малка бяла топка.

Линг се опита да доплува до нея, но я спря пристъп на кашлица, болезнена и силна. Изплю кръв. Опита отново и този път успя, стигна до талисмана и го взе с усмивка. Беше направен от корал и съдържаше сфери в други сфери. На най-външната имаше нарисуван феникс.

Тя хвана здраво безценния предмет и се опита да заплува нагоре, но не успя. Силите ѝ бяха свършили. Отново я нападна жестока кашлица. Когато се успокои, едва дишаше.

Странните светли създания започнаха да потъват обратно.

— Не! — изхриптя тя. — Останете! Моля ви! Имам нужда от вас. Не мога да умра тук. Моля, помогнете ми.

Преди да е довършила, от мрака се появи друга гигантска саблезъба риба. Беше двойно по-голяма от онази, която я бе нападнала. Зъбите ѝ бяха дълги петнайсет сантиметра.

Линг затвори очи в очакване на смъртта.

Само че смъртта не дойде. Рибата се стрелна към гърба ѝ и захапа туниката със страховитите си зъби. Линг усети как я вдига от издатината и я понася нагоре.

Появи се и риба въдичар. От средата на главата ѝ излизаше тънко, здраво стъбло, на чийто край грееше синя светлинка. Рибата се понесе нагоре, осветявайки пътя, а саблезъбата я последва. Докато се изкачваха, напрежението в гърдите на Линг започна да изчезва. Тя здраво стисна талисмана.

Половин час по-късно бе стигнала края на Бездната. В далечината се виждаха светлини. Линг знаеше, че са от лагера. Трябваше без бавене да се махне оттук.

— Благодаря ви — каза тя на двете риби. Беше завладяна от толкова много чувства — благодарност, облекчение, ужас, че за първи път в живота си не знаеше какво да каже.

— Вие... вие спасихте живота ми.

— Знаем защо търсят бялата топка. Чуваме ги, когато си говорят — проговори саблезъбата риба и посочи с глава към лагера. — Не бива да спечелят. Тръгвай, русалке. Спаси още много животи.

Линг кимна. Погледа двете риби, които се връщаха в дълбините, и пое по дългия си път. Щеше да отиде в Миромара, да намери Сера. За да се подготви за предстоящата война.

Но първо щеше да се отбие на друго място. За да даде силата си на някой, който се нуждаеше от нея. За да оправи нещата.

Линг се обърна и пое към къщи.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТ

— Марко, сигурен ли си, че не си морски човек, дегизиран като терагог? — подкачи го Бека.

Бяха в океана, плуваха. Марко, който се носеше по гръб, вдигна крака и размърда пръсти. Бека видя, че между тях има ципи.

— Охо — разсмя се тя.

— Генна мутация — обясни той. — Всички мъже в рода Конторини ги имат.

Той се гмурна, излезе точно пред Бека и я напръска с вода.

— Сериозно ли? — попита Бека и го изгледа. После вдигна плавник и удари с него, запращайки вълна към Марко, която почти го удави.

Той се отърси и двамата заплуваха заедно. Марко настояваше лодката да пуска котва веднъж дневно за един час по пладне, за да може да направи обяд, Елизабета да подремне, а Бека да поплува.

— Трябва да се движиш — беше й казал. — Трябва да поддържаш форма, иначе ще се схванеш.

Бека излизаше от лодката през един шлюз в корпуса, точно под басейна. Този ден Марко свали тениската си и скочи във водата след нея, загорял, с голи гърди. Бека се възхищаваше на силата и грацията му във водата. Нямаше представа, че човеците може да са такива.

Вятърът се засили и вълните станаха по-високи, но дори и така, след времето, прекарано в тесния басейн на „Марлин“, Бека се радваше да плува в океана. С Марко беше още по-хубаво.

Докато плуваха, си говореха. Бека познаваше Марко само от четири дни, но имаше чувството, че го познава открай време. Темите им за разговор никога не свършваха.

— Някакви новини за Ава? — попита тя.

— Нищо — отвърна той. — Американските Воини на вълните са стигнали до Мисисипи, но още не са я открили. Блатата там са огромни и тя може да е навсякъде. Познавам водачката им, Али Едмъндс. Тя няма да се откаже.

— А Линг?

Марко поклати глава.

Сърцето ѝ натеза в гърдите. Боеше се от най-лошото. Винаги когато влизаше да плува в океана, се опитваше да направи конвока с приятелките си, но досега не бе успяла. Заклинанието беше безумно трудно и ставаше най-добре, когато го правеха няколко души заедно.

— Но чухме, че Астрид е добре — продължи Марко. — И че е на път към Каргьорд с Дезидерио, братът на Сера.

— Това е добра новина! Най-сетне — зарадва се Бека.

— И ти ще стигнеш до Каргьорд — каза Марко. — Не се съмнявай.

— Никога няма да мога да ви се отблагодаря за всичко, което направихте за мен — каза Бека.

Марко сви рамене.

— Не е нужно да ни благодарих. Това ни е работата.

— Нужно е — настоя Бека. — Ако не бяхте вие, нямаше да съм тук.

Марко се обърна и я изгледа.

— Дори не искам да мисля за това.

Очите му, внезапно пламнаха, не слизаха от лицето на Бека, докато говореше. За момент ѝ се стори, че вижда нещо в тях, нещо повече от приятелска загриженост. Бързо отмести поглед, обхваната от смущение.

— Какво ще правите после? — смени тя темата. — Имам предвид, след като ме оставите в Каргьорд.

— Ще се върнем в Тихия океан — отвърна Марко. — Помагахме на животните там. Старейшината на Кин и хората му не могат да се справят сами. Нещата са зле, Бека. Птиците поглъщат парчета пластмаса, заблуждавайки се, че са риби. Пластмасата разкъсва стомаха им. Делфините се заплитат в рибарски мрежи и се давят. Костенурките ядат найлонови торбички, смятайки ги за медузи. Торбичките блокират червата им и те умират от глад.

Погледът на Марко стана суров, докато говореше. Бека долавяше гнева и тъгата в гласа му.

— Хората не разбират. Защото повечето от тях не виждат замърсяването в океана. Ако някой започне да изхвърля боклуци в

Алпите или в парка Серенгети, или в Големия каньон, веднага ще бъде наказан, и то жестоко.

Покрай тях мина морска костенурка. Марко протегна ръка и я прекара по черупката на красивото създание.

— Не струва ли тя повече от найлонова торбичка? — попита той, загледан след костенурката.

— Да — меко отвърна Бека.

— Водите на световния океан са пълни с милиони видове, които още не познаваме. Милиони. Под водата има равнини, планини и клисури, които не присъстват на никоя карта. И унищожаваме всичко това...

Той поклати глава, не можа да довърши. Когато овладя чувствата си, каза:

— Елизабета завършва догодина. После ще продължи делото на баща ни — да осъжда онези, които замърсяват моретата. Аз се дипломирам след три години, ако изобщо се върна в университета, и ще поема документирането на вредата, ще накарам хората да се събудят и да обърнат внимание. Може би нашето поколение ще постигне това, което бащиното ми не успя. Надявам се. Това е единственият шанс на океана.

Бека бе покъртена от страстта, която изпитваше Марко, покъртена и изненадана. Не подозираше, че има терагоги, които са до такава степен загрижени за морето и за неговите обитатели. Също така никога не бе подозирала, че може да хареса терагог.

Като приятел, каза си бързо. И защо не? Той ми спаси живота и двамата с Елизабета са толкова мили.

Вълните ги бяха отнесли обратно при лодката. Бека чу стъпки по палубата и вдигна поглед. Елизабета стоеше на носа с бинокъл пред очите.

— Виждаш ли нещо, Ел? — провикна се Марко.

— Един гигантски скат и пасаж костур — отговори тя.

Марко видя ската на двайсетина метра от тях.

— Хайде да се надплуваме. Който стигне до рибата последен, е гнило яйце на сепия! — заяви Марко.

Гмурнаха се. Бека плуваше към ската, убедена, че ще стигне първа, но Марко се носеше по опашката ѝ. Рибата ги видя. Явно не беше в настроение за игрички, защото размаха криле и се отдалечи.

Бека се разсмя. После си спомни, че Марко е земен човек, не морски, и го погледна, разтревожена, че може да се нуждае от въздух. Той разбра тревогата ѝ, поклати глава и вдигна палец.

Някакво движение вдясно привлече вниманието на Бека. От дълбините към тях изплуваше нещо огромно. Приличаше на подводна планина, откъснала се от дъното.

Бека сграбчи ръката на Марко. Посочи. Марко се ококори, когато видя накъде сочи. После се ухили до уши.

Синият кит беше толкова красив, а песента му толкова прекрасна, че сърцето на Бека щеше да се пръсне. Усети как Марко стиска ръката ѝ и разбра, че и той се чувства така. Тя се обърна към него и видя, че той не гледа кита, а нея. Без да пуска ръката ѝ, се носеше съвсем близо до нея.

Бека изведнъж усети, че не може да диша, но в добрия смисъл. После видя, че и Марко изглежда така, сякаш не може да диша, но в лошия смисъл. Тя заплува към повърхността и го повлече след себе си. Главите им изскочиха над водата и той си пое огромна глътка въздух.

Веднага щом започна да диша нормално, Марко взе ръцете ѝ в своите и започна:

— Бека, трябва да ти кажа нещо...

Очите му отново горяха и на Бека отново ѝ се стори, че в този поглед има нещо повече от приятелство. Сърцето ѝ се разтуптя. Защото и тя изпитваше нещо повече от приятелство, а не искаше. Знаеше, че нещо повече от приятелство между морски и земен човек не е добре. Дори много лошо.

— Какво има, Марко? — попита тя, почти уплашена.

— Мисля, че...

Остатъкът от думите му бе прекъснат от викове, настойчиви и изплашени.

— Марко! Бека! Веднага обратно в лодката!

Елизабета тичаше към капитанското място.

— Две моторници отдясно. На Тепрез са! — кресна тя.

Бека се гмурна, мина под лодката и се плъзна по тясната платформа, която висеше от корпуса. Намести се така, както ѝ бе показвал Марко, и натисна едно зелено копче. Платформата се вдигна към вътрешността на кораба и запечата корпуса. Бека отвори люка над себе си, издърпа се в соленоводния басейн и затвори люка.

— Вътре е! — викна Марко. — Давай, Ел!

Елизабета даде газ. Морето беше развълнувано и лодката подскачаше по вълните.

— Марко, те искат мен — каза Бека. — Отвори шлюза. Ще изляза и ще изчезна.

— В никакъв случай. Точно на това се надяват — възрази Марко. — Обзалагам се на колкото пари искаш, че на борда на лодките има ездаци на смъртта, готови да тръгнат след теб.

Докато разговаряха, чуха как Елизабета натиска газта по-силно.

— Опитва се да им избяга — отбеляза Марко.

Бека се сви в басейна. Стените му бяха прозрачни и ѝ позволяваха да вижда океана през прозореца. Вятърът се беше усилил и вълните бушуваха по-високо.

Марко надникна нагоре и изруга.

— Не става — каза ѝ с тревога. — Блокирали са ни. Опитват се да ни отрежат пътя.

— Дръжте се — чу Бека Елизабета. — Малко ще подруса.

Двигателите ревяха. „Марлин“ се движеше много по-бързо, отколкото бе редно в бурно море.

— Марко, какво става? — попита Бека, изплашена и се хвана за стените на басейна. Водата ги обливаше. — Къде са лодките на Тепрез?

Той пак се качи нагоре и надникна навън.

— Точно отпред и една отстрани! — извика.

— Точно отпред ли? Но ние се движим поне с осемдесет възела! — възкликна Бека.

— Ел ще се опита да ги прескочи. Вълните ще ни дадат височина. Ако успеем да скочим с пълна скорост, ще можем да им се изплъзнем — викна Марко.

— А ако не успеем? — попита Бека.

Марко не отговори веднага. После се обърна към нея и каза:

— Мъртви сме.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТ

— Марко, Бека, дръжте се! — викна Елизабета.

Марко седна странично на един стол и се хвана за облегалката. Бека се вкопчи с две ръце в едната страна на басейна. Тя чу как изпищяха двигателите, когато Елизабета освободи цялата им енергия.

„Марлин“ се изправи с носа нагоре до една гигантска вълна. Вълната подхвана лодката, качи я на гребена си и я запрати във въздуха над лодките на Тепрез. Когато тя падна обратно във водата, витлата веднага заработиха и лодката се стрелна напред.

Марко изтича на палубата. След няколко секунди Бека го чу да надава радостни възгласи и да се смее.

— Голяма работа си, Ел!

— Какво става? — извика тя.

Марко се върна при нея. Бузите му бяха зачервени, очите му блестяха.

— Капитаните на двете лодки се опитаха да ни последват — обясни той, — но преди да успеят да обърнат, една вълна ги подхвана откъм борда. Едната се обърна, а другата е наводнена. Потъват!

На Бека й омекна опашката от облекчение. Докато бързаше да се върне в лодката след плуването и се страхуваше, че ще загине в сблъсък с някоя от другите лодки, не беше в състояние да мисли за нищо друго. Сега, след като се успокои, се сети за онова, което Марко бе започнал да казва, преди Елизабета да превърне „Марлин“ в летяща риба.

— Марко?

— Хм? — измърмори той. Беше застанал до прозореца и гледаше навън.

— Преди да побегнем, започна да ми казваш нещо. Преди Елизабета да ни каже да се връщаме. Какво беше?

Бека се притесняваше от това, което можеше да чуе, но при все това искаше да знае. Трябваше да знае. Ако и той чувстваше същото като нея, значи ги очакваха проблеми, и двамата. И преди бяха правени

опити да се създадат подобни връзки. Нещата никога не свършваха добре. Морските хора наричаха такива връзки „вълна и земя“. Бека вече чуваше подигравките.

Марко се обърна към нея. Макар да беше мургав от слънцето, тя видя как по лицето му се появи руменина. Прекара ръка през косата си.

— Преди ли? Хм. Забравих — каза той. — Сигурно... сигурно съм искал да кажа кога според мен ще стигнем в Каргьорд... Да, това беше. Съвсем скоро. Най-много след още три или четири дни. Това е добре, нали? — довърши той с широка усмивка.

Бека кимна.

— Много добре — отвърна тя със също толкова широка усмивка.

Явно беше сбъркала. Марко нямаше чувства към нея. Слава на боговете.

— Ами... въ... аз ще отида да видя какво прави Ел. Да съм сигурен, че и горе всичко е наред.

— Да, иди — съгласи се Бека.

Той се качи по стълбата и изчезна от погледа ѝ.

Бека гледаше след него с облекчение.

И с глупашка, вбесяваща тъга.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДЕМ

Лучия си пое дълбоко дъх и натисна фигурата на делфин върху полицата на камината в майчиния си хол. В същия миг тайната врата вляво от камината щракна и се отвори.

Тя мълчаливо отправи благодарност към противния Бако Гога, задето ѝ беше показал вратата и мрежата от тунели, към която тя водеше.

Вдигнала високо пред лицето си магмена факла, влезе в тунела и затвори вратата след себе си. В другата си ръка носеше дрехи, дрехи на Махди. Беше ги откраднала от стаята му днес, докато той беше навън. Няколко троки, мушнати в ръката на една от камериерките, ѝ бяха осигурили достъп до стаята му.

Искаше ѝ се да има компания за тази разходка из тунелите под двореца, но сега, след смъртта на Бианка, Лучия нямаше на кого да довери тайната си. При мисълта за приятелката ѝ я обхвана вина, ледена, отблъскваща вина, която се впи в душата ѝ. Лучия бе оставила Бианка на Карис, без да ѝ мигне окото. Понякога в кошмарите си още чуваше писъците ѝ.

Лучия се отърси от вината. Кралицата беше много по-важна от който и да е от поданиците си. Щастие то на владетеля бе от жизнено значение за кралството. Без съмнение в последните мигове от живота си Бианка е била щастлива, когато е осъзнала, че е изпълнила дълга си.

— Една дребна риба по-малко. Това е. Много дребна риба. А морето е пълно с такива — каза Лучия на глас и прогони мислите за Бианка от съзнанието си. Сега трябваше да мисли за по-важни неща.

Стените на тунелите бяха гъсто облепени с бледи водорасли, бели анемони и други създания, които живееха в мрак. Пипалата им посягаха към Лучия, докато минаваше покрай тях. Подът на един от тунелите беше покрит с кости, кости на морски хора. Лучия зърна череп и се опита да прогони образа на своите собствени кости, лежащи на пода на някой тунел, което щеше да се случи, ако се изгубеше. Тук нямаше жива душа и никой нямаше да я чуе как вика за помощ.

След около час тя стигна закъдето беше тръгнала — в лабиринта от обширни помещения под Колизея, големия открит амфитеатър. Докато плуваше към централното помещение, невидими създания се пръскаха във всички посока, уплашени от светлината на лампата ѝ. Тя чу силен, дълбок стон, сякаш дошъл от внезапно оживяла купчина метал, последван от звук като от чукове, удрящи камък.

— Кой идва да притесссява Алития? — изсъска нисък глас. — Косссстите ти ще изяде тя, натрапнико. Кръвта ти ще изззззпие.

Лучия спря, парализирана от гласа на анарахната. Тя мразеше създанието и се страхуваше от него, но сега ѝ трябваше. Леговището на Алития бе единственото място в града, където никой не смееше да отиде, никой освен Лучия.

Алития беше гигантски бронзов паяк. Свирепа, смъртоносна, тя убиваше всеки, който се доближеше до нея. Освен кралиците от династията на Меровингите. Алития бе създадена от Мероу и боговете, за да се погрижи на трона на Миромара никога да не седне самозванка. Сега Лучия преглътна страха си и заплува напред.

— Алития, аз съм Лучия, твоята кралица! Надявам се, че си опазила собствеността ми!

Лучия чу оглушително ръмжене, после серия от кънтящи удари и си даде сметка, че анарахната е много ядосана.

— Няма коссссти за Алития! — заяви съществото.

— Ще си получиш, костите, паяко — каза Лучия и влезе в леговището. — Затворът на баща ми е пълен с предатели.

Алития се понесе към русалката. Беше огромна, а краката ѝ завършваха с остри като ножове краища. Имаше осем черни очи и дълги, закривени зъби. Лучия вдигна факлата си още по-високо, в случай че паякът загуби контрол. Единственото нещо на света, от което се страхуваше Алития, бе лавата.

— Къде е зловредникът ми? — попита Лучия.

Анарахната посочи към дъното на леговището си.

— Няма коссссти, няма кръв. Без сссърце, без душа — каза тя презрително.

Лучия заплува към зловредника, покрай пашкули от бронзови нишки, висящи от тавана. Повечето от тях не помръдваха, но в някои жертвата все още беше жива.

Карис бе доставила творението си на Лучия преди три ноци. Леговището на Алития беше идеалното скривалище за него.

— Колко безупречен си излязъл — каза му тихо Лучия и прекара пръст с яркочервен връх по бузата му. — Никой няма да може да те различи от истинския Махди.

Зловредникът се взираше напред безизразно.

— Вземи и се облечи — нареди Лучия и му подаде дрехите.

Зловредникът кимна, свали туниката, в която го бе облякла Карис, и нахлузи бялата риза и черната куртка на Махди.

Лучия закопча куртката и се усмихна със задоволство.

— Още малко остана — прошепна тя на зловредника. После се обърна към паяка. — Довиждане, Алития. Продължавай да пазиш собствеността ми и ще те възнаградя богато.

— Кога коссти? Кога кръв? — сърдито попита Алития.

— Скоро — отвърна Лучия и заплува към тунела. — Съвсем скоро.

ПЕТДЕСЕТ И ОСЕМ

Малкото селце Кинпуи беше потънало в тишина, теченията му бяха опустели. Лунната светлина осветяваше скромните къщурки и тесните течения.

Линг виждаше родния си дом, построен върху висока скала като всички останали, и ѝ се прииска веднага да заплува натам. Само че бе добре подготвена за опасността от неочаквана поява на ездаци на смъртта, затова остана на мястото си, скрита в основата на скалата през следващия час, без да сваля очи от къщата.

Когато се увери, че там не я чакат войници в засада, заплува нагоре покрай домовете на съседите. В никой прозорец не се виждаше светлина. Минаваше полунощ. Всички спяха.

Линг безшумно влезе през задния вход на къщата, която бе тясна и дълга, прикрепена към скалата като мида лепка. В нея живееха не само собственото ѝ семейство, а и две баби и множество лели, чичовци и братовчеди.

Тя спря в кухнята за малко, вдишвайки познатия аромат на дома — парфюма на майка ѝ, уханието на бисерните кексчета, които правеше баба ѝ Уен, и Лата и Занг, ленивите риби кучета на братята ѝ. Сега хъркаха в единия ъгъл на кухнята. И двамата отвориха по едно око, щом я усетиха, и после заспаха.

Линг бе поела риск, идвайки тук, но нямаше избор. Трябваше да се преоблече с нормални дрехи, да се запаси с храна и мокрети, и с лекарства. Тръгна от Бездната преди два дни и все още не си беше възвърнала магическите сили. Последниците от дълбинната болест все още не бяха изчезнали и заради тях тя плуваше бавно. Трябваше и да прочисти организма си от отровата на морската оса, за да може да прави заклинания.

Имаше и още нещо, което се налагаше да свърши — най-важното нещо. Да поговори с тъжната си, безмълвна майка.

Линг се плъзна към стаята си, дръпна плъзгащата се бамбукова врата и я затвори след себе си. Леглото ѝ изглеждаше толкова топло и

подканящо, че се наложи да призове всичките си сили, за да не се тръшне в него и да спи поне една седмица. Не можеше. Трябваше да стигне до Сера.

Без да се бави, Линг отвори гардероба и свали раницата си от рафта. Натъпка вътре един кат дрехи и топло яке. Останалото място щеше да е за храната. Линг смяташе да плува по задни течения — колкото по-пусти, толкова по-добре. Не можеше да допусне някой да я види.

Щом Орфео откриеше, че е избягала от лагера, щеше да прати всеки ездач на смъртта след нея. Последното, което би искал, е тя да стигне до Сера и да й каже кой е всъщност Рафе Тепрез.

Тя се преоблече с чисти дрехи, но първо извади топката мозайка от джоба на отвратителната си затворническа туника и я прибра на дъното на раницата. После извади халката на баща си от подгъва. За малко да хвърли туниката в боклука, но после промени решението си и я прибра във външния джоб на раницата. Щеше да я хвърли в първия магмен извор, на който попаднеше.

Върна се в кухнята, избра си дълготрайни продукти и напълни раницата с храна. После отвори семейната аптечка и взе да търси нещо, което да й помогне. Откри мазила за порязвания и обриви, сиропи за възстановяване на силите, за кашлица и болно гърло, но нищо против отрова. Като разбута шишетата, тя зърна специалния еликсир на баба си Уен. Нямаше представа какво има вътре, защото Уен ревностно пазеше рецептата си, но винаги й бе помагал, когато боледуваше. Отвинти капачката, изпи една голяма глътка, затвори шишето и го пхна в раницата. После я остави на плота в кухнята и се отправи към стаята на майка си, без да спира да потупва бащиния си пръстен през джоба, в който го бе прибрала.

Жу спеше, но се размърда, когато Линг отвори вратата.

— Мамо? Мамо, аз съм, събуди се — прошепна тя.

Жу отвори очи, после се ококори. Седна рязко в леглото, дръпна Линг към себе си и я прегърна силно. Линг усещаше, че плаче. Гневът й към майка й бе изчезнал от сърцето й в Бездната. Там тя беше разбрала какво е да си изплашен и слаб, да се налага да разчиташ на някой друг. Дори най-силните понякога имаха нужда от помощ.

Линг се радваше, че този гняв вече го няма. Така имаше място за други, подобри чувства.

— Всичко е наред, мамо — каза тя. — Тук съм. Добре съм. Исках да ти кажа, че съжалявам. Съжалявам, че ти крещях. Съжалявам, че се ядосах. Преди не разбирах, но сега разбирам. Мисля, че спря да говориш, защото никой не те слушаше. Имам нещо за теб, мамо.

Майка ѝ я пусна и Линг извади халката на баща си от джоба. Сложи я в ръката на майка си.

Тя премигна срещу пръстена.

— Той е жив, мамо.

Жу изгледа Линг с недоумение.

— Татко. Жив е. Сега е в един затворнически лагер край ръба на Бездната.

Очите на Жу се разшириха от страх.

— Знаеш ли за ездачите на смъртта? — попита Линг. — Виждала ли си ги?

Жу поклати глава.

— Това са войници, мамо, и работят за един ужасен човек. Отвличат хора и ги карат да търсят един много важен предмет — Линг инстинктивно понижи глас. — Татко е открил този предмет и е отказал да им го даде. Когато са се опитали да му го вземат насила, той го е хвърлил обратно в Бездната.

Линг не беше сигурна, но ѝ се стори, че майка ѝ се засмя, макар и без звук.

— И аз попаднах на тях. Право в лапите им. Озовах се в същия лагер. Татко ми помогна да избягам. Даде ми пръстена и ми каза да ти го донеса.

Жу посегна да вземе пръстена с трепереща ръка.

— Каза, че иска да му го пазиш, докато се върне вкъщи. После ще можеш пак да го сложиш на пръста му, както в деня на вричането ви.

Очите на майка ѝ се напълниха със сълзи.

— Всичко това започна с кошмарите, които сънувах. За речните вещици. Помниш ли как ти разказвах за тях? Ти си помисли, че са просто кошмари.

Жу кимна бавно.

— Баба Уен ми каза, че йелите ме призовават и трябва да отида. Открих, че нещата са много зле, мамо. Тези затворнически лагери са

ужасни места, но те са само началото. Заплашва ни огромно зло. Речните вещици искат аз и още пет русалки да се преборим с него.

Жу подръпна ръката на Линг, сякаш да я задържи.

— Призоваха ме поради определена причина, мамо. Не мога да ти кажа повече, защото не искам да подлагам теб и семейството на опасност. Ездачите на смъртта ще дойдат да ме търсят. Ако това стане, никой не бива да знае, че съм идвала. Не бива да разберат и за татко. Скрый пръстена, ако ездачите на смъртта поискат да претърсят къщата. Сега трябва да тръгвам.

Жу бурно заклати глава и понечи да стане от леглото.

Линг я задържа и я прегърна.

— Колкото по-дълго стоя тук, толкова по-опасно става — и за мен, и за всички вас.

Жу избърса очи и се закашля.

Поне Линг си помисли, че кашля. Но не, беше дума, произнесена с глас, пресипнал от дългото мълчание.

— Линг — каза майка ѝ.

Чувствата завладяха Линг при звука на гласа ѝ. Искаше да остане и да говори с майка си до края на вечността.

— Аз... аз съжалявам.

— О, мамо. Не се извинявай. Сега разбирам — каза Линг. — Само не се отказвай от нас, моля те!

— Обичам те — изхриптя майка ѝ. — Моля те... внимавай.

— И аз те обичам, мамо. Ще се върна. И татко ще се върне. Един ден всички отново ще бъдем заедно.

Линг целуна майка си по бузата. После, преди да е успяла да промени решението си, отплува към кухнята, грабна раницата и излезе от дома си, като неспирно си мислеше колко ѝ се иска думите ѝ да бяха истина.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТ

— Сигурна ли си, че храната ще ти стигне? — попита Елизабета. Бека я изгледа над очилата си.

— Ти сериозно ли ме питаш? Толкова много си ми опаковала, че не знам как ще я нося. А ако случайно свърши, което няма да стане, имам мокрети.

„Марлин“ се поклащаше над сивите води на Северно море. Бяха минали три дни, откакто Бека, Марко и Елизабета избягаха от лодките на Тепрез.

— Сега сме на пет левги от лагера — каза Елизабета. — Не смея да доближавам повече. Меертойфелите се придържат към принципа „Първо стреляй, после питай“ — добави тя кисело. — Ако се приближиш до лагера откъм дъното, няма да ги изплашиш. Ако се появят ездаци на смъртта, имаш перли невидимки.

Бека прегърна Елизабета и я прекъсна.

— Стига си се притеснявала, Ел. Всичко ще е наред. Вече съм почти там — каза тя и я притисна силно към себе си.

Елизабета също я прегърна, после се дръпна и я хвана за раменете.

— Внимавай — каза ѝ тя.

— Ще внимавам. Благодаря ти, Ел. Щях да стана на хайвер, ако не бяхте вие с Марко. И кой знае какво щеше да стане с талисмана. Дължа ви всичко.

— Не, Бека, ние ти дължим всичко — поправи я Елизабета. — На теб и приятелите ти. Спрете ги — Валерио, Трахо, Тепрез. Спрете ги, преди да е станало твърде късно.

Марко слезе по стълбите. Подаде на Елизабета бинокъла.

— Нефтен танкер и два товарни кораба. Това е. Нито следа от наемниците на Тепрез.

— Чудесно. Колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре — каза Елизабета.

Тя погледна брат си, докато взимаше бинокъла от ръцете му. Виждаше, както и Бека, че устните му се усмихват, но не и очите.

— Аз... ъъ... аз ти казвам довиждане, Бека. Защото, хм, трябва да се кача да проверя... двигателя — измънка Елизабета неловко. Помаха на Бека за последен път и се качи на палубата.

— Странно — отбеляза Бека, докато гледаше след нея.

Марко заби поглед в пода.

— Не, не е странно — каза той. — Тя знае.

— Какво знае? — попита Бека.

Той вдигна очи и я погледна.

— Че имам чувства към теб.

Дъхът на Бека замря в гърлото ѝ. Спомни си как реши, че се е заблудила относно отношението на Марко, и потисна собствените си чувства към него. Така беше много по-безопасно. Влюбването в терагог не влизаше в плана.

— Малко те излъгах онзи ден — продължи Марко бързо, — когато ме попита какво съм щял да ти кажа, преди хората на Тепрез да ни подгонят. Загубих смелост, предполагам. Искях да ти кажа, че аз... мисля, че съм влюбен в теб, Бека.

— Марко, нали знаеш, че съм русалка?

Той се усмихна.

— Не бях забелязал.

— А ти си човек. И без значение какви са чувствата ни...

— Значи и ти имаш чувства към мен? — попита той с надежда.

Бека не отговори. Довърши изречението.

— Невъзможно е.

— Всичко е невъзможно, Бека — каза той и взе ръката ѝ в своята. — Да събереш талисманите е невъзможно. Да победиш Абадон е невъзможно. Да спреш риболова, супертраулерите и замърсителите е невъзможно. Нашите чувства са невъзможни...

— Марко, аз...

— Какво? Нямах чувства към мен ли? Само ми кажи, ако е така, и млъквам.

Бека отклони поглед и не продума.

— Много неща на този свят са невъзможни, докато някой ги направи възможни — довърши Марко нежно.

Бека не можеше да говори. Практичният ѝ ум воюваше с разбунтуваното ѝ сърце.

— Много сме глупави, Марко — успя да промълви накрая.

Той трепна сякаш от болка.

— Любовта никога не е глупава, Бека.

— Тогава аз съм глупачката.

— Съжалявам, че се чувстваш така — каза Марко, видимо наранен от думите ѝ.

— Не исках да бъда груба. Само че ме боли — рече Бека. — Колкото и да бяха прекрасни последните няколко дни, почти ми се иска никога да не ги бях изживявала, защото сега е толкова трудно да се откъсна от вас. От теб.

— Тогава не се откъсвай.

— Как така? Трябва да тръгвам, Марко. Да се присъединя към приятелите си и да се бием с ездачи на смъртта, с диктатори и с чудовище убиец. Шансовете ни не са големи, нали знаеш? Има голяма вероятност да не се върна.

Смисълът на думите ѝ натеза помежду им.

Марко мълчеше. Бека също. Не знаеше какво друго да каже.

Бека беше специалист по справяне. В сиротното си детство просто нямаше друг начин да оцелее. Трябваше да се справи с противните приемни семейства. С оскъдната храна. С износените дрехи. Но колкото и да преобръщаше чувствата си към Марко в мислите си, от колкото и ъгли да ги гледаше, колкото и да се опитваше да се справи с тях, просто не ставаше.

— Марко... трябва да тръгвам — каза тя и вдигна куфара си.

Марко кимна.

— Ще се видим отново някой ден — каза той. — На друго място. По-добро място... Аз... обичам те, Бека.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не го казвай. Не сега. Не е честно!

— Не е — съгласи се Марко. — Но е истина.

Бека удари по копчето, което отваряше входа към шлюза. В пода на басейна се появи дупка. Тя хвърли поглед назад, преди да се гмурне.

— Сбогом, Марко.

После изчезна. Закопча палтото си догоре, докато плуваше, отвикнала от студа след цяла седмица в топлия басейн.

Думите на Марко къртяха в ушите й... Обичам те, Бека.

Тя не беше отвърнала на думите му, защото нямаше смисъл. Всичко бе свършило още преди да започне. Сега беше време за практичност, тя винаги беше практична. Време беше да слуша разума си.

Но както плуваше, все по-надолу и по-надолу, изведнъж спря и погледна нагоре. Едва виждаше очертанията на корпуса на „Марлин“ на повърхността на водата. Стори й се, че вижда и още нещо над десния борд. Сянка. Сянката на Марко.

Сърцето на Бека се сви и тя призна на морето онова, което не можа да каже на него.

— И аз те обичам, Марко. Моля се на боговете да не беше така.

ШЕЙСЕТ

Сера вдигна арбалета си и се прицели.

Гигантската змиорка беше великолепно. Трябваше да бъде дълга около два метра и тежеше може би към сто килограма. Не ѝ се искаше да я застреля, но нямаше избор. Гоблините я гледаха.

Тя се помоли на боговете за бърз удар и пушна стрелата. Змиорката изобщо не усети откъде дойде удара. Умря мигновено и падна в калта.

На Сера ѝ се доплака. Вместо това се обърна към гоблините с триумфална усмивка.

— Довечера моите храбри бойци ще пируват! — извика тя на езика на гоблините.

Те нададоха радостни възгласи, шумни и гърлени. Меертойфелите бяха доволни от лова и Сера се успокои. Беше казала на Антонио, готвача, че ще се погрижи за недостига от храна и удържа на думата си. Ловът не само щеше да им осигури достатъчно храна, но и щеше да накара гоблините да използват енергията си за нещо полезно.

Един проблем беше решен, но оставаха толкова много други. Все още нямаша достатъчно оръжия и място, както и храна. Не всички обещани от Гулдемар войници бяха пристигнали, но дори когато пристигнеха, армията ѝ щеше да е по-малка от тази на чичо ѝ.

Най-много обаче се притесняваше за приятелите си. Махди в безопасност ли беше? Прикритието му още ли действаше? Дали Дезидерио и Астрид бяха попаднали на ездачи на смъртта край Каникааг? Какво бе станало с Бека и Ава? Сера не беше чувала нищо от нито една от двете, откакто ги предупреди, че войниците на Валерио са се насочили към Мисисипи и нос Хорн. Гоблините, които изпрати да ги предпазят, не можеха да правят конвока, така че беше в неведение дали са успели да изпълнят задачата си.

И после Линг. Сера я заболяваше сърцето, когато се сетеше за нея. Все още мислеше, че останалите са добре и пътуват към Каргьорд,

но надеждата ѝ за Линг бе на път да угасне.

Линг беше всегласна, можеше да говори с всяко морско създание. Ако беше жива, все щеше да е намерила начин да се свърже със Сера досега. Сера си повтаряше по сто пъти на ден, че е време да се изправи пред истината, че Линг е мъртва. Но дълбоко в сърцето си не можеше да се раздели с надеждата. Нали сме кръвно свързани? — казваше си. Ако Линг умре, и част от мен ще умре с нея. Не може да не го усетя, нали?

През повечето ноци Сера лежеше будна, премисляйки проблемите си отново и отново, опитвайки се да намери решения. Напоследък ядеше съвсем малко и спеше още по-малко. Полагаше всички усилия, но все така се чудеше дали течението някога ще се обърне в полза на Черните перки.

Нечие пеене я откъсна от мислите ѝ.

На свечеряване, когато морските създания излизаха да се хранят, тя поведе ловната дружина от около стотина меертойфели. Движеха се на север от лагера, към хълма Скулд, после се разделиха на три групи и се пръснаха по околните хълмове и долини. Разбраха се да се срещнат край Скулд след два часа. Водачът на групата, в която бе Сера, се казваше Дрек. Тотшлегер и Гарстиг бяха водачите на другите две групи. Сега дружината на Тотшлегер се връщаше с песен на уста. Някои от гоблините носеха дебели водораслови стъбла, на които се поклащаше улова.

— Тотшлегер, Дрек... Къде е Гарстиг? — попита Сера.

Гоблините водачи се спогледаха. Усмивките им изчезнаха и те се намръщиха.

— Трябваше да се е върнал досега — каза Дрек.

— Може да е попаднал в засада — предположи Тотшлегер. — Достатъчно е тъп.

Перките на Серафина настръхнаха. Тя събра цялата дружина и заплува в посоката, в която бе тръгнал Гарстиг с хората си.

— Дръжте оръжията в готовност — нареди тя.

Само след няколко минути Тотшлегер попадна на следите им.

— Тръгнали са насам — каза и посочи стъпките в тинята.

Последваха следата до края на една водораслова горичка и тъкмо щяха да влязат в нея, когато чуха гласове. Сера даде знак на гоблините

да останат на място. Те се изпокриха зад скали и в падини, насочили оръжията си напред.

Гласовете се усилиха. Клоните на водораслите пукаха и се чупеха, докато нещо минаваше през горичката. Русалката вдигна ръка и войниците се прицелиха. После чу гоблински гласове да долитат от горичката, преплитаха се с гласовете на морски хора. Да не би ездачите на смъртта да бяха хванали Гарстиг?

Най-близките до нея водорасли се залюляха и Гарстиг изскочи от горичката, последван от останалите гоблини.

По заповед на Сера Тотшлегер и останалите наведоха оръжията си.

— Гарстиг, къде беше? — извика тя, ядосана и същевременно успокоена. Заплува към него. — Решихме, че сте попаднали на засада!

— Гарстиг да попадне в засада? — изръмжа гоблинът, обиден. — Никога. Гарстиг направи засада и хвана повече от змиорка. Хванахме шпиони — цели трима. Докарайте боклуците тук! — изрева той.

Три души с ръце, вързани зад гърба, бях бутнати грубо напред.

— Е, bravo. Много добре посрещаш гостите, Сера — каза един от шпионите. Беше висока, светлокоса русалка с палто от тюленова кожа. На лицето ѝ бе изписан гняв.

— Здравсти, Сера — каза вторият шпионин, червенокоса русалка с очила.

— Сера? Това ти ли си? — включи се и третият шпионин, младеж със зелени очи и меднокостенява коса.

Сера клатеше глава, без да продума. Беше толкова щастлива, че не можеше да говори. Хвърли се към брат си и като се смееше и плачеше, го прегърна силно.

— Едва те познах. Къде е роклята, къде са бижутата, малка сестричке? Къде са раковините, които все разнасяше със себе си? Къде е косата ти? — взе да я разпитва Дезидерио.

— Няма ги, Дез. Няма ги. Вече нямаме нищо. Серулия. Дворецът. Мама и татко... — гласът ѝ пресекна.

— Тихо, Сера. Знам, знам — каза Дез. — Астрид ми разказа всичко.

Сера стоя в прегръдките на брат си дълго, затворила очи в мълчание. Мъката им беше твърде силна, за да се изрази с думи. Накрая тя го пусна.

— Астрид... Бека... — започна Сера. — Толкова се радвам, че сте в безопасност. Че сте тук.

Тя прегърна и двете.

— И аз се радвам, Сера — каза Бека, развълнувана.

— Добре, добре. Всички сме добре. Аз съм добре — обади се Астрид, очевидно несвикнала с външните прояви на чувства.

Сера я целуна по бузата. Астрид направи гримаса. Когато целуна и Бека, осъзна, че ръцете им са вързани. И тези на Дезидерио.

— Гарстиг, срежи въжетата — нареди тя.

Гарстиг бе обезсърчен.

— Не са ли шпиони? — попита той.

— Не, това е брат ми Дезидерио. А това са мои приятелки, Астрид Колфинсдотир и Бека Бързопер. Дез, Астрид, Бека, запознайте се с Гарстиг, Тотшлегер, Дрек и останалите меертойфели.

Когато Гарстиг преряза въжетата, с които бяха завързани ръцете на шпионите, сред гоблините се понесе въздишка на разочарование.

— Какво има? — обърка се Сера.

— Шпионите са много вкусни, пълнени с плажни сливи и печени над магмен извор — обясни Гарстиг.

— Съжалявам, че ви разочаровахме — каза Астрид.

— Тотшлегер и Дрек хванаха повече от трийсет змиорки — каза Сера. — Довечера меертойфелите ще пируват.

Очите на Гарстиг светнаха.

— И змиорките са много вкусни, пълнени с плажни сливи — каза той.

Тотшлегер изсумтя.

— По-добре стават, увити с лентовидни червеи и залети с мастило от сепия.

Сера оставила гоблините да спорят и се обърна към приятелите си.

— Как стигнахте дотук? — попита ги.

— Едни приятели ме докараха — каза Бека и отмести поглед встрани. — Дълга история. По-късно ще ти разкажа.

Сера кимна и Бека продължи.

— Оставиха ме на няколко левги на запад оттук. Спуснах се надолу и по пътя видях още двама да плуват в същата посока. Познах Астрид и продължихме заедно.

Сера трябваше да попита. Трябваше да разбере.

— Бека, успя ли...

Не довърши, но нямаше и нужда.

— В джоба ми е — усмихна се Бека.

Сера едва се сдържа да не извика от радост.

— Бекс, ти си невероятна! Това прави три от шест! — прошепна тя.

После погледна Астрид с надежда, макар да знаеше, че надежда няма, но Астрид поклати глава.

— С Дез стигнахме при водовъртежа с около осемстотин години закъснение — каза тя. — Вече я няма.

Сера посърна. Чувствата явно се бяха изписали на лицето ѝ, защото Астрид бързо добави:

— Съжалявам, че те разочаровах.

— Не си ме разочаровала — възрази Сера разгорещено и я хвана за раменете. — Ти си тук с нас, Астрид. Сега сме шестте, както трябва. А това означава всичко за мен.

Астрид изгледа Сера скептично.

— Но аз не намерих талисмана. Не го носим — повтори тя.

— Още не — поправи я Сера. — Може би има друг начин. Когато си починете и ми разкажеш какво точно стана, ще обмислим следващия си ход заедно. Някой да е чул нещо за Ава или Линг?

— Не — каза Бека с лице, потъмняло от тревога. — Надявахме се, че ти си чула нещо.

Разговорът им бе прекъснат от Гарстиг, който крещеше на Тотшлегер. Спорът за най-добрия начин за приготвяне на змиорки се бе задълбочил.

— Най-добре да се погрижа за това — каза Сера.

Дезидерио се облеци, уплашен.

— Недей, Сера. Гоблините стават много опасни, когато се карат. Може да те наранят.

Сера се засмя.

— Да, може — съгласи се тя. После изплува между двамата спорещи и сложи ръце на гърдите им, за да ги задържи на разстояние един от друг.

— Спрете — каза им. — Ще решите въпроса с Антонио в столовата. Не бива да стоим така. Не е безопасно. Хайде да се връщаме

в лагера.

Двамата гоблини взеха да мърморят, но изпълниха заповедта.

Дезидерио изгледа сестра си, видимо впечатлен.

— Май вече не бива да те наричам малка сестричка — отбеляза той. — Познавам възрастни мъже, които не биха застанали между двама разгневени гоблини. Нямам търпение да видя лагера.

— А аз нямам търпение да легна на меко легло — каза Бека.

— На мен ще ми дойде добре малко топла храна — включи се Астрид.

— По пътя обратно през северните хълмове ще разгледате по-голямата част от лагера. А за останалото... имате ли нещо против леглото да е твърдо, а храната да е печена на магма змиорка? — попита Сера шеговито.

Лагерът не беше изпълнен с удобства, но изведнъж това спря да ѝ прави впечатление. Брат ѝ беше тук. Заедно с две от приятелките ѝ. Вража каза, че ще са по-силни, когато са заедно. Сера го беше усетила още в пещерите на йелите. Сега отново го усети. Чувстваше се много по-силна и по-обнадеждена, отколкото през последните месеци.

Може би течението най-сетне започваше да се обръща.

ШЕЙСЕТ И ЕДНО

Сера беше забравила какви великолепни подводни огньове умееше да прави Бека.

Тя създаде пукащи пламъци в средата на пещерата, която служеше за команден център и сега всички седяха около него — Сера, Астрид, Бека, Язид, Дез, София и Нийла.

Сера поднесе на приятелите си купа с рифови маслини и се усмихна, когато се сети за реакцията на Нийла, когато Дез, Астрид и Бека влязоха в пещерата. Тя изпищя пронизително, прегърна и тримата едновременно, докато дъхът им спря, и придоби прекрасен яркосин цвят. Сега, час по-късно, все още сияеше.

Докато Бека пееше заклинанието за подводния огън, останалите се занимаваха с вечерята. Гоблините все още се караха за приготвянето на змиорките и Сера предрече, че ще мине известно време, преди спорът да се реши. Сера, Нийла и Язид имаха само рифови маслини и моржово сирене, но Бека носеше водни ябълки, блатен пъпеш и мидени яйца, а Астрид и Дез допринесоха за трапезата с осолени тръбовидни червеи и дънни череши.

За Сера това беше истински пир. Докато се хранеха, Астрид, Дез и Бека разказаха историите си, същото направиха после Сера и Нийла.

Бека описа пътуването си до нос Хорн — как бе открила талисмана и се бе опитала да избяга от Уилиуоу — опит, който бе завършил със запокитването ѝ в скалите. После каза, че дължи живота си на новия дук на Венеция и на сестра му.

Сера попита що за човек е Марко. Сърцето още я болеше, когато се сетеше за Армандо, бащата на Марко, и за това как Рафе Тепрез го уби.

— И двамата с Елизабета са много мили. И смели — каза Бека. В гласа ѝ се усещаше благодарност и още нещо. Нещо, което Сера не можа да разпознае в първия момент, но после се досети — любов.

Странно чувство към терагог, но Сера разбираше. Самата тя бе обичала стария дук заради добротата и смелостта му. Бека,

предположи тя, вероятно изпитва подобни чувства към новия дук и сестра му.

После Бека ѝ даде монетата на Пира. Сера я задържа в ръка, усети силата ѝ, после я подаде на другите, за да я разгледат. Когато ѝ я върнаха, тя стана и я сложи в сейф, където вече бяха прибрани диамантът на Нерия и лунният камък на Нави. Намести сейфа в една ниша в стената на пещерата и изпя камо, от което и нишата, и сейфът изчезнаха. Виждаше се само гладка стена.

Когато Сера се върна на мястото си, Астрид им разказа за смъртта на баща си и за предателството на комодора Рилка. Дезидерио описа затворничеството си и как Лудо им е помогнал да избягат на гърба на косатката Елскан.

Астрид изглеждаше натъжена, докато описваше как се е наложило да заповяда на Елскан да се върне у дома, след като бяха стигнали Източния Атлантик. Тамошните води бяха прекалено топли за косатката, но въпреки това тя не бе пожелала да си тръгне. Беше бутала Астрид с муцуна и беше плакала.

— Елскан не беше единствената разплакана — вметна Дез.

Астрид се намръщи.

— Нищо подобно. Просто ми беше влязло нещо в окото.

После Астрид и Дез разказаха за пътуването си до водовъртежа и как перлата се бе озовала в ръцете на викингския вожд Фаер Тор Сомер. Сера се беше навела напред, докато слушаше, за да не пропусне нито дума.

Когато свършиха, тя попита:

— И какво е станало с черната перла след смъртта на Фаер?

— Водовъртежът не ни каза — отвърна Астрид. — Беше прекалено зает, опитвайки да ни убие.

Сера кимна, замислена и си спомни как Валерио и Порция разговаряха за онзи тайнствен той, у когото, според тях, е перлата.

— Де да можехме да разберем със сигурност. Може би някой знае кой е станал вожд след Фаер и дали е наследил перлата — каза тя.

— Хм, Сера — започна Астрид. — Знам, че си госпожица Оптимизъм, но цялата работа стана от почти невъзможна съвсем невъзможна. Фаер е бил викинг. Сигурно са го погребали с перлата. А дори и да не е било така, дори да я е завещал на роднина, този роднина е бил човек. Човеците живеят на земята. А ние нямаме крака.

В пещерата се спусна мълчание. Наруши го Бека:

— Много неща са невъзможни — каза тя меко. — Докато станат възможни.

— Така е — съгласи се Нийла. — Ние не сме човеци, но Марко и Елизабета са. Може те да успеят да открият дали перлата е била предадена на някого в наследство и дали в момента е у някой човек.

— Как, Нийла? — попита Астрид. — Марко и Елизабета... не могат да обходят цялата земя. А перлата може да е навсякъде. У който и да е човек. А те са стотици милиони.

— Забравете — каза един нов глас иззад тях.

Русалката, облегната на ръката на Гарстиг, който стоеше на входа на пещерата, беше страшно слаба. Под трескавите ѝ очи имаше тъмни кръгове, а лицето ѝ беше изпосталяло и бледо.

— Знам у кого е перлата — каза тя. — И съвсем определено не е човек.

ШЕЙСЕТ И ДВЕ

— Линг! — извика Сера.

Тя се спусна към приятелката си и я прегърна. Все едно прегърна сноп тръстика. Линг се закашля, когато Сера я пусна, и не можа да спре. Лицето ѝ посиня. Точно когато Сера започна да се паникьосва, кашлицата спря и Линг пое вода с пълни гърди.

— Дълбинна болест — обясни тя. — И отравяне от морска оса.

Нийла, Бека и Астрид също се приближиха.

— Неколцина от бойците ми я намериха в южния край на лагера. Там е припаднала. Доведоха ми я. Тя шпионин ли е? — попита Гарстиг с надежда.

— Не, Гарстиг, не е. Благодаря ти, че я доведе — каза Сера.

Гоблинът, отново разочарован, си отиде. Астрид и Бека вдигнаха Линг и я заведоха до огъня. Нийла ѝ донесе чаша саргасов чай. Линг я пое с благодарност.

— Ей сега ще ти намеря и нещо за ядене — каза Нийла.

Линг вдигна ръка, за да я спре.

— Благодаря, Нийла, но първо трябва да поговорим. В случай че отново се разкашлям и не успея да спра.

Линг огледа предпазливо и недоверчиво непознатите лица в пещерата. Сера усети подозрението ѝ.

— Те знаят всичко, Линг — обясни тя. — Имам им пълно доверие.

Линг кимна. Свали раницата от гърба си, порови в нея и извади топката мозайка.

— Ето — каза тя и я подаде на Сера. — Талисманът на Сикоракс.

Сера се смая, спря да диша. Не можеше да повярва, че държи в ръце още един от безценните талисмани. После, както бе направила с монетата на Пира, подаде топката на другите и след като всички я разгледаха, я заключи в сейфа.

— Как я откри? — попита тя, когато седна на мястото си.

— Ще ти разкажа, но преди това трябва да знаеш нещо друго.

Нов пристъп на кашлица разтърси изпосталялото ѝ тяло. Наложихо се да поседи малко, за да събере сили, преди да продължи.

— Линг, искаш ли да си легнеш? — попита Сера, изплашена за приятелката си.

— Не, Сера, искам да говоря — каза Линг. — Имам да ви казвам нещо много важно. Черната перла е у Рафе Тепрез.

Образът на жестокия терагог проблесна в съзнанието на Сера. Видя го на борда кораба му „Бедриеер“ как се опитва да вдигне Линг, хваната в мрежата.

— Велика Нерия, перлата на Морса е у него? — повтори Сера.

— Чакай, Линг — прекъсна я Астрид. — Май каза, че онзи, у когото е перлата, не е човек.

Линг се засмя немощно.

— Така казах.

— Но как е възможно това? — пак попита Астрид. — Рафе Тепрез определено е терагог.

Линг поклати глава.

— Нямахме никаква представа с кого се захващаме. Дук Армандо също не знаеше. Дори Вража не знаеше.

Перките на Сера настръхнаха.

— Линг, какво точно искаш да кажеш?

Линг ги изгледа всичките поред.

— Рафе Тепрез не е човек. Не е дори Рафе Тепрез. Той е най-могъщият маг, живял някога. Орфео.

ШЕЙСЕТ И ТРИ

Обгърна ги мълчание. Бяха смаяни.

На Сера ѝ се зави свят. Съдейки по изражението на останалите, и с тях беше същото.

— Орфео е тук. И е съвсем жив — каза Линг. — Той е мъжът, когото със Сера видяхме в огледалото в Атлантида.

Сера си спомни ужасяващото лице.

— Видях го и в стаята си, в двореца — промълви тя.

— Той е онзи, който иска да освободи Абадон — продължи Линг. — Опитва се да намери талисманите преди нас.

Астрид се приведе напред.

— Откъде знаеш всичко това? — попита тя. В гласа ѝ се усещаше напрежение, каквото Сера не беше чула преди. Почуди се откъде се е появило.

Линг се усмихна с горчивина.

— Защото имах съмнителното удоволствие да гостувам на траулера му.

— Какво стана? — попита Нийла.

Линг им разказа всичко, започвайки с разпита на борда на „Бедриер“. Описа как Тепрез е изписал цялото си име РАФЕ ОСЕМЕ ТЕПРЕЗ с нейните плочки букви и после с магия ги е пренаредил, за да изпишат АЗ СЪМ ОРФЕО, ТРЕПЕРЕТЕ. Разказа за трудовия лагер и за доставките на оръжия. Слушаха в захлас за срещата с баща ѝ, за търсенето на талисмана и пътуването ѝ до Каргьорд.

— Възнамерявах да плувам към Миромара — обясни тя. — Но знаех, че няма да ми стигнат силите да преплувам целия път. Затова реших да мина през огледалното кралство.

— Поела си огромен риск — укори я Сера.

— Но имах голям късмет — каза Линг. — Оладелго тъкмо предлагаше услугите си на някакъв терагог, така че успях да се измъкна от Залата на въздишките, без да ме забележи. Намерих огледало, което водеше към стая в двореца в Серулия. В него живееше

витрина. Знаех, че няма да си в двореца, Сера, но реших, че витрината може да е чула нещо и да знае къде си.

— Разумно — отбеляза Бека.

— Наложих се да ѝ направя хиляди комплименти — продължи Линг, — но накрая сподели малко клюки за Лучия Волнера. Доколкото разбирам, тя се мисли за новата кралица.

— „Мисли се“ е ключовата дума — каза Сера, отново с настръхнали перки.

Линг кимна.

— Витрината бе дочула как един много неприятен мъж, на име Бако Гога, разказва на Лучия и майка ѝ за твоята дейност. Казал, че има свой шпионин сред вас.

Сера погледна Язид.

— Прав беше — заяви тя.

— Веднага щом разбрах, че си в Каргьорд, започнах да търся огледало, което ще ме доведе наблизко. Витрината...

Линг отново започна да кашля. Сера ѝ каза да си почине и да слуша другите за малко. Линг се зарадва, когато разбра, че Нийла е успяла да вземе лунния камък на Нави и че златната монета на Пира също е намерена, но се озадачи, когато Сера обяви, че и диамантът на Мероу е у нея.

— Орфео ми каза, че е у него — дрезгаво прошепна тя.

— Само си мисли, че е у него — обясни Сера. — Инфантата е носела фалшиво копие на огърлицата, в случай че я нападнат крадци. Този фалшификат е у Орфео.

Линг се облегна на стола и се усмихна.

— Още не мога да повярвам, че е жив. Как? — почуди се Нийла. — Орфео е умрял преди четири хиляди години! Как така изведнъж се появи сега?

Линг поклати глава. Пийна глътка чай, преди да заговори.

— Според мен не се е появил изведнъж. След като чух вашите истории, мисля, че е живял доста дълго време.

— Какво имаш предвид? — попита Сера.

— Спомняш ли си, като казах, че цялото име на Рафе Тепрез е анаграма на Орфео? — попита Линг.

Всички закимаха.

— И Фаер Тор Сомер съдържа анаграма на Орфео — обясни Линг.

Сърцето на Сера подскочи.

— О, богове — прошепна тя. — Амарафе Мей Фоо...

— Кой е този? — попита Бека.

— Пиратът, който се е опитал да открадне синия диамант от Мария Тереза, инфантата на Испания. И в неговото име има анаграма.

— Да му се не види! — възкликна Бека. — И Мафео Респете е анаграма. Капитанът, който е разбил кораба си в скалите при пещерата на Уилиуоу.

— Сигурно е имало и други. Много преди Фаер — каза Астрид. — Имена, изгубени през вековете.

— Орфео никога не е умирал. Бил е тук, откакто е потънала Атлантида, и е търсил талисманите — каза Сера, смразена до дъното на душата си.

— Ами всички тези разкази, всичките истории — според тях е умрял. Мероу и останалите магове са го видели да умира. Те самите са го убили! Отново те питам, русалке, как е станало? — настоя Нийла.

— Използвал е черната перла по някакъв начин, заедно с тайните на безсмъртието, които Морса е научила чрез некромантия — предположи Линг.

— Но това не отговаря на въпроса на Нийла — отбеляза Дезидерио. — Не обяснява как е станало.

— Черната перла е била контейнерът. Така трябва да е било — каза Астрид.

— Контейнер ли? Какво искаш да кажеш? — учуди се Дезидерио.

— Какво остава, когато тялото умре? — отвърна му с въпрос Астрид.

— Душата — каза Язид. — Хорок я отнася в Отвъдното.

Астрид кимна.

— В какво?

Дезидерио щракна с пръсти.

— В перла!

— Именно — съгласи се Астрид. — Морса е знаела как да улови душа в черната перла. Нали така е казала Талия?

— Точно така — потвърди Сера.

— Орфео е използвал перлата, дар от богинята, за да съхрани душа — своята собствена — обясни Астрид.

— Мисля, че разбирам какво имаш предвид — развълнува се Сера, впечатлена от това как Астрид се е досетила за всичко.

— Мероу и другите са убили Орфео — предположи Астрид. — Или поне така са си помислили. Само че, когато животът е напуснал тялото му, душата е влязла в черната перла. Сигурно и тогава я е носил около врата си, както сега.

— А Мероу не е подозирала това — вметна Сера.

— Изобщо — съгласи се Астрид. — Тя е взела перлата от тялото му, без да знае, че душата му е вътре, и я е хвърлила в Каникааг. После рибата тон е влязла във водовъртежа и е изляла перлата. Рибарят я е хванал, намерил е перлата и я е продал на викингския вожд, който я е носел близо до тялото си. Така душата на Орфео е проникнала в него и го е обсебила. Затова си е сменил името. И затова толкова бързо е станал толкова могъщ.

— Защото вече не е бил обикновен воин, а най-могъщият маг, живял някога — допълни Бека.

— А когато неговото тяло се е изтощило, душата на Орфео е влетяла обратно в перлата, която пък е отишла при друг „гостоприемник“ и така нататък — каза Линг.

— Сигурно е знаел кога предстои старото му тяло да умре и се е погрижвал да намери подходящо ново тяло преди това... — добави Нийла.

— Не е изключено — съгласи се Линг. — Виждала съм тактиките му. Като нищо би могъл да накара главорезите си да закачат перлата на шията на новата жертва.

В пещерата цареше пълна тишина, докато присъстващите схванат цялата тази информация.

Сера първа наруши мълчанието.

— Ако сме прави, това обяснява всичко — каза тя. — Обяснява защо Трахо винаги беше на един мах пред нас. Защо знаеше къде са талисманите, макар че дори йелите не знаеха. Защото Орфео му е казал. Това обяснява кой е тайнственият той, за когото говореха Валерио и Порция след докимито на Лучия, онзи той, който финансира армията на Валерио и който иска талисманите.

— Така е, Сера — каза Астрид. — Орфео е казал, че ще направи всичко това, нали?

Сера кимна.

— Да. Талия ни разказа как се заклея да си върне Алма от Отвъдното, дори ако за целта му потрябват хиляди животи.

София, която досега бе слушала безмълвно, заговори:

— Трябва да вземем черната перла.

Бека повдигна вежда.

— И как точно да го направим? Просто любезно да помолим Орфео? Астрид е права. Това наистина е невъзможно. Няма начин да я вземем.

Астрид се взираше в огъня, сякаш виждаше нещо, достъпно единствено за нея.

— Не, сбърках. Има начин — каза тя сериозно.

— Какъв?

— Този път наистина да убием Орфео.

— Как, Астрид? — попита Линг.

Тя не отговори.

Линг се извърна и въздъхна, ядосана от безсилието им. Нийла ѝ напълни една чиния с храна и докато тя ядеше, останалите продължиха да обсъждат разпалено проблема.

Астрид обаче, както забеляза Сера, не се присъедини към разговора. Тя продължи да се взира в огъня с мрачно, но решително изражение.

ШЕЙСЕТ И ЧЕТИРИ

— Кралице Серафина! — извика груб глас. — Събудете се! Имаме неприятности.

Астрид веднага отвори очи. Скочи мигновено от пода на пещерата и посегна към меча си. Сера я бе изпреварила и вече плуваше към входа на пещерата.

Там стояха трима гоблини, осветени от магмени факли. Когато очите на Астрид привикнаха със светлината, тя се сети, че познава двама от тях — Дрек и Тотшлегер. Те подпираха третия гоблин — млада женска, която имаше парцалива превръзка на единия си крак и друга — на главата.

— Това е Мулмиг — обясни Тотшлегер на Сера. — Беше в частта, която изпратихте в Мисисипи, за да търси русалката Ава.

Астрид застана до Сера, за да чува по-добре. Нийла, Линг и Бека също дойдоха. Петте русалки си бяха легнали едва преди час. Стояха да си говорят толкова до късно, че накрая решиха всички да останат да спят в пещерата върху водораслови постелки. Останалите Черни перки се прибраха в казармата си. Дез отиде с Язид.

— Стигнахме до блатата — заразказва Мулмиг с усилие. — Намерихме следите на Ава.

— Открихте ли я? Добре ли е? — прекъсна я Сера.

Мулмиг поклати глава.

— Не я открихме. Ездачите на смъртта откриха нас. После... — гласът ѝ пресекна. Тя опита отново. — После стана кървава баня. Бихме се храбро, но те ни превъзходяха по численост, четири към един. Поех удар с копие в крака. После някой ме удари и припаднах. Когато се свестих, сякаш бях в гробище. Всички останали от частта ми бяха избити. А ездачите на смъртта си бяха отишли.

Сера изглеждаше така, сякаш някой бе изкарал всичката вода от дробовете ѝ.

— Как стигна дотук? — попита тя.

— С една бича акула, делфин и една гигантска акула — отвърна Мулмиг. — Всеки от тях ме носи известна част от пътя. Дължа им живота си.

— Благодаря ти за всичко, което си направила — каза Сера и взе ръцете на гоблинката в своите. — Радвам се, че се биеш с нас.

Тя се обърна към Дрек и Тотшлегер.

— Заведете я в лазарета.

Когато гоблините напуснаха пещерата, Бека направи нов огън. Сера се обърна към останалите, притиснала чело с длани.

— Цяла една военна част избита, ездачи на смъртта в блатата и никаква следа от Ава — каза тя. Пое си дълбоко дъх и отпусна ръце. — Трябва да направим конвока с нея. Веднага. Линг, ще се справиш ли?

Линг кимна. Бека и Нийла се хванаха за ръце.

А Астрид замря.

От този момент се бе страхувала. Знаеше, че някога ще настъпи, но не вярваше, че ще е толкова скоро. Не беше готова.

— Май ще е по-добре да отида да помогна за Мулмиг — предложи тя, обхваната от паника. — Бива ме в превързането. Не ви трябвавам за конвоката.

Астрид усети, че Бека я гледа. Отвърна на погледа. Кажи им, каза Бека само с устни. Няма проблем. Астрид поклати глава.

— Трябваш ни — възрази Линг. — Вража ни каза, че магията ни е най-силна, когато сме заедно.

Тя протегна ръка към ръката на Астрид.

— Аз... много съм изморена — каза Астрид, отчаяна. — Мисля, че трябва да поспя.

Бека не можеше да се сдържа повече.

— Трябва да им кажеш — обади се тя. — Това не може да продължава вечно.

— Какво да ни каже? — попита Линг.

Астрид изгледа Бека гневно.

— Благодаря — каза. — Много ти благодаря.

— Нещо не е наред ли? Може да успеем да ти помогнем — попита Сера.

Астрид въздъхна дълбоко. Сега бяха мили и загрижени, но такива ли щяха да останат, след като чуеха истината?

Бека доплува до Астрид и нежно сложи ръка на гърба ѝ.

— Когато държиш в себе си тайна и тайната те държи — заяви тя. — Още ли не си го разбрала?

Сега вече Астрид трябваше да им каже. Нямахте как да го избегне.

— Не мога да пея — каза тя. — Изгубих гласа си, когато бях малка.

— Нямах магия? Никаква? — попита Сера.

Астрид напрягаше слух, за да чуе подигравка или презрение в гласа ѝ, но нямаше нищо подобно. Само съчувствие.

— Имам малко — отвърна тя. — Остатъци предполагам. Даже не го знаех, преди Бека да ми направи свирка от китова кост. На нея се научих да свиря няколко основни заклинания.

— И защо това да е проблем? — попита нетърпеливо Линг. — Нямаме цяла нощ, русалки. Нито пък Ава.

Тя отново протегна ръка към Астрид.

Но Астрид поклати глава.

— Не. Мога. Да. Пея. Не ви трябва. Наистина. Когато влезете в затвора на Абадон, ще трябва всяка от вас да е във върхова форма. Аз не съм във върхова форма и никога няма да бъда.

— Ние — поправи я Линг. — Когато ние влезем в затвора на Абадон. Трябва ли да ти припомним, Астрид, кой спаси всички ни в пещерите на йелите? Много бих се радвала да знам, че ти пазиш гърба ми, когато отидем в Карцерон, независимо дали си във върхова форма или в спад, или където и да е между двете.

Бека скръсти ръце на гърдите си.

— И аз това ѝ казах — заяви тя. — Но тя не слуша.

— Може би сега ще започне да слуша — каза Сера и извади кинжала си от ножницата.

— Ей! Какви ги вършиш? — облеци се Астрид.

— Включвам те в кръвния обет — отвърна Сера и прокара острието по дланта си. — Заклехме се в пещерите на йелите, след като ти си тръгна, и подпечатахме клетвата с кръв.

— Кръвният обет е тъмна песен — каза Астрид. Спомни си как Бека ѝ бе разказала за клетвата, дадена в пещерите на йелите. — Ако нарушиш кръвен обет, умираш.

— Да, точно така. Може би сега ще ми повярваш, че говорим сериозно. Искаме да бъдеш с нас, Астрид. Вража призова нас шестте.

Не петте. Няма да се справим без теб.

Сера подаде кинжала на Линг, която също поряза дланта си. После дойде ред на Бека и Нийла. Когато Нийла свърши, подаде кинжала на Астрид.

Астрид го взе и се втренчи в него. Трепереше. Айсгайстът, Каникааг, дори Рилка не бяха я накарали да се чувства толкова уплашена, колкото беше в момента. Онова, което тези четири русалки искаха от нея, беше толкова трудно. Искаха да се присъедини към тях, да им се довери, да им позволи да бъдат нейни приятелки.

В съзнанието ѝ кънтяха гласове. Въпреки че се бе опитала да ги забрави.

Гласът на баща ѝ. Кой би искал русалка без магия?

Гласът на Тауно. Тя е изродясал изродски изрод!

И гласът на мъжа от огледалото. Къде отиваш, Астрид? При приятелите си ли? Наистина ли мислиш, че с тях ще е различно?

В този момент Астрид осъзна, че винаги ще има гласове, които да ѝ казват, че не е достатъчно добра в нещо. Стари гласове. Нови гласове. И тя разбра, че никога няма да може да ги заглуши.

Но тук, заобиколена от приятелки, които искаха да са с нея, тя си даде сметка, че само един от всички тези гласове има значение. Само него трябваше да слуша. Своя собствен глас.

Пое дълбоко дъх и поряза дланта си.

Когато кръвта ѝ се завихри във водата с кръвта на приятелките ѝ, Сера запя заклинанието за кръвен обет. Другите също запяха. И Астрид запя, изненадана, че знае думите.

Пак ще сме заедно, щом времето изтече.

Връзката кръвна никой не ще разсече.

Ум, сърце, душа, едно сме,

Обетът ни е вечен като самото море.

Сърце, сестра, приятелка,

Тъй всяка от нас ще е заклинателка.

Сега кръгът е свършен И Абадон ще бъде победен.

Кръвта на петте русалки се смеси, после се втече обратно в отворените рани на ръцете им. Плътта се затвори мигновено и остави

тънък розов белег. Астрид знаеше, че сега носи в себе си кръвта на петте други русалки. И тази на Ава, защото всяка от останалите четири тук беше поела малко от нея при първия кръвен обет. Астрид се почувства по-силна отвсякога.

— Добре — каза тя и ги изгледа една по една. — Стига толкова лигавщини за една вечер. Може ли да направим конвоката? Ава има нужда от нас.

Другите четири русалки се спогледаха, сякаш се опитваха да не се засмеят, после всички се хванаха за ръце.

ШЕЙСЕТ И ПЕТ

— Ola, gatinhas! — викна Ава. — Como vai^[1]?

— Ава, луда ли си! Говори по-тихо! — изсъска Сера. — Ездачите на смъртта са в блатата при теб. Може да са наблизо!

Ава кимна и допря пръст до устните си. Бебе кръжеше около нея отбранително. Заклинанието беше успешно и Ава им отговори почти веднага.

— Радвам се да ви чуя — каза тя вече по-тихо. — Астрид, това ти ли си?

— Здравсти, Ава — отвърна Астрид. — Леле! Това блато определено е зловещо.

Тя огледа черната вода, дългите преплетени корени на дърветата и алигатора, който се носеше току над главата на Ава.

— Знам! — съгласи се Ава. — И миризливо! Виждам, че сте всички заедно... това значи ли, че и талисманите ви са заедно?

— Всички освен черната перла.

Ава се възторгна шепнешком и тъкмо се канеше да ги поздрави, когато Сера я прекъсна.

— Ава, слушай ме. Не сме направили конвоката, за да си бъррим. Спешно е — каза тя. — След като разбрах, че войниците на чичо ми са потеглили към блатата, изпратих една военна част от гоблини, за да те пази. Ездачите на смъртта са ги избили всичките, без една. Тя успя да се върне тук и каза, че са съвсем близо до теб. Трябва да се махнеш оттам. Забрави за талисмана и плувай към Каргьорд!

Ава поклати глава.

— Не — каза тя.

— Не? — повтори Сера, изумена. — Не чу ли какво казах токущо?

— Чух, но няма да си тръгна. Не и без пръстена. Мога да го взема, знам, че мога. Преди няколко дни говорих с някои от хората, които живеят в блатото. Казват, че Оква Нахоло са толкова страшни, че самият им вид може да убие русалка.

— Какво? Ава да не си посмяла да се приближаваш до тях! — изписка Нийла.

Ава се засмя.

— Май забравяш нещо. Аз съм сляпа! Няма значение колко страшно изглеждат духовете, аз не мога да ги видя!

— Но не можеш и да видиш приближаването на ездачите на смъртта! — настоя Сера.

— Няма да си тръгна. Не и без талисмана — повтори Ава. — Не разбирате ли? Боговете са избрали мен да дойда в блатата и да се справя с Оква Нахоло. Аз и никой друг. Ще успея, защото не мога да ги видя. Боговете знаят това. Те ще отговорят на въпроса ми.

Сера поклати безмълвно глава. Прекалено бе разстроена, за да говори.

— Какъв въпрос? За какво говориш, Ава? — попита Линг.

— Не съм ви разказвала как загубих зрението си.

— Ава? — започна Сера, като полагаше големи усилия да говори спокойно. — Не съм сигурна, че имаме време за разкази точно сега. Ездачите на смъртта може би са съвсем близо до теб. Трябва да се махнеш!

— Според Вража историите ни казват кои сме ние. Моята история казва коя съм аз. Трябва да я научите... Трябва да разберете защо няма да си тръгна.

— Ава... — изсъска Сера със стиснати зъби.

Но Линг сложи ръка на рамото ѝ.

— Остави я да говори.

— Живеехме във favela, най-бедната част на града — започна Ава. — Когато бях шестгодишна, се разболях от треска. Нямахме пари за лекар. Родителите ми се опитаха да свалят високата температура с домашни лекове, но те не помогнаха. Треската отне зрението ми. Татко плака толкова много, когато оздравях. Радваше се, че съм жива, но много се натъжи, че съм сляпа. Веднъж ме хвана за ръката и ми каза, че боговете са замъглили очите ми с някаква цел. Думите му бяха единственото, което ми вдъхваше смелост. Да растеш във favela, не е лесно. Да растеш на такова място и да си сляп... ами да кажем, че ако го нямаше Бебе, кой знае дали изобщо щях да порасна.

Тя се позасмя и добави:

— Доста са bandidos по родните ми места, на които им липсва парче от bumbum-а благодарение на Бебе.

— Ава, разбирам, но това... това е самоубийствено — каза Сера.

— Не, Сера. Просто ми повярвайте. Тук съм, защото все още вярвам в това, което ми каза тогава баща ми — че боговете са замъглили очите ми с цел. Искам да разбера каква е тази цел и нищо няма да ме спре — нито алигаторите, нито ездачите на смъртта, нито лигавите блатни духове. Ще открия пръстена и после ще дойда в Каргьорд. Така че гледайте да донесете черната перла, докато дойда!

Конвоката взе да отслабва. Шестте русалки започнаха да се сбогуват.

— Не се тревожете — каза Ава. — Скоро ще съм при вас...

И после изчезна.

Бека намали огъня, за да могат да заспят отново. Линг и Нийла легнаха в импровизираните си легла. Сера остана, където беше. Разстроена и объркана. Астрид стоеше до нея.

— Никога няма да се измъкне жива — каза Сера. — Една крехка русалка срещу толкова много ездачи на смъртта. Видя ли колко е отслабнала? Трябваше да ѝ кажа истината. Може би тогава щеше да се махне от блатата.

— Какво имаш предвид? — попита Астрид.

— Сърце не ми даде да ѝ кажа, че черната перла е у Орфео — отвърна Сера.

— Хубаво е, че не ѝ каза, Сера. Трябва ѝ надежда — каза Астрид и заплува към леглото си.

Сера се засмя горчиво.

— Надеждата няма да ни помогне да вземем черната перла — каза тя.

Не, няма, съгласи се Астрид мислено и се сгуши във водораслите.

Аз ще я взема.

[1] Ola, gatinhas! Como vai? (порт.) — Привет, момичета! Как сте?
— Бел.пр. ↑

ШЕЙСЕТ И ШЕСТ

Лучия заплува около зловредника, полите на роклята ѝ се вееха около нея.

Полунощ бе отминала. Тя бе извела създаването от леговището на Алития и го беше завела в развалините на крепостта на Мероу под светлината на слаба илюмината.

— Толкова си красив — прошепна Лучия и прекара ръка по гърба на зловредника. Отново се възхити от скулите, силната челюст, широките рамене и мощната синя опашка — черти, до една идентични с тези на Махди. Единствената разлика беше в очите. В тях нямаше светлина. Но това нямаше значение. Когато Сера се приближи достатъчно, за да погледне в тях, ще е твърде късно.

Лучия спря пред създаването. Вдигна пред лицето му една малка раковина.

— Повтори думите, които ти казах — нареди тя.

Зловредникът отвори уста и с гласа на Махди произнесе:

— Сера, Махди е. Близко съм до Каргьорд, в Тъмноприливните плитчини. Не можах да пратя раковината по Алегра. Имаме голям проблем. Порция е на път за Каргьорд. Двамата с Рагнар подписаха договор и тя води десет хиляди ондалиниански войници със себе си. Имам още за разказване, но не мога да дойда в лагера. Сред хората ти има предател и не искам да ме види. Ела в плитчините. Побързай, Сера. Моля те.

Зловредникът говореше със загриженост и страх, но очите му през цялото време оставаха безжизнени и студени.

— Много добре — похвали го Лучия.

Тя пусна раковината в джоба на гърдите на куртката му, после му подаде нещо друго — куртката на Сера.

Зловредникът я взе в двете си ръце и я притисна към лицето си, за да поеме миризмата на собственичката, както акулата души водата за кръв.

Лучия разкопча куртката на зловредника, пъхна под нея дрехата на Сера и пак я закопча.

Щракна с пръсти. Огромен и грозен морски скорпион изпълзя изпод една срутена колона. Жилото му причиняваше мигновена парализа, но скорпионът не ужили зловредника. С вдигнато жило, насекомото се покатери по него и кацна на рамото му.

— Отивай в Тъмнопоривните плитчини. Изпрати раковината на русалката Серафина, после я чакай. Когато я хванеш, доведи ми я — каза Лучия. Усмихна се, мрачният блясък отново се появи в очите ѝ, преди да добави — жива.

ШЕЙСЕТ И СЕДЕМ

Зората се пукна над Каргьорд, плъзна се в пещерата щаб и събуди Серафина. Никак не беше отпочинала. Толкова се притесняваше за Ава, че почти не мигна цяла нощ.

Когато отвори очи, тя видя, че не е единствената будна в пещерата. Още някой се движеше, но внимателно, за да не събуди останалите.

Сера вдигна глава и видя, че това е Астрид. Седеше в леглото и безшумно събираше багажа си.

Пред очите на Сера Астрид облече палтото си, взе раницата и изплува от пещерата. Водите едва започваха да светлеят.

Къде отива по това време? — почуди се Сера.

Тя тръгна след нея, като се постара да не събуди Бека, Нийла и Линг, и откри Астрид, седнала на един камък. Свиреше тихо нотите на заклинание илюмината на свирката си от китова кост. Около нея започна да просветлява от лъча слънчева светлина, хванат със заклинанието. Сера се приближи и седна до нея.

— Хубав номер — каза тя.

— Благодаря.

— Пак ли ни напускаш?

Астрид изсумтя.

— Опитвам се да ви напусна, откакто се запознах с вас. Но май все не успявам да стигна много далече.

Сера се усмихна.

Когато илюминатата стана както трябва, Астрид остави свирката.

— Променила си се. Много. Станала си страхотен водач — каза тя.

Сера беше изненадана, но ѝ стана приятно от думите на Астрид. Complimentите не бяха нещо, което се чуваше често от устата на Астрид Колфинсдотир.

— Не знам — отвърна тя.

— Аз знам.

— Благодаря. Опитвам се. Все чувам думите на Вража в съзнанието си. След като ти си тръгна от пещерите на йелите, аз си поговорих с нея.

— Чакай да позная... оплаквала си се от мен — каза Астрид.

— Общо взето — призна Сера. — Тогава Вража ми каза, че за да бъда водач, трябва да помагам на другите. Трябва да извадя наяве най-доброто в тях. Каза, че трябва да помогна на Линг да побеждава мълчанието и да убедя Нийла, че истинската ѝ сила идва отвътре, от самата нея, не отвън. Трябва да помогна на Бека да повярва, че най-много топли споделеният огън, и на Ава да повярва, че боговете наистина са знаели какво правят, когато са отнели зрението ѝ.

— Ти правиш всичко това, Сера. Другите... и те са се променили. Виждам го.

— Надявам се — каза Сера. — Нийла със сигурност се е променила. Силата ѝ сега наистина извира от самата нея. Не е искала зизита и не се е притеснявала за косата си, откакто сме тук.

Астрид се засмя.

— Но Бека и Линг? Нямам представа. Те пристигнаха съвсем скоро. Ава? — тя поклати глава. — Надявам се да имам възможността да разбере дали се е променила.

— Ами Астрид? — попита Астрид. — Какво стана с нея?

— Не съм сигурна — призна Сера и я погледна. — Казах на Вража, че те е страх.

— А тя какво отвърна?

— Че мен ме е страх — каза Сера.

— И двете сте били прави — заяви Астрид. — Аз наистина се страхувам, Сера.

Сера беше почти сигурна, че знае защо.

— И ти си го видяла, нали? Орфео. Не го каза, но видях лицето ти снощи, когато говорехме за него — каза тя. — От огледалото ли ти заговори?

Астрид кимна.

— Не споделих всичко. Наистина го видях. Искане да отида при него. Знае, че не мога да пея, и иска да ме „промени“. Аз съм негова потомка. Което значи, че нося неговата кръв, кръвта на най-силния маг, живял някога. Той иска и мен да направи силна.

— За да му помогнеш да освободи Абадон — рече Сера. Ужас изпълни сърцето ѝ. Тя знаеше какви ще са следващите думи на Астрид.

— Отивам при него, Сера. Ще го накарам да мисли, че ме е спечелил на своя страна, и по някакъв начин ще успея да взема черната перла.

— Не, Астрид, не можеш да го направиш! — яростно се възпротиви Сера. — Прекалено е опасно.

— Това е единственият начин. Никой друг не може да се доближи до него. Ще убие всеки, който се опита. Ще се справя. Мога да блъфирам.

— Може и да можеш да блъфираш — каза Сера, — но ще можеш ли да му устоиш?

Астрид наклони глава, озадачена.

— Какво имаш предвид? — попита.

— Той е силен, Астрид. Толкова е силен, че е успял да измами смъртта. Всички тези сили ще съсредоточи върху теб. Ще се опита да те спечели на своя страна. Ами ако успее?

— Няма да успее.

— Астрид...

— Ще отида.

Сера, вбесена от приятелката си, стана и плесна с опашка по камъка.

— Браво, много зряло — подкачи я Астрид.

— Току-що се събрахме всички заедно — гневно заговори Сера. — Всички, освен Ава. Имам нужда от теб, Астрид.

— Така е. Имаш нужда от мен, за да взема перлата. Аз съм единствената ни възможност и ти го знаеш.

Сера изпъшка. Колкото и да я болеше да го признае, Астрид бе права.

— Открийте Ава. Приберете нейния талисман — каза Астрид. — После тръгнете към Южния океан с тях. Ще се срещнем там.

— Кога?

— Не знам. Ще изпратя съобщение. Може да се наложи да ме почакате, но ще дойда, Сера. С черната перла. Обещавам.

— Където и да отиваш, няма да отидеш сама — каза Сера. — Сега имаш нас. Мен, Нийла, Линг, Ава и Бека... твои приятелки, твои сестри.

Астрид кимна и на Сера ѝ се стори, че видя сълзи да проблясват в сините ѝ очи.

— Кажете на другите сбогом от мен — помоли Астрид. — И кажете на Дезидерио... кажете му, че аз... просто му кажете, че му благодаря.

— Добре — обеща Сера.

Астрид се обърна и заплува. Сера я гледаше как се промъква през лагера, в който първите ранни лъчи на слънцето се бореха да пробият мрака на Северно море. Тя плуваше покрай пещери и палатки, смаляваше се все повече и повече, стигна северната порта и изчезна.

Сера почака малко. Не ѝ се връщаше още в пещерата. Ако другите се бяха събудили, щяха да питат къде е Астрид. Възможно беше да тръгнат след нея, за да я спрат. Сера знаеше, че Астрид не иска това.

От мястото си на камъка Сера гледаше как лагерът се събужда. Видя как се сменя караулът и как Антонио плува към столовата. Питаше се откъде ще намерят достатъчно храна, за да изхранят всички в лагера през следващите дни, откъде ще намери лекарства, за да оздравеят Линг и Мулмиг. Замисли се дали Ава ще оцелее до края на деня. Чудеше се откъде ще вземе силата, нужна ѝ, за да стане от камъка и да поведе съпротивата.

После погледна пресния белег на дланта си и се усмихна. Вече знаеше отговора.

Водите просветляваха. Сера се изправи.

— Късмет, Астрид Колфинсдотир — прошепна тя.

После заплува обратно към пещерата и приятелките си.

ШЕЙСЕТ И ОСЕМ

Високо над лагера на Черните перки, на една самотна, брулена от теченията скала, стоеше зловредникът.

Неуморим, неумолим, с безжизнен поглед, той студено оглеждаше опърпаните морски хора в далечината.

Скорпионът зацвърча на рамото му, размаха отровната си опашка, а черните му очички заблестяха с омраза.

Зловредникът бръкна в джоба си, извади малката раковина, която господарката му бе дала, и безмълвно я подаде на скорпиона.

Насекомото пое раковината в щипките си и запълзя надолу по гърба на зловредника. Скочи на скалата и запъпли надолу към лагера.

Зловредникът гледаше след него.

После се усмихна и отплува към Тъмнопориливните плитчини.

БЛАГОДАРНОСТИ

Може ли една рокля да промени живота ти?

Ако е създадена от покойния Александър Маккуин, тогава да, напълно е възможно.

Ще ви кажа какво имам предвид.

Преди известно време търсех нова идея за роман. Дотогава призраците на миналото бяха вдъхновявали всяка моя книга, но имах нужда да се отдалеча от тях. Духовете са примамливи същества. Дават ти историите си, но в замяна взимат парченца от сърцето ти със себе си.

Докато търсех вдъхновение, отидох в музея „Метрополитън“ в Ню Йорк. Тъкмо тогава там имаше ретроспективна изложба на произведения на Александър Маккуин. Както може би знаете, Маккуин беше моден дизайнер. Блестящ и в същото време много нещастен човек.

Колекциите му бяха изложени в затъмнени малки помещения. Да вървиш из тях, беше все едно да се разхождаш из мрачна приказка. Роклите бяха толкова въздействащи. Бяха направени от плат и конци, но и от други неща. От еленови рога и черепи. От тръни, цветя и пера.

И от чувства. Любов, копнеж, желание, съжаление — всичко това присъстваше във всеки шев. Усещах ги. Усещах него. Маккуин беше там, разхождаше се от стая в стая.

Накрая стигнах до последните помещения, до колекциите, вдъхновени от морето, и останах без дъх. Една от дрехите изглеждаше така, сякаш бе създадена от морски вълни, друга като че ли беше направена от водорасли. Над тях имаше голям екран, на който се виждаше образът на млада жена, която потъва във водата, а роклята ѝ се вее около нея.

Коя бе тя? Не знаех. Единственото, което знаех, бе че съм омагьосана от начина, по който Маккуин е виждал морето — красиво, но измамно и мрачно. Знаех, че трябва да напиша история за него.

Мислех, че съм приключила с духовете, но се оказва, че те не са приключили с мен. Защото до ден-днешен вярвам, че Александър Маккуин ми изпрати дар. „Тъмен прилив“ е за него, където и да е сега, с благодарности за този богат, странен дар.

РЕЧНИК

А

Абадон — огромно чудовище, създадено от Орфео, после победено от другите велики маги и затворено под водите на Антарктика.

Ава — русалка от Амазонка. Сляпа е, но има шесто чувство.

Айсгайсти — смъртоносни духове, които живеят в студени води. Създадени от Морса, те не са нито живи, нито мъртви. Влачат жертвите си след себе си, докато плътта изгние, и после се хранят с костите.

Алития — триметров, отровен морски паяк, направен от бронз, смесен с кръвта на Мероу. Белогрим, богът ковач, отлял тялото, а морската богиня Нерия вдъхнала живот на Алития, за да пази трона на Миромара от самозванци.

Алма — любимата на Орфео. Когато тя починала, той загубил ума си от мъка.

Амарафе Мей Фоо — пират, нападнал „Деметер“, за да открадне синия диамант на инфантата.

Армандо Конторини — дук на Венеция, водач на Хищниците (известен и като Каркарий, Акулата)

Артемизия — бабата на Сера, кралица на Миромара, която смятала семейство Волнеро за замърсена кръв и забранила членовете на кралското семейство да сключва бракове с него.

Астрид Колфинсдотир — русалка, дъщеря на Колфин, владетел на Ондалина.

Атлантика — морското кралство в Атлантическия океан.

Атлантида — древен остров, земен рай в Средиземно море, населен с предците на морския народ. Островът бил управляван мъдро и справедливо от шестима маги: Орфео, Мероу, Сикоракс, Нави, Пира и Никс. Когато бил разрушен, Мероу спасила атлантидите, като помолила Нерия да им даде риби опашки и перки.

„Ахил“ — бригантина, управлявана от капитан Мафео Респете, потънала през 1793 край нос Хорн. Сега призрачен кораб, пълен с духовете на моряци, които охраняват леговището на Уилиуоу.

Б

Баба Вража — водачка (обършия) на йелите, речни вещици.

Бако Гога — мъж, приличен на змиорка. Шпионин на Валерио и Порция Волнеро.

Бастиаан, принц консорт — съпруг на кралица Изабела и баща на Серафина. Произхожда от династията Каден от Мраморно море.

Бебе — пиранята водач на Ава.

„Бедриеер“ — един от трите траулера, собственост на Рафе Тепрез.

Бека Бързопер — русалка от Атлантика.

Бианка ди Ремора — една от придворните дами на Лучия.

„Британия“ — луксозен океански лайнер, потънал по време на буря в Адриатическо море. Сега призрачен кораб.

В

Вадус — огледалното кралство.

Валерио, принц от кръвта — братът на кралица Изабела Главнокомандващ в Миромара. Чичо на Серафина. Баща на Лучия.

Великата бездна — дълбока подводна пропаст в Кин, където се смята, че е скрит талисманът на Сикоракс и където изчезнал бащата на Линг, докато изследвал мястото.

Витрина — душата на красиво, суетно човешко същество, което е прекарвало толкова много време да се любува на отражението си в огледалото, че остава хванато в него след смъртта си.

Водовъртеж — заклинание, което завихря водата.

Воини на вълните — човеци, които пазят морето и обитателите му от себеподобните си.

Вричане — церемония, при която двама души разменят брачни клетви. Веднъж изказани, те не могат да бъдат нарушени до смъртта им.

Всегласни — русалки, които притежават способността да говорят всички русалски диалекти и да общуват с други морски

създания на техния език.

Г

Gandac — буквално бръмбар. Предмет, оставян до човек или до друг предмет, който някой заклинател иска да наблюдава. Бръмбарът улавя и задържа заклинанието осі.

Гулдемар — вождът на племето гоблини меертойфел.

Д

Daimonas tis Morsa — демонът на Морса.

„Деметер“ — корабът, с който пътувала Мария-Тереза, инфанта на Испания, към Франция през 1582 г., потопен от пирати.

Дезидерио — по-големият брат на Серафина.

Доками — „съд“ на гръцки. Церемония, в която престолонаследницата на Миромара трябва да докаже, че наистина е наследница на Мероу, като пролее кръвта си, за да я вкуси Алития, морският паяк. След това трябва да изпълни песен заклинание, да изпее годежните си клетви и да се закълне да даде на кралството дъщеря.

Дрол Оладелго — господар на Вадус, огледалното кралство.

Дукове на Венеция — титла, създадена от Мероу, чиито носители защитават морето и неговите обитатели от терагогите Дълбинна болест — опасно, понякога смъртоносно състояние, причинено от гмуркане твърде дълбоко. Симптомите включват главоболие, гадене, дезориентиране, халюцинации, задушаване и мозъчно кървене.

Е

Ездачи на смъртта — войниците на Трахо, които яздят черни морски коне.

Ейвъор — съпруга на адмирал Колфин, майка на Рагнар и Астрид.

Елизабета Конторини — сестра на Марко Конторини, настоящ дук на Венеция.

Елскан — косатка, купена от Колфин за жена му.

Екелшмуц — едно от четирите гоблински племена.

Елизия — столицата на Атлантида.

ж

Желязо — отблъсква магията.

з

Зала на въздишките — обширен и безкрайно дълъг коридор във Вадус, огледалното кралство, чиито стени са покрити с огледала. Всяко от тях отговаря на огледало в света на терагогите или на морския народ.

Зено Пискор — предател на Серафина и Нийла, работещ за Трахо Зефирос — бог на вятъра, син на Касио, небесния бог Зизи — маталийски бонбон.

Златна монета — талисманът на Пира, с изображение на Нерия върху нея Зловредник — същество, направено от глина и съживено с кървава песен.

и

Изабела, Светлейша кралица — владетелката на Миромара. Майка на Серафина.

Илюмината — песен заклинание, с което се създава светлина Илюзио — заклинание за дегизировка.

Инкантариум — стаята, в която йелите инканти държат Абадон под контрол с помощта на магически напеви и подводен огън.

й

Йели — речни вещици.

к

Камо — заклинание за маскировка.

Камъкът на Нерия — син диамант с форма на сълза, който Нерия дала на Метроу в отплата за това, че тя спасила най-малкия й син Кир от акула Каникааг — гигантски водовъртеж в Гренландско море. Смята се за мястото, на което бил скрит талисманът на Орфео.

Канта малус — тъмна песен, отровен дар за морския народ от Морса, подигравка с даровете на Нерия Канта пракс — проста песен.

Канта сангуа — кървава магия, забранена като канта малус Кап и Пян — боговете близнаци на приливите.

Каргьорд — хълмиста пустош край северната граница на Мевертойфелското кралство. Тренировъчен лагер на Черните перки.

Карис — жрица на Морса, богинята на смъртта.

Карцерон — затворът на Атлантида. Ключалката му може да бъде отключена единствено от шестте талисмана на владетелите. В момента се намира в Южното море.

Касио — бог на небето.

Кин — морското кралство в Тихия океан. Домът на Линг.

Китово гробище — святата земя, където лежат останките на умрял кит. В костите на китовите остава малко магия и след смъртта им.

Коболди — гоблински племена от Северно море.

Колфин — адмирал, владетел на арктическото морско кралство Ондалина Колизей — огромен открит каменен амфитеатър в Миромара, построен по времето на Мероу.

Комодор/а — дясната ръка на ондалинианските адмирали. Началник на разузнаването и на армията Коммовео — песен заклинание, с което могат да се местят предмети Конвока — песен заклинание, което създава телепатична връзка между група русалки.

Кръвен обет — заклинание, при което няколко русалки смесват кръвта си, за да се свържат в нерушима връзка, която позволява на всяка да има достъп до магическите способности на другите Кървава песен — кръв, извадена от сърцето, която съдържа спомени и когато се извади, ги превръща в живи картини.

л

Лагуна — водите край бреговете на човешкия град Венеция. На морските хора е забранено да влизат там.

Линг — русалка от кралство Кин, всегласна.

Лунен камък — талисманът на Нави. Сребристосин, с големината на албатросово яйце, излъчва светлина.

Лунна медуза — биолуминесцентна медуза.

Лучия Волнеро — придворна дама на Серафина от семейство Волнеро — аристократичен род, древен и почти толкова могъщ, колкото Меровингите Лудовико ди Меровингия, принц — по-малък

брат на Валерио и Изабела. Миромарецът, разменен за сестрата на Колфин по условията на пермутавия. Развъжда морски коне и обучава косатките, използвани от ондалинианската армия.

М

Макапа — родното село на Ава в Пресноводието.

Магмена лампа — източник на светлина. Стъклена лампа, в която има пречистена лава, добивана и преработвана от фойеркумпелите.

Manenhonng — празник в чест на Луната в Ондалина.

Manenkager — сладкиш, който се яде на лунния празник, направен от пресовани молюски, поръсен със стрит седеф. Блести като луната. В тестото се слага сребърен друп за късмет.

Марко Конторини — настоящият дук на Венеция, брат на Елизабета Мария-Тереза — инфанта на Испания, която плавала на борда на „Деметер“ към Франция през 1582 г. Корабът бил нападен и потопен от пирати, водени от Амарафе Мей Фоо.

Маркус Трахо, капитан — предводител на ездачите на смъртта „Марлин“ — моторница на Воините на вълните, оборудвана с басейн със солена вода, за да транспортира болни и ранени морски обитатели Матали — морското кралство в Индийския океан. Домът на Нийла.

Мафео Респете — капитан на „Ахил“, бригантината, потънала през 1793 г. край нос Хорн.

Махди — престолонаследник на Матали. Годеник на Серафина. Братовчед на Язид и Нийла.

Медика маг — еквивалент на човешкия лекар Меертойфел — едно от четирите гоблински племена Меровинги — родът, произлязъл от Мероу.

Мероу — една от шестимата велики маги, управлявали Атлантида, прародителка на Серафина. Първият владетел на морския народ. Песен-заклинанията се появили по нейно време и тя е създателка на церемонията докими.

Mina — „приятелка, мила, момиче“ на разговорен португалски.

Миромара — кралството на Серафина. Империя, обхващаща Средиземно, Адриатическо, Егейско, Балтийско, Черно, Ионийско, Лигурийско и Тиренско море. Включва също Азовско и Мраморно море, както и Гибралтарския пролив, Босфора и Дарданелите.

Мойсеева отвара — отвара, направена от мойсеев морски език, който вирее в Червено море. Има силен приспивателен ефект.

Мокрети — парите на морския народ. Състоят се от златни троки, сребърни друпове и медни каурита. Валутата на черния пазар са златните дублони.

Морса — древна богиня мършоядка, чиято работа била да отнася телата на мъртвите. Тя обаче разгневила Нерия, когато започнала да се занимава с некромантия. Нерия я наказала, като ѝ дала лицето на смъртта и тялото на змия, след което я прокудила.

Морска оса — една от най-отровните медузи на света.

Морски коне — създания, наполовина коне, наполовина влечуги, със змийски очи.

н

Нави — една от шестимата маги, управлявали Атлантида. Прародителка на Нийла.

Нефели — облачна нимфа.

Нерия — богинята на морето.

Нийла — маталийска принцеса. Най-добрата приятелка на Серафина, сестра на Язид и братовчедка на Махди. Нийла е биолуминесцентна.

Никс — един от шестимата маги, управлявали Атлантида. Прародител на Ава.

о

Ochi — мощно заклинание за шпиониране, при което заклинателят скрива *gandac*, или бръмбар, близо до човека или нещото, което трябва да се наблюдава.

Оква Нахоло — водни духове от блатата на Мисисипи, които пазят талисмана на Никс.

Олта, река — районът от Пресноводието, където се намират пещерите на йелите

Ондалина — морското кралство в Арктика.

Орфео — един от шестимата управници на Атлантида, прародител на Астрид.

Острокон — морският еквивалент на библиотека.

Перла невидимка — перла, която съдържа песен заклинание за невидимост. Камъчетата невидимки не са толкова силни, колкото перлите.

Пермутавий — договор между Миромара и Ондалина, подписан след Войната от Рейкянес Ридж, според който владетелите на двете държави разменят децата си, след като те навършат определена възраст.

Пира — една от шестимата маги, управлявали Атлантида. Прародителка на Бека.

Подводен огън — магически огън, който се използва, за да обгради и задържи нещо или някого.

Порция Волнеро — майка на Лучия, една от придворните на Серафина. Искала да се омъжи за Валерио, чичото на Серафина.

Подбор — ежедневният подбор на морски хора, които да се гмуркат във Великата бездна, за да търсят талисмана на Сикоракс, провеждан от ездачите на смъртта.

Портата на предателите — вход към подземията на двореца в Серулия Пракс — практическа магия, която помага на морския народ да оцелее. Включва заклинания за дегизировка и ехолокация, както и такива, които им помагат да плуват по-бързо или да се скрият в тъмен мастилен облак. Дори хората със съвсем слаби магически способности могат да ги правят.

Пресноводие — кралство на морския народ, което обхваща всички реки, езера и блата на земята.

Призрак от потънал кораб — жадно за живот привидение, чийто допир, ако се проточи, е смъртоносен Призрачен кораб — потънал плавателен съд, обвит в жизнената сила на човек, загинал на него. Не гние и не ръждясва.

Пътят на Мероу — Десет години след потъването на Атлантида, Мероу предприела пътуване до всички води по света, за да открие безопасни места, в които може да се засели морският народ.

Рагнар — по-големият брат на Астрид.

Раковина — черупка, в която се съхранява гласова информация
Рафе Осеме Тепрез — най-лошият сред терагогите. Управлява
флотилия от риболовни кораби, с които лови риба без мярка и без да го
е грижа колко други животни наранява или убива междуременно.

Рилка — комодората на Колфин, вторият по власт човек в
Ондалина Рубинен пръстен — талисманът на Никс. Голям камък в
златен обков.

Рурсус — езикът на Вадус, огледалното кралство.

с

„Саги-ши“ — един от трите траулера на Рафе Тепрез „Свикари“
— друг от корабите на Тепрез Серафина — принцеса на Миромара.

Серулия — столицата на Миромара, родно място на Серафина
Сеян Адаро — съпругът на Порция Волнеро, който умрял година след
раждането на Лучия.

Сикоракс — една от шестимата владетели на Атлантида.
Прародителка на Линг. Скагхауфен — столица на гоблините
меертойфели.

София — Черна перка. Спасява живота на Серафина при обира
на миромарската съкровищница.

Стикстоф — главнокомандващ меертойфелската армия.

Сълзата на русалката — другото име на Камъка на Нерия, синият
диамант, даден от Нерия на Мероу.

Сънна отвара — отвара, която приспива.

т

Талисман — предмет с магически свойства.

Талия — витрина от Атлантида, която знае как изглеждат шестте
талисмана.

Тауно — синът на Рилка, майор в ондалинианската армия.

Терагоги — човеци. Доскоро не са били способни да се преборят
със заклинанията на морския народ.

Тъмна песен — мощно канта малус заклинание, което може да
нарани човек. Освен по време на война, е незаконно.

у

Уилиуоу — дух вихър край нос Хорн. Държи талисмана на Пира.
Устобръснач — един от видовете дракони, които се въдят в Матали. Този вид обаче е див и кръвожаден и се ползва от империята, за да пази Мадагарскарсия басейн от нашественици.

Ф

Фаер Тор Сомер — викингски вожд, който купил черната перла на Орфео от един рибар.

Фойеркумпели — гоблини миньори, едно от коболдските племена, които извличат магма от потоците под дъното на Северно море и я пречистват за светлина и отопление.

Фрагор лукс, фраг — песен заклинание за създаване на светлинни бомби.

Фрист — клан гигантски ледени тролове, които охраняват Цитаделата на Ондалина.

Х

Хагарла — кралица на драконите устобръсначи.

Хафгуфа — кракенът. Според легендите, вождовете на меертойфелите могат да призовават чудовището, когато имат нужда от помощ.

Хищници — воини, които защитават морето и неговите обитатели от терагогите. На земята са известни като Воини на вълните.

Хорок — пазителят на душите в Атлантида, който отнася мъртвите в подземния свят, а душите им затваря в перли.

Хьолеблезери — гоблини стъклодухачи, едно от коболдските племена.

Ц

Цитадела — град, издълбан в айсберг, в който живеят адмиралите на Ондалина със семействата си и високопоставените държавници.

Ч

Черните перки — членове на съпротивата в Серулия с главна квартира в острокона.

Черноноктест дракон — един от множеството видове дракони, които се отглеждат в Матали и представляват основният източник на богатството на империята. Огромни и силни, черноноктестите дракони се използват в армията.

Черна перла — талисманът на Орфео, даден му от Морса.

ш

„Шаю“ — пиратският кораб на Амарафе Мей Фоо.

Шан Лу Чи — бащата на Линг, археолог.

я

Язид — братът на Нийла, братовчед на Махди.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.